

柔曼系列 568 WWW.WALLGOD.COM

耍賴的惡魔 慕容雪

他明明是個超級美男子，怎麼轉眼間就變成了魔魅又危險的惡魔呢？

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của dịch giả. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của dịch giả và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ, đều là sai phạm.



Cảnh Cáo Cô Vợ Bỏ Trốn

~*~

Tác giả : Khai Ly

~*~

Dịch : Panruan

~*~

Làm ebook : jackreacher1994

~*~

Nguồn : <http://panruan.wordpress.com/>

~*~

Văn án :

“A!” Cô bất ngờ phát hiện có một người đàn ông trần trụi đang nằm bên cạnh mình! “Anh anh anh... làm sao lại ở trong này?” Trời ạ! Cô len lén nhìn xuống, cô cũng không có mặc quần áo a! “Ôi!” Hắn vừa kéo tấm chăn mỏng nhanh chóng che khuất bộ phận quan trọng, vừa vô cùng oan ức nói: “Tối qua em uống say, sau đó... sau đó...” Hắn muốn nói nhưng lại thôi, “Nói trọng điểm đi!” Không thể nào! Cô cũng không có đụng vào thứ chứa cồn rượu đâu nha! “Em cởi quần áo của anh trước, rồi cởi của em, sau đó giờ trò với anh, tán công khắp nơi...” Chúa ơi! Để cô chết đi! Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, sau này cô làm sao gặp người khác đây? “Sau đó em... ép anh sờ mó cơ thể em... phía trên, phía dưới, bên ngoài, bên trong...” Ô ô ô... cô không muốn sống nữa! Chính mình quấy rối tình dục người ta thì cũng thôi vậy, cô lại còn đe dọa “người bị hại”, gây ông đập lưng ông! “Em còn...” Hắn trong phút chốc xúc tẩm chăn choàng trên người lên, để lộ một mảng lớn những dấu hôn ửng đỏ, hắn ngượng ngùng nói: “Đây chính là bằng chứng, em vừa mút, vừa cắn, lại vừa hôn...” Cô kinh hoàng nhìn từ bờ vai của hắn xuống phía bụng dưới... OH! NO! Đây tuyệt đối không phải là sự thật! Lẽ nào cô là kẻ cuồng tình dục đầu thai hay sao? Làm sao tính đời khát lại thành đức hạnh thế này? Hắn còn ai oán đọc bài cáo biệt: “Nếu như... em không muốn chịu trách nhiệm, vậy thì... quên đi!” “Tôi... vẫn chưa nói không chịu trách nhiệm!” Nhưng cô là người theo chủ nghĩa không kết hôn, có thể nào ngoan ngoãn nhảy vào cạm bẫy hôn nhân...



Mục Lục

[Lời tựa](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

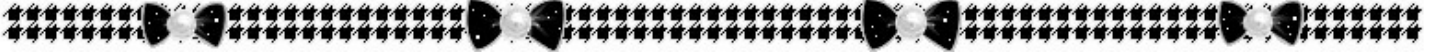
[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)



Lời tựa

“Liên quan đến việc đi xem mắt”

Tôi có 1 người bạn tên Tâm Di, cô ấy kể tôi nghe chuyện tình của đồng nghiệp cô ấy.

Mẹ của vị đồng nghiệp ấy rất nhiệt tình với mọi người, có 1 lần lúc đi xe lửa, cùng 1 vị tiên sinh kế bên nói chuyện, cảm thấy điều kiện rất tốt, đã vậy còn độc thân, lòng nghĩ không nên bỏ lỡ dịp may này, dứt khoát giới thiệu con gái mình, không ngờ đối phương cũng thẳng thắn chấp nhận.

Ngày xem mắt hôm đó, lựa chọn tiệm ăn gần nhà cô gái, cả nhà cô có 5 người đi, cứ nghĩ đã nhiều lắm rồi, ai ngờ bên anh ta lại dẫn tất cả những người trong dòng họ tới, thanh thế càng làm kinh ngạc mọi người.

Cứ như vậy, bọn họ quen biết nhau, cũng thật sự kết hôn, cả 2 người cùng trải qua cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ, nhưng tất cả những việc này đều nhờ vào công lao của mẹ yêu dấu.

Câu chuyện khiến tôi cảm thấy thật thần kỳ! Thật sự có thể đi xe lửa hoặc ngồi máy bay mà có thể quen biết người khác, sau đó lại trở thành vợ chồng của nhau!

Tôi về nhà nghĩ đi nghĩ lại, lập tức quyết định viết nên 1 cuốn tiểu thuyết ngôn tình.

Thế nào, viết tiểu thuyết dễ lắm phải không? Nghe người ta kể chuyện liền có thể viết ra được!

(Ngốc nghếch, tự hỏi chính mình đi! Kết quả đã viết được mấy loại tiểu thuyết mới chỉ có mờ đầu rồi?)

“Liên quan đến con cái”

Trong truyện có 1 phần nhắc đến việc không thể mang thai, mỗi lần đọc báo, tạp chí đều hình dung không thể mang thai thật là bi thảm, làm cho rất nhiều người vợ đều đau khổ.

Nhưng tôi thấy thật xấu hổ, chỉ cần nghĩ nếu như không thể mang thai, thì không cần phải mang bao, cũng không cần phải uống thuốc, không cần lo có em bé... có thể tận tình mà “yêu” rồi!

Haizz, tôi thật thấp kém quá đi, tự nhiên lại nghĩ đến chuyện này, mong mọi người tha lỗi...

Nói về trẻ con đi! Cảm nhận duy nhất của tôi là: đừng làm phiền tôi!

Điều tôi ghét nhất khi ở nơi công cộng là nghe thấy tiếng con nít khóc âm lên, điều đầu tiên nghĩ đến chính là bịt mồm tụi nó lại, nếu không thì lén lén nhéo tụi nó 1 cái, để tụi nó khóc càng thảm thương hơn, càng tội nghiệp hơn.

Nếu như thấy 1 đứa bé té ngã, tôi chỉ muốn đá thêm 1 cái vào cái mông bé bé đó, ha ha !

Lúc trước mấy người bạn của tôi từng nói, nếu như tôi thật sự sinh em bé, nhất định sẽ thường đến nhà tôi, xem đứa nhóc của tôi đã ăn chưa? Còn sống hay không? Có muốn ra ngoài phơi nắng, tắm mưa?

Mà nếu như con của các bạn tôi không ngoan, nếu muốn dọa tụi nó chỉ cần nói: “Cô Carrie sắp đến rồi, nếu con còn không ngoan, mẹ sẽ kêu cô Carrie dạy dỗ con.” Đảm bảo tụi nhóc sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

A! Tôi thật là không có lương tâm, bạn bè của tôi thật là hiểu tôi!

“Liên quan đến nước Pháp”

Tuy nói đến thì cũng không liên quan gì, nhưng tôi đã có 3 năm học tiếng Pháp.

Lúc đang học năm 2 khoa Ngoại văn, môn học tự chọn là ngoại ngữ thứ 2, tôi thấy đa số đều đổ xô đi học tiếng Nhật, nhưng đối với cái sự thức thời, chẳng có phong cách này, làm sao đến phiên tiểu thư Carrie như tôi làm chứ? Cho nên, tôi đương nhiên chọn tiếng Pháp mỹ lệ ưu nhã rồi!

Nhưng sau khi thật sự học mới thấy tiếng Pháp khó quá! Động từ ít nhất cũng có 2,3 cách chuyển, danh từ còn phải chia giống, giống đực, phát âm thì thật là không biết phải làm sao, tôi lập tức chấp nhận là mình bất lực.

Vì vậy, mỗi lần tới giờ tiếng Pháp tôi đều ngồi cạnh cửa sổ, ăn mặc đẹp đẽ, hít thở hương vị của ánh nắng, cảm nhận sự tươi mát của từng ngọn gió, sau đó... ngủ.

Cho đến giờ tốt nghiệp cũng được 3 năm, trình độ tiếng Pháp của tôi chỉ tới mức: Chào buổi sáng! Ngủ ngon! Thưa ông! Thưa bà! Em yêu anh! Lollipop! Cám ơn! Tốt lắm! Tạm biệt! Thượng lộ bình an!

Cho nên vậy đó! Đặc biệt trong tiểu thuyết viết đến 1 phần liên quan đến nước Pháp, làm tôi đau thương nhớ đến một đồng vĩ đại gồm từ điển tiếng Pháp, vở học ,vở bài tập và sách.

Hắc hắc... tôi thật có lỗi với mọi người! Từ lúc tốt nghiệp vẫn chưa lật qua trang nào, làm mấy thứ đó từ từ trở thành vật trang trí trên bàn, chìm ngập trong bụi bặm và thời gian, không thấy ánh mặt trời, nhân đây chân thành nói 1 tiếng xin lỗi với chúng.

(Xin lỗi rồi lại xin lỗi, tôi vẫn không dịch đâu, vậy để kiếp sau phạt tôi trở thành người Pháp là được...)

Chương 1

Một ngày nào đó của tháng 3, sân bay quốc tế mới Hồng Kông.

“Hành khách đi chuyến bay số 199 tới Đài Loan, mời ra cửa số 7 làm thủ tục.”

Âm thanh ngọt ngào vừa từ loa phát ra, Khang Di Lị liền ôm chặt hành lý xông lên phía trước, chỉ nỗi sợ có thể làm lỡ mất thời gian, những người bạn thân vừa mới lại tiễn đưa đã về hết rồi, nếu như bây giờ để bà 1 mình ở lại Hồng Kông này, thì bà thật đã chơi đủ rồi.

“Ai da!” Bà chạy hơi vội, muốn không đụng trúng người khác hơi bị khó.

“Bác này, không cần gấp vậy chứ?” Một giọng trầm nam tính vang lên, một đôi tay to chắc khỏe đỡ Khang Di Lị dậy.

Khang Di Lị ngẩng đầu lên xem, trước mặt là một người đàn ông còn trẻ cao to đẹp trai, “Xin lỗi, bác chạy nhanh quá, quên mất phải nhìn đường.”

“Không sao.” Đôi phương nữ 1 nụ cười nho nhã.

“Vị này, cháu cũng đi đến Đài Loan luôn phải không?” Khang Di Lị trong lòng mong chờ 1 vận may hoi.

“Đúng vậy.”

Khang Di Lị liền cười híp mắt, “Vậy tốt quá! Giúp bác một việc, dẫn bác lên máy bay được không? Đây là lần đầu tiên bác xuất ngoại, thực không biết phải đi như thế nào.”

Khu làm thủ tục của sân bay mới có hơn 38 cửa, ngoài tiếng Trung và tiếng Anh để đối chiếu, lại còn có 1 đồng chữ số, Khang Danh Lị căn bản xem đến nổi hoa mắt.

“Không sao đâu.” Anh gạt đầu, hình như rất vui với việc giúp đỡ này.

Sau đó Khang Danh Lị dưới sự chỉ dẫn của đối phương, tới cửa số 7 làm thủ tục, bình yên vô sự lên được máy bay, đã vậy lúc tìm chỗ ngồi còn phát hiện ra họ ngồi cạnh nhau.

“Trùng hợp quá!” Khang Danh Lị cho rằng đây chính là có duyên.

Anh lại mỉm cười gạt đầu ngồi xuống, lại không nói thêm lời nào, liền lấy công văn ra đọc.

Máy bay nhanh chóng cất cánh, Khang Danh Lị nhìn không được xem xét tí mi người thanh niên ngồi cạnh, anh ta xem chừng cỡ 27, 28 tuổi, ngũ quan đứng đắn, anh tuấn sáng sủa, thân mặc âu phục được là thẳng, có thể thấy gia thế thật không thường mà cũng rất lễ độ, ngay cả bây giờ thời gian ngắn ngủi như vậy cũng lo công việc, chặc chặc... người đàn ông tốt như vậy hình như tuyệt chủng rồi mà???

“Khụ! Vị tiên sinh này, cháu họ gì vậy??” Khang Danh Lị kìm nén 1 hồi lâu, cuối cùng chịu không được mở miệng hỏi.

“Cháu họ Lam, Lam của màu lam.” Anh cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn ngẩng đầu đáp.

“Lam tiên sinh, cháu... đã kết hôn chưa?”

Lam Cảnh Chuyên nhướn cao lông mày, càng có cảm giác kinh ngạc, nhưng vẫn ngẩng đầu trả lời. “Vẫn chưa.”

Bingo! Khang Danh Lị thầm kêu, thầm nhắc bản thân không được cười hưng phấn quá, “Vậy... hiện tại đã có bạn gái chưa?”

“Cũng chưa.” Miệng Lam Cảnh Chuyên bắt đầu hiện ra ý cười, bác gái này hình như rất thú vị.

“Thật ngại quá, không hiểu sao lại hỏi cháu như vậy, là như vậy đó! Con gái bác năm nay 24 tuổi, chưa kết hôn, cũng chưa có bạn trai, bác lấy ảnh con gái bác cho cháu xem.”

Khang Danh Lị vui vẻ lấy hình con gái từ trong túi xách ra, tình yêu của bà đối với con cái có khắp mọi nơi, bên người có hơn 10 tấm của con trai, con dâu, con gái và cháu.

Lam Cảnh Chuyên từ từ mở to mắt, không dám tin lão bà bên cạnh cứ như vậy lấy hình con gái ra, không phải là bà đi đến đâu cũng “chào hàng” con gái mình chứ? Nếu nói như vậy điều kiện của cô gái kia cũng không tốt lắm!

“Cháu xem, đây là hình của Vũ Phong nhà bác, từ tiểu học, trung học đại học cho đến công việc hiện tại, mỗi tấm đều để thương chịu không nổi!”

Ánh mắt Lam Cảnh Chuyên vừa nhìn thấy những tấm ảnh đó, thật ngoài dự đoán của anh, người trong bức ảnh thật là một người đẹp thanh tú, một đôi mắt đen lồi cuốn người, nhưng đôi môi hồng hơi cong như vậy, có thể nói rằng cô ấy có tính cách ương ngạnh.

“Lệnh thiên kim thật dễ thương!” Lam Cảnh Chuyên biểu thị sự tán thành, nhưng điều này cũng chẳng nói lên điều gì.

“Thật sao? Cháu cũng thấy vậy à?” Khang Danh Lị mang nét mặt tươi cười nói: “Vũ Phong nhà bác đã tốt nghiệp Học Viện Nghệ Thuật được 2 năm rồi, trước mắt đang làm trong 1 công ty thời trang quốc tế, bọn họ rất yêu thương con bé! Nói con bé sau này sẽ trở thành 1 nhà thiết kế thời trang nổi tiếng.”

Lam Cảnh Chuyên mang 1 nụ cười lãnh đạm, lắng nghe 1 hồi “bài tụng” của Khang Danh Lị. Hôm nay tâm tình anh cũng tốt, công việc cũng không gấp, dành chút thời gian cảm thụ sự ấm áp gia đình chưa từng có này.

“Con bé Phong Vũ này thật chăm chỉ làm việc, tới bây giờ nay cả bóng dáng 1 đứa bạn trai cũng chẳng thấy, còn nói với bác rằng nó muốn đi du học, thế học xong rồi sau này thành bà cô già, sao có thể gả đi đâu được chứ? Cho nên bác thật lo lắng thay cho nó.”

Lam Cảnh Chuyên gạt gạt đầu, lại xem người trong bức ảnh, trong đó có 1 tấm chụp ở bờ biển, cô ấy dưới trời xanh mây trắng cười thật rạng rỡ, anh không thừa nhận rằng anh rất thích.

“Con gái như Vũ Phong nhà bác không còn nhiều nữa, tính cách nó độc lập, lại có chủ kiến, lòng dạ hiền lành, đẹp từ trong ra ngoài, nghĩ đến điều

kiện con bé tốt như vậy nhưng vẫn không có ai xứng với nó, làm bác cảm thấy không đáng! Lần này Vũ Phong bỏ tiền mời bác đến Hồng Kông chơi sẵn tiện thăm vài người họ hàng. Trời ơi! Máy đưa kia lớn lên chả giống con gái đều được gả đi rồi, bọn họ đã vậy còn nói thay bác giới thiệu cho Vũ Phong mấy người, nghe xong thực tức chết mà.”

Khang Danh Lị vừa nói đến đây thì bụng đầy hỏa khí, nhưng khi quay qua thấy Lam Cảnh Chuyên đang chăm chú xem hình, điều này làm bà càng thêm hy vọng, liền tiếp tục hỏi: “Không biết Lam tiên sinh làm việc ở đâu?”

“Cháu? Đây là danh thiếp của cháu.” Lam Cảnh Chuyên lấy danh thiếp trong túi áo ra đưa cho Khang Danh Lị, bởi vì để giải thích tên thì hơi phiền phức.

“Woa...” Khang Danh Lị há hốc mồm, “Cháu tự thành lập công ty? Tên công ty máy tính này bác hình như có nghe qua.”

Thật ra chưa nghe từng nghe qua tên “Máy tính Thiên Tấn” thì hơi bị khó, ở thị trường máy tính Đài Loan tên này cực kỳ nổi tiếng, nhưng Khang Lị từ đó đến giờ chưa thấy máy tính nên cũng chỉ có chút ấn tượng mơ hồ mà thôi.

Lam Cảnh Chuyên không nói gì nhưng lại phát hiện ánh mắt của mình khó có thể rời khỏi mấy tấm hình này.

Thật tốt quá, là nhân tài, lại còn là ông chủ, lại đang cô đơn. Khang Danh Lị mừng thầm trong lòng, không thể không thay con gái “túm” chàng trai này lại.

“Lam tiên sinh, cháu thấy con gái nhà bác thế nào?” Khang Danh Lị cười hỏi.

“Rất được ạ!” Lời anh nói là thật.

“Nếu như vậy, chỉ bằng hôm nào rảnh rồi mọi người cùng ăn 1 bữa cơm đi!”

Lam Cảnh Chuyên chờ đến 1 lúc, ánh nhìn di chuyển đến người trong tấm hình, bắt đầu suy nghĩ về đề nghị hoang đường này.

Anh năm nay 27 tuổi, cũng không còn trẻ nữa, anh dựa vào kỹ thuật máy tính tài giỏi của chính mình, cùng với tầm nhìn mưu lược chuyên nghiệp, tự thành lập công ty máy tính này, đến giờ thành lập cũng được 10 năm mới có được thành tựu như bây giờ.

Anh không phải chưa từng nghĩ qua vấn đề kết hôn, nói chung người nhà cũng hối thúc anh lắm, nhưng anh luôn quan tâm đến sự nghiệp, phụ nữ đối với anh mà nói cũng chỉ là đối tượng để giải tỏa dục vọng, lúc nghĩ đến việc kết hôn mới thấy rằng quanh mình chẳng có đối tượng nào thích hợp.

Anh không muốn cưới một phụ nữ bia rượu về nhà, không muốn tìm một người ngu xuẩn chỉ biết ở nhà làm bà chủ, càng không mong tìm một thiên kim đại tiểu thư gây phiền toái cho mình, đối tượng mà anh thực tâm muốn tìm tốt nhất là 1 cô gái hiện đại được giáo dục tốt, tài giỏi độc lập.

Nói như vậy, cô gái này thực phù hợp với những điều kiện của anh nha.

Công việc anh bận rộn như vậy, muốn dành chút thời gian đi tìm hiểu đối tượng thực hơi khó, cuộc hôn nhân tốt nhất không phải nhờ đi coi mắt sao? Haiz, việc này cũng cần phải đầu tư tiền bạc nữa.

“Được ạ!” Anh phát hiện bản thân đồng ý thật nhanh lẹ.

“Thật không?” Khang Danh Lị nhìn anh phân vân 1 lúc, còn cho rằng không có cơ hội, thật vượt quá mong đợi mà.

Lam Cảnh Chuyên lại gật đầu 1 lần nữa, chọn tấm có nụ cười đó, “Có thể cho cháu tấm này không?”

“Tất nhiên là được!” Đợi sau khi 2 đứa kết hôn muốn chụp bao nhiêu tấm cũng được. Khang Danh Lị cười ha ha.

2 người quyết định như vậy, sau khi trở về Đài Loan, nhờ liên lạc của Khang Danh Lị, nhanh chóng sắp xếp thời gian và địa điểm 2 bên gặp mặt, đề 2 gia đình có thể làm quen với nhau.

“Thật đáng mong đợi! Bác có dự cảm 2 đứa chắc chắn sẽ thích nhau” Khang Danh Lị cứ như là đã nhìn thấy hôn lễ của con gái, cả 2 mắt đều lấp lánh.

“Tới giờ rồi!” Lam Cảnh Chuyên cất bức ảnh vào trong bóp da của mình.

Việc này cả đời anh chưa từng làm qua, anh từng cho rằng đây là việc ngu ngốc mà chỉ những đứa nhóc 17,18 mới làm, nhưng khi mở bóp, thấy cô ấy nhìn anh cười, anh cảm thấy rằng nụ cười này thật tuyệt.

Máy bay hạ cánh, tới Đài Loan rồi, 2 người tạm chia tay nhau, nhưng việc này thì phải được triển khai nha!

Tối thứ sáu, Lê Vũ Phong theo thường lệ tăng ca đến mười giờ mới về nhà, vừa vào nhà thỉnh linh phát hiện cả nhà đang ngồi đợi cô ở phòng khách lâu một, trừ 4 đứa tiểu quỷ đã đi ngủ rồi.

“Mọi người sao đều nhìn con như vậy? Vũ Phong nhìn người nhà thối mắt, không chỉ ba mẹ cười thật rạng rỡ mà ngay cả anh hai, anh ba và 2 chị dâu đều cười rất xảo quyệt.

“Có tin vui muốn báo cho em.” Anh hai Lê Trung Nhạc nói trước.

“Thật không?” Vũ Phong ném túi xách qua 1 bên, khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi.

“Thật mà, mọi người đều rất mừng cho em!” Chị dâu lớn Ông Thực Huệ cũng nói như vậy.

Khang Danh Lị thực đắc ý nói: “Vũ Phong à, chẳng phải lần trước mẹ đi Hồng Kông chơi sao? Rốt cuộc lúc trên máy bay trở về làm quen 1 vị Lam tiên sinh, điều kiện anh ta rất tốt, không chê vào đâu được!”

“Thì sao nào?” Vũ Phong rất mệt mỏi, chỉ muốn về phòng tắm rửa.

“Mẹ con đó, giới thiệu con gái yêu của mình với người ta, muốn 2 con làm quen với nhau.” Bố Lê Vệ Nhiên cuối cùng lên tiếng.

“Cái gì?” Vũ Phong lập tức mở to mắt, “Thật là mắc cười quá.”

“Thật mà! Nơi đâu cũng có thể gặp người có duyên với mình nha.” Chị dâu nhỏ Hoàng Thu Trân đương nhiên đang giúp bố chống đỡ.

Vũ Phong bỗng nhiên đứng thẳng dậy: “Đừng nói với con là mọi người đã hẹn gặp người ta rồi nhé.”

Khang Danh Lị cười ha ha vài tiếng: “Cậu Lam đó vừa nhìn thấy hình con thì không thể rời mắt đi được, cậu ta đưa cho mẹ danh thiếp để muốn gặp mặt con, tối nay mọi người đã nói chuyện điện thoại xong rồi, hẹn trưa mai ăn bữa cơm để 2 người gặp mặt nhau.”

“Không phải vậy chứ?” Vũ Phong thật không dám tin việc này lại có thể xảy đến với mình.

Dù sao ngày mai cũng là cuối tuần, cả nhà cùng ra ngoài liên hoan a!” Anh hai Lê Trung Nhạc nói.

“Đúng vậy! Dù sao thì quán ăn cũng gần đây, băng qua đường là tới thôi mà.” Chị dâu lớn Ông Thực Huệ cũng nói.

“ Con không đi đâu.” Vũ Phong kiên quyết nói.

Anh ba lắc lắc đầu: “ Làm người phải giữ chữ tín. Mẹ cũng đã hẹn với người ta rồi, làm sao có thể thất hứa được?”

“ Thì cứ đi xem sao. Nếu không thích thì chúng ta có thể về nhà liền.” Chị dâu nhỏ Hoàng Thu Trân nói.

Thấy người này tung người kia hứng mà lại còn rất vui vẻ, Vũ Phong bắt đầu nhức cá đầu, “ Con mới đi làm được 2 năm, con không muốn kết hôn sớm như vậy, con vẫn còn rất nhiều điều muốn làm mà!”

Bố Lê Vệ Nhiên gật gật đầu, “ Đừng lo quá! Bố sợ con luôn, cứ làm bạn bè đã, vài năm sau tính đến chuyện kết hôn cũng được.”

“ Chính là vậy đó! Chứ cứ nghe người ta hỏi tại sao con vẫn chưa có bạn trai, con không biết rằng trái tim mẹ đang rỉ máu đây nè! Ôi...” Khang Danh Lị đành phải dùng đến khổ nhục kế.

“ Con không quan tâm! Dù sao thì con cũng không đi, mọi người tự tìm cách giải quyết đi.” Vũ Phong đã quyết tâm rồi. Cô không muốn dính đến đi coi mắt không rõ ràng này.

“ Vũ Phong!”

Mặc cho 6 người trong phòng khách đang kêu la không ngừng, Vũ Phong không thèm để ý xoay người đi lên phòng mình ở lầu 2, sập cửa 1 cái rầm và cũng không nói thêm 1 câu nào.

Sáng hôm sau đúng 10 giờ, Vũ Phong đang trong giấc mộng thì bị lay dậy. Tối qua, không nên nói là sáng nay cô vẽ mẫu thiết kế đến 6 giờ mới đi ngủ, đã vậy tuần này ngày nào cũng tăng ca, khó khăn lắm mới ngày nghỉ cuối tuần như vậy, sớm đã lên kế hoạch ngủ 1 lèo 24 tiếng luôn mà.

“ Đừng kêu con nữa, hôm nay được nghỉ mà...”

Cô trừng mắt nhìn, trước mắt là 3 người phụ nữ gồm mẹ và 2 chị dâu.

Trên khuôn mặt 3 người phụ nữ này đều mang 1 nụ cười không tốt lành cho lắm, trước khi Vũ Phong kịp nghĩ thêm điều gì thì chân đã bị tung lên, hợp lực kéo cô xuống giường bắt đầu kế hoạch tác chiến của họ.

“ Mọi người đang làm gì vậy? Aaa...”

Vũ Phong chỉ có thể thét lên được vài tiếng liền bị kéo vào phòng tắm, tiếp theo người thì giúp cô gội đầu, người thì giúp cô trang điểm, đã vậy có người còn làm móng cho cô.

“ Có chuyện gì vậy? Con vẫn không muốn đi coi mắt.” Nói đến 2 từ “coi mắt” này Vũ Phong liền nhớ đến việc mặc cười ngày hôm qua, không nghĩ mọi người lại nghiêm túc như vậy!

“ Đừng động, động nữa là lớp trang điểm này hư đó!” Chị dâu lớn Ông Thục Huệ nói cảnh cáo.

“ Tay đừng quơ loạn lên được không? Làm móng không phải là chuyên để đâu!” Chị dâu nhỏ Hoàng Thu Trân cũng nói.

Đứng phía sau Vũ Phong là lão mẹ Khang Danh Lị, bà vừa ngân nga 1 điệu hát dân gian vừa cười nói: “ Hôm nay là ngày trọng đại, con phải ăn diện lên 1 chút!”

“ Con không muốn!” Vũ Phong liềm liềm lắc đầu.

Nhưng tất cả sự giãy giụa đều dư thừa. Lúc 3 người này cùng chung tay hoàn thành mục tiêu trước mắt thì không ai có thể ngăn cản được.

Mặc Vũ Phong la hét, phản kháng thế nào, trải qua hơn 1 tiếng đồng hồ cô đã biến thành 1 cô gái thanh nhã.

“ Ai da thật là đẹp quá!” Khang Danh Lị mãi nguyện nhìn con gái mình.

“ Mặc bộ váy màu trắng thật là giống váy cưới quá đi!” Chị dâu lớn Ông Thục Huệ la lên.

“ Nếu không có váy của em thì làm gì có khí chất tự nhiên tươi mới như vậy!” Chị dâu nhỏ Hoàng Thu Trân cũng rất thích thành phẩm này của mình.

“ Mọi người đủ chưa?” Vũ Phong nhăn mày, cả người sắp bị bức điên rồi.

“ Sắp trễ rồi, chúng ta cũng sửa soạn 1 chút, chuẩn bị đi ra ngoài rồi.”

“ Đúng vậy! Con cũng phải mặc 1 bộ thật quyền rũ mới được!”

“ Có muốn xách túi theo không? Túi nào mới hợp nhỉ? Khó chọn quá!”

3 người căn bản bỏ ngoài tai những lời của Vũ Phong, bận rộn ăn diện, còn giúp kiểm tra cho nhau xem có chỗ nào không vừa ý không.

Vũ Phong sắp cười không nổi, xem ra họ không giống đang giỡn chút nào, “ Xin mọi người đừng loạn nữa, con không đi mà!”

“ 11 giờ 50 phút rồi, đi nhanh thôi!”

“ Cũng may quán ăn ở đầu đường, nếu không thì đến trễ rồi!”

“ Đây là lần đầu tiên gặp mặt, không nên sơ suất!”

Thật tiếc 3 người phụ nữ đó lại không thêm quan tâm đến cô, nắm tay Vũ Phong kéo đi ra ngoài, ở phòng khách lầu 1 có 3 người đàn ông đang chờ sẵn rồi.

Ngoài ra 4 đứa con của anh hai, anh ba bình thường thì nghịch như quỷ, hôm nay cũng mặc đồ chín nhu.

“ Mọi... mọi người cũng đi à?” Vũ Phong không dám tin chỉ vào họ.

Ba, anh hai, anh ba đều mặc âu phục, còn thắt cravat, đầu tóc thì chải gọn gàng, giống như sắp đi dự đám cưới của ai vậy.

Tất nhiên, ba phải tận mắt đi xem mặt con rể tương lai của mình chứ!” Lê Vệ Nhiên lấy cặp kính cũ ra lau lau, nghĩ về 1 thời từng là đại biểu nông dân.

“ Muốn lấy em gái của anh thì phải qua được ai của anh đã!” Lê Trung Nhạc mim cười, anh giống như đang là đạo diễn tuyển chọn diễn viên không bằng.

“ Anh cũng phải trả hỏi thật kỹ 1 phen mới được.” Lê Trung Hằng hưng phấn nắm chặt nắm tay phát ra tiếng rắc rắc, dù sao anh cũng là trưởng đội hình cảnh mà!

“ Tụi con cũng muốn đi xem sao!” 4 đứa tiểu quý to giọng nói.

“ Tốt lắm, tốt lắm...” Vũ Phong xoay người chuẩn bị chạy, “ Mọi người đi đi, con bận rồi!”

“ Không được chạy!” 10 đôi tay thò ra, tay lớn có, tay nhỏ có bắt Vũ Phong tội nghiệp trở về, mọi người cùng ra khỏi nhà, cơ hồ như muốn “ khiêng” cô đi đến quán ăn.

Quán ăn “Bích Hải” nằm ở đầu đường, là 1 quán ăn có không khí thân mật được trang hoàng rất đẹp, đồ ăn Tây bên trong thì ngon miệng đẹp mắt nên nhà họ Lê rất thích nơi này, thành ra đã trở thành bạn tốt của ông chủ Cố.

Lần này đi coi mắt ở quán của 1 người quen, chắc chắn rằng chẳng bao lâu sau từ đầu đường đến cuối xóm sẽ biết tin tức này và cũng rầm rần suốt một năm, làm cô mỗi lần ra khỏi cửa đều nhận được vô số ánh mắt quan tâm triu mến.

Vũ Phong nghĩ đến thăm cảnh tương lai, thế nào cũng không bước vào quán ăn giống như địa ngục đó.

“Wa, mẹ thấy phần chần quá!” Khang Danh Lị cười tươi đến không thể khép miệng lại.

“Mẹ, mẹ nghe con nói.” Vũ Phong kiên cường nghĩ đến 1 kế hoãn binh, “Nói không chừng đối phương chỉ đi có 1 người, chúng ta thì đông như vậy sợ sẽ dọa anh ta sợ, hay là cứ để con 1 mình đi gặp anh ta cũng được.”

“Vậy à?” Khang Danh Lị vắt óc suy nghĩ 1 hồi, bà thật cũng không muốn dọa con về sợ.

“Làm ơn, để con vào trước nói chuyện với anh ta 1 chút được không? Nếu không anh ta bị nhà mình dọa mất.”

Thật ra Vũ Phong thực sự hy vọng rằng trước nhất có thể nói rõ với đối phương mình không hề có hứng thú, sau đó bọn họ có thể giúp nhau 1 chút, cùng kết hợp ứng phó cho xong tình huống ngày hôm nay, để tránh gặp rắc rối sau này dù thế nào đi nữa cũng không nên liên lạc với nhau nữa.

“Cũng được, vậy con đi nói rõ cho anh ta trước.” Lê Vệ Nhiên đồng ý đầu tiên.

Như vậy, sau khi nhận được sự đồng ý của 10 người Lê gia Vũ Phong mới thờ phào, từ từ mở cánh cửa lớn của “Quán ăn Bích Hải”, chú ý đến âm nhạc Tây phương mà chủ quán thích lại nghênh đón, thật vẫn êm tai động lòng người như xưa.

Nhưng... trong quán ăn hơn 100m² này chỉ có 1 bàn ăn mà thôi, đã vậy giống như là xếp tất cả bàn cùng 1 chỗ, tổng cộng có hơn hai mươi mấy chỗ ngồi.

Bọn họ đều ăn mặc rất lịch sự, cùng cười nói với nhau, xem ra giống như là 1 gia đình.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ vị Lam tiên sinh kia đem toàn bộ người nhà đến sao?

Vũ Phong hít vào 1 hơi, nhân lúc không có ai chú ý đến cô liền đóng cửa lại, xoay người đối diện với người nhà vừa quan tâm vừa hiếu kỳ.

“Sao vậy? Người vẫn chưa đến à?” Khang Danh Lị nhìn nét mặt con gái mình không hài lòng.

“Người thì đến rồi...” Vũ Phong có chút gấp gáp nói.

“Thế đáng về anh ta như thế nào?” 2 chị dâu cùng hỏi.

“Em không biết, bởi vì em không thấy anh ta...”

“Em đây là có ý gì?” 2 anh không hiểu hỏi.

“Bọn họ hình như cả gia tộc đều đến rồi, cho nên... cho nên em không biết ai mới là anh ta...”

“Á?” Bố mẹ cùng lớn tiếng kêu lên, “Thật à?”

Vũ Phong yếu ớt gật đầu, thật không biết nên có cảm tưởng về tình huống này như thế nào?

“Thật là có thành ý!”

“Đúng vậy! Chắc chắn là muốn cưới con gái Vũ Phong của chúng ta rồi!”

“Ày da! Họ thật thận trọng như vậy, chúng ta cũng không thể qua loa được.”

Phản ứng của mọi người đều vừa mừng vừa lo, ngay lúc này vì muốn nghiêm chỉnh cẩn thận nên mỗi người đều chuẩn bị sẵn tinh thần, từng người từng người đều mang nụ cười trên mặt mà bước vào quán ăn.

Nhưng Vũ Phong thì đi sau cùng, bởi vì cô bị kéo đi vô.

“Ngại quá để mọi người đợi lâu như vậy! Thật là có lỗi.”

“Đâu có, đâu có, chúng tôi cũng vừa mới đến, đúng rồi, chúng tôi đã bao chỗ này rồi, như vậy cũng dễ nói chuyện hơn.”

“Xin chào ông bà Lam, rất vui được quen biết 2 người.”

“Là phúc của chúng tôi mới đúng! Có thể cùng mọi người kết nên duyên này!”

Là lần đầu gặp nhưng Lam gia, Lê gia 2 nhà càng ngày càng thân thiết, nói chuyện thật sôi nổi, vừa nhìn thấy đã thích đối phương, nếu không kết được mối thân tình này thì không được.

Ông bà, bố mẹ, cậu dì, bác trai bác gái, anh hai, anh ba, 2 em gái nhà họ Lam đều tới đủ cả, còn có thêm anh chị em họ, mấy đứa nhóc cũng tới 7 đứa, thêm nhân vật chính đang ngồi chính giữa, tổng cộng cũng 24 người, tất cả đều tề tựu đông đủ.

Vũ Phong nấp sau lưng mẹ, nhìn thấy mà mắt hoa cả lên, đầu thì ong ong, căn bản không biết ai mới là đối tượng xem mắt của cô.

“Mọi người ngồi trước đi! Để 2 người trẻ làm quen nhau 1 chút.” Trương bối nhà họ Lam Lam Dự Thư nói.

“Đúng vậy! Tôi vẫn chưa kịp nhìn rõ Lê tiểu thư nữa!” Phu nhân nhà họ Lam Lý ngọc Hoàn cũng nói.

Như vậy mọi người đều ngồi chỗ của mình, giới thiệu nhau 1 lượt, nhưng vẫn không biết là ai có quan hệ với ai, chỉ có thể nhìn rõ bề ngoài của mỗi người mà thôi.

Cuối cùng cũng đến 2 nhân vật chính rồi.

“Cánh Chuyên, đây là Vũ Phong nhà bác.” Khang Danh Lị đã thân mật mà gọi tên của Lam Cánh Chuyên rồi.

“Xin chào, rất vui được làm quen với cô.” Lam Cánh Chuyên nâng chai sâm banh lên, hướng Vũ Phong chào hỏi.

Vũ Phong sớm đã gật đầu vô số lần, cười cũng không biết bao nhiêu lần, bây giờ nét mặt cũng cứng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn, thì ra anh ta chính là Lam Cánh Chuyên.

Anh có 1 khuôn mặt cực nam tính, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao cao, đôi môi mềm mại mím chặt, thân hình thì cao to khỏe mạnh, nói chung đây chính là mẫu đàn ông có thể thu hút ánh nhìn của nữ giới.

Nhưng ánh mắt của anh, nụ cười của anh đều khiến cho cô cảm thấy bất an, giống như có 1 loại khí chất nguy hiểm có thể dọa người, khiến người khác không thể biết được anh đang nghĩ gì trong đầu.

Còn cảm giác của Lam Cánh Chuyên khi nhìn thấy cô? Cô thật đúng như anh đã hình dung, khuôn mặt thanh tú, thân hình mảnh mai, anh thật hài lòng, nhưng cô còn có 1 khí chất rất đặc biệt càng làm anh thích thú ngắm nhìn.

Lúc cô thấp thò ló đầu vào thì anh đã chú ý đến cô rồi, hình dáng hiếu kỳ của cô giống như thỏ con vậy, làm người khác không nhịn được cười.

Lúc cô nhìn thấy mọi người, biểu hiện của cô cũng làm anh không kìm được mà gật đầu, dù thấy rằng cô lung tung không biết làm thế nào nhưng điều đó cũng chỉ làm tăng thêm vẻ dễ thương của cô mà thôi.

Hiện tại, cô đang ngẩng ra nhìn anh làm anh càng thấy buồn cười hơn.

“Vũ Phong con nói gì đi chứ?” Lê Vệ Nhiên ở bên cạnh nhắc cô.

“Ồ!” Vũ Phong cuối cùng cũng tỉnh lại, “Xin chào.”

Đối thoại của 2 nhân vật chính cũng chỉ có vậy, tiếp theo thì trường bối của 2 bên cùng tôn sùng nhau, người thì nói con trai mình tốt thế nào, người

thì nói con gái mình giỏi ra sao, sau thì khen con của người kia ưu tú như thế nào, có thể nó, nếu cả 2 đứa không thể ở cùng nhau thì thật là đáng tiếc.

“ Nếu Cảnh Chuyên nhà chúng tôi cưới được Vũ Phong thì thật có phúc biết bao!”

“ Phải là phúc của chúng tôi chứ! Đưng khách khí như vậy.”

“ Sau này nói không chừng chúng ta là người 1 nhà cả!”

“ Vậy phải mau bồi dưỡng tình cảm thôi!”

Mọi người cười cười nói nói không ngừng, sớm đã quên mất 2 nhân vật chính.

Vũ Phong lặng lẽ cắt đồ ăn trong đĩa, căn bản không ăn được miếng nào, cô cảm thấy bản thân ngồi đây như là 1 trò hề vậy.

Lam Cảnh Chuyên âm thầm quan sát cô, khám phá từng động tác từng thói quen của cô.

Mỗi khi cô ngạc nhiên thường mở to 2 mắt, giả bộ như không có gì nhìn khắp nơi, sau đó thì lặng lẽ thở hắt ra, giống như mèo con, cún con, làm anh không nhịn được cười thầm.

Cuối cùng mọi người đều no say, lúc này mới phát hiện 2 nhân vật chính đều im lặng, sao vậy được nhỉ?

“ Sao 2 đứa không nói nhiều nhiều chút?”

“ Mọi người nói chuyện vui vẻ thì sao chứ? 2 đứa mới là quan trọng mà!”

“ Hay có nhiều người quá nên không được tự nhiên?”

“ Vậy để 2 đứa ra ngoài nói chuyện, như vậy mới dễ mở miệng.”

“ Được, cứ vậy đi, tiễn 2 đứa ra ngoài.”

Dưới sự thống nhất của 2 gia đình, Lam Cảnh Chuyên và Vũ Phong đều bị đẩy ra ngoài “ Quán ăn Bích Hải”, ánh mắt chúc phúc cùng ý cười của mọi người tiễn họ, làm họ không thể không làm theo.

Sau đó mọi người làm gì? Cũng chẳng có gì, chỉ có đóng đô suốt ngày ở “ Quán ăn Bích Hải” uống rượu, chơi đùa, ăn uống, nói chuyện đến 12 giờ tối mới chấm dứt.

Xem ra ông chủ hôm nay kiếm được không ít, không, là rất nhiều mới đúng.

Chương 2

Mọi người chú ý suy nghĩ của Vũ Phong nhé, người ta nói phụ nữ có giác quan thứ 6 quả không sai!

“Lê tiểu thư, em muốn đi đâu?”

Vũ Phong đứng ngậy người tại đầu đường, nhất thời không biết ai đang nói chuyện với mình.

“Lê tiểu thư?” Lam Cảnh Chuyên nhin không được đưa tay véo má cô 1 cái.

“Hà?” Vũ Phong giống như thỏ con muốn chạy trốn, lần này nhìn kỹ mới biết trước mặt chính là đối tượng xem mắt của cô.

Lam Cảnh Chuyên nhin cười, “Em muốn đi đâu?”

Sao lại như vậy? Tự tiện đụng chạm người khác? Đại sắc lang! Vũ Phong liếc anh ta 1 cái rồi mới trả lời: “Tôi muốn về nhà ngủ.”

Cô nói xong liền muốn quay về nhà, nhưng Lam Cảnh Chuyên kêu: “Đợi đã.”

“Vâng?” Còn có điều gì quan trọng nữa sao?

“Chúng ta nên đi hẹn hò đúng không?”

Ồ, đúng rồi, quên phải nói cho tên này biết chuyện quan trọng nhất, hèn gì hắn có thể đưa ra yêu cầu ngu ngốc như vậy.

“Lam tiên sinh, tôi nói anh biết...”

“Cảnh Chuyên.”

“Ờ?”

“Gọi anh Cảnh Chuyên.”

“Lam tiên sinh, chúng ta thân thiết như vậy sao?”

“Gọi anh Cảnh Chuyên anh sẽ nghe em nói.”

Đây là đạo lý gì? Bỏ đi! Không muốn dây dưa với anh ta, muốn kêu tên thì kêu tên vậy, dù bây giờ cô chỉ muốn về nhà ngủ.

“Haizz...Cảnh Chuyên, tôi nói anh biết, tôi 1 chút cũng không hứng thú với hôn nhân, thay mẹ tôi xin lỗi anh về sự hiểu lầm này, tất cả những việc lần này cùng với việc gặp gỡ anh đều là do người nhà tôi sắp xếp, bây giờ tôi muốn về nhà ngủ, chúng ta từ nay đừng liên lạc với nhau, mà cũng không cần gặp nhau nữa.”

Cô nói dứt khoát, anh nghe 1 chút cũng không ngạc nhiên. “Em nói xong chưa?”

“Ừm, tôi nói xong rồi.” Cô gật gật đầu.

“Suy nghĩ của anh và em đều giống nhau, anh cũng không muốn kết hôn, chuyện ngày hôm nay đều do người nhà ép.”

“Ừm, tốt quá! Bye bye.”

Cô xoay người định đi, nhưng lại bị anh nắm chặt vai, “Đợi 1 chút.”

“Còn có chuyện gì nữa?” Cô mơ hồ hỏi, nhưng lại không cảm thấy sự đụng chạm của anh thật đột ngột.

“Tuy anh và em đều bị người nhà ép buộc, nhưng sao chúng ta không cùng giúp nhau 1 chuyện, chúng ta sẽ đóng giả làm người yêu, như vậy sẽ không còn phải nghe những lời than thở nữa.”

Đúng vậy! Đây cũng là lần đầu Vũ Phong nghe đến cách này, cô chớp chớp mắt, không thể không thừa nhận anh nói cũng có lý.

“Xem ra cũng không phải là 1 ý tồi.” Cô gật gật đầu.

“Đương nhiên, em cũng có thể suy nghĩ thêm 1 lúc, nhưng nếu bây giờ em cứ như vậy đi về, anh nghĩ người nhà em cũng không tha cho em đâu.”

“Nói cũng phải.” Nếu như cô bị phát hiện đột nhiên chạy về nhà ngủ, nhất định sẽ bị mọi người tung đến chết.

“Bây giờ em muốn ngủ phải không?”

“Ừm!” Cô dụi dụi đôi mắt cay của mình.

“Anh dẫn em đến 1 nơi.” Anh đề nghị.

“Nơi nào?” Cô cố gắng mở to mắt, trong lòng nghĩ lần đầu tiên gặp mặt anh ta sẽ không dẫn mình đi nhà nghỉ chứ? Nếu vậy thì cô sẽ trở mặt đó!

Lam Cảnh Chuyên mơ hồ đoán được suy nghĩ của cô, cười cười nói, “Đó là nơi em có thể tuyệt đối yên tâm – công ty của anh.”

Sau nửa tiếng, Lam Cảnh Chuyên lái xe chở Vũ Phong đến trước “ Công ty máy tính Thiên Tấn”, đây là 1 tòa kiến trúc cao 20 tầng, cũng là nơi đại diện cho thành tựu 10 năm tâm huyết của anh.

“Đến rồi.” Trong ngữ khí của Lam Cảnh Chuyên mang 1 chút tự hào.

Nhưng Vũ Phong đang dựa vào ghế ngủ say, hôm nay 6 giờ cô mới ngủ, hơn 10 giờ đã bị dựng dậy trang điểm làm tóc, làm cô buồn ngủ đến mức không khống chế nổi bản thân.

Lam Cảnh Chuyên ngấm khuôn mặt đang ngủ say của cô, người bình thường thấy công ty anh sáng lập nên thường kinh hô vài tiếng, xem ra cô gái này không giống với mọi người.

“Vũ Phong?” Lam Cảnh Chuyên kêu vài tiếng, cô vẫn không có phản ứng nên anh véo má cô, cảm giác ấm áp mà mềm mại làm đáy lòng anh chấn động, dù điều này không nằm trong kế hoạch của anh.

“Uhm?” Cô lơ mơ mở mắt ra, thấy khuôn mặt anh gần ngay trước mắt làm cô cánh giác mà tỉnh lại, anh dựa vào quá gần làm cô thấy như có thể cảm nhận được hơi thở của anh, thật áp áp, làm cô cảm thấy kỳ quặc.

“Xuống xe nào!” Anh ho 1 tiếng, tay cũng thu về.

Anh đậu xe, chạy qua bên kia giúp cô mở cửa, giống như đây là phép lịch sự.

Thật là người lịch sự, chắc không hẳn là người xấu chứ? Vũ Phong mơ hồ nghĩ.

Cô xuống xe liền theo anh đi vào tòa nhà, cũng không xem rõ tên tòa nhà, chỉ nghĩ chắc đây là nơi anh đi làm.

Vì hôm nay là ngày nghỉ nên chỉ có lao công chào hỏi anh, nhưng trên mặt người lao công đầy vẻ kinh ngạc bởi vì bên cạnh ông chủ là 1 người phụ nữ,

thực là 1 việc hiếm gặp!

Thang máy đến tầng 20, Lam Cảnh Chuyên vinh hạnh mời Vũ Phong, “Đây là nơi anh làm việc.”

Vũ Phong đưa mắt nhìn khắp 4 phía, rất đẹp, rất rộng, rất có phong thái.

“Tôi nên ngủ ở đâu?” Cô chỉ quan tâm vấn đề này.

Lam Cảnh Chuyên chưa bao giờ muốn cười nhiều như hôm nay, cô gái này thật sự rất đặc biệt.

“Đi theo anh.”

Anh mở cánh cửa phòng bên cạnh, đây là 1 căn phòng rộng rãi thoải mái, còn có phòng tắm, tủ đồ, sofa, bàn viết, tất cả những thứ cần dùng đều có.

“Anh cũng thường hay ở lại công ty cho nên mới chuẩn bị căn phòng này.” Anh giải thích.

“Ồ!” Phúc lợi của công ty anh ta tốt thật.

“Nếu em mệt thì nghỉ ngơi ở đây đi.”

“Tôi có thể tắm không?”

“Đương nhiên, nhưng anh chỉ có áo choàng tắm để em thay thôi.”

“Sao cũng được, phiền anh tránh đi 1 chút.” Vũ Phong liền đi thẳng vào phòng tắm, không thèm nhìn anh ta 1 cái.

Lam Cảnh Chuyên ngồi ở cạnh giường 1 lúc, tưởng tượng cảnh cô đang tắm sau đó là hình dáng cô nằm trên chiếc giường này ngủ.

Căn phòng này, phòng tắm này, chiếc giường này đều là 1 mình anh sở hữu, bây giờ lại có thêm 1 người phụ nữ cùng chia sẻ với anh.

Thật ra việc này cũng không tồi nha!

Anh cười bản thân mình, đi ra ngoài, mở máy tính vùi đầu vào công việc, đây quả là 1 cách hẹn hò thật nhân nhả, anh nghĩ.

Đã 7 giờ tối, Lam Cảnh Chuyên đói rồi.

Anh tắt máy tính đi đến gõ cửa phòng, nhưng không thấy ai trả lời.

Không phải cô ấy vẫn đang ngủ chứ? Anh thật muốn khó tưởng tượng ra hình dáng người đẹp ngủ trên giường mình, liền nhẹ nhàng mở cửa, bật chiếc đèn nghệ thuật đặt trên tủ đầu giường, tận mắt thấy việc này.

Lê Vũ Phong vẫn đang trong giấc mộng, trên người cô khoác chiếc áo choàng tắm màu trắng, chiếc chân màu xanh thẫm đắp hồ trên thân, làm lộ ra đôi vai trắng ngần. Trên khuôn mặt hiện ra nét an lành, giống như cô đang mơ 1 giấc mơ đẹp.

Hình dáng cô trong sáng như vậy đủ làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải có suy nghĩ không trong sáng, nhưng anh cố nhịn những dao động trong cơ thể, nhắc nhở bản thân rằng đây không phải thời điểm thích hợp.

Anh đi đến trước kêu: “Vũ Phong?”

Phản ứng của Vũ Phong là ... xoay người tiếp tục ngủ.

Lam Cảnh Chuyên tiếp tục đứng kêu 10 phút nữa, Vũ Phong lại ngủ giống như chết, anh cuối cùng hết kiên nhẫn, ngồi ở cạnh giường lắc mạnh vai cô: “Vũ Phong em thức dậy đi.”

“Uhm...” Vũ Phong cuối cùng mở mắt ra, nhưng không nhìn rõ phía trước là ai, “Mẹ, mẹ đừng la nữa được không? Con rất muốn ngủ.”

“Anh không phải mẹ em...”

Lam Cảnh Chuyên chưa nói hết câu, Vũ Phong liền cuộn mình ngủ trong lòng anh.

Cô... cô gái này hình như không phải là người mê ngủ bình thường, làm gì có cô gái nào có thể ngủ ở phòng 1 người con trai khác như thế này? Lam Cảnh Chuyên vừa bực vừa buồn cười, nhưng cũng không thể không chú ý tới cảm giác khô nóng mà cô mang lại, không được! Anh cần phải nhanh đánh thức cô dậy, nếu không anh cũng không dám chắc mình sẽ làm những việc gì nữa.

“Vũ Phong em đừng ngủ nữa, đến giờ ăn rồi!” Anh to giọng kêu.

Ăn cơm? 2 từ này cuối cùng cũng lọt vào tai Vũ Phong, nói cũng đúng, buổi trưa cô chỉ ăn tạm 1 ít, giờ bụng đã kêu rột rột rồi, nên dậy ăn mới phải.

“Con muốn ăn cơm...” Cô giãy giụa ngồi dậy trong lòng anh, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Mẹ, mẹ làm món gì vậy?”

“Anh nói rồi, anh không phải mẹ em.”

“Vậy anh là ai?” Bây giờ cô mới tròn 2 mắt.

“Em không nhận ra anh?” Không phải chứ! Chẳng lẽ cô gái mà anh định lấy là đứa ngốc sao?

“Á!” Vũ Phong kêu lên 1 tiếng, “Tại sao anh lại ở đây? Không được đụng đến tôi!” Vũ Phong lập tức lấy chân trùm thân thể lại.

Lam Cảnh Chuyên cố gắng nhịn cười nói: “Vi em muốn ngủ, nên anh dẫn em tới công ty anh, đến giờ ăn cơm rồi nên anh mới kêu em dậy, nhưng... em lại nằm anh với người khác.”

“Vậy à...” Vũ Phong đỏ mặt, “Xin lỗi, lúc mới thức dậy đầu em không tỉnh táo lắm.”

Cô ấy đột nhiên nhận sai? Lam Cảnh Chuyên nhướng cao mày, không ngờ cô ấy là 1 người con gái thẳng thắn, dựa vào hiểu biết từ nhỏ của anh, phụ nữ trong gia tộc anh không ai nhận sai cả, tất cả toàn những người cố chấp.

Thậ lỏng mà nói, chi 1 điểm này thôi cũng khiến anh thấy hứng thú.

“Em muốn ăn gì không? Anh kêu người mang đến.”

“Thức ăn nhanh được không? Chúng ta kêu pizza là được rồi.”

Đơn giản vậy sao? Anh còn tưởng cô muốn ăn món Pháp nữa! Vậy tốt quá, cô không phải là người khó hầu hạ, Lam Cảnh Chuyên lại âm thầm đánh giá cao cô.

“Được, không thành vấn đề.” Anh lấy điện thoại ra nhấn số, không quên hỏi cô: “Em muốn ăn vị gì?”

“Pizza hải sản, phải nóng nha!”

“Chọn tốt lắm.”

Đặt pizza xong, Vũ Phong vẫn ngây ngốc ngồi trên giường, lấy chân che vai lại, hiếu kỳ quan sát căn phòng này, giống như đứa bé lạc đường vậy.

Không biết vì sao trong lòng anh lại dâng lên 1 cảm giác muốn bảo vệ cô.

Không! Không được như vậy, anh bắt bản thân phải bình tĩnh, sẵn nhắc luôn cô: “Chẳng phải em nên gọi điện thoại về cho gia đình sao?”

“A đúng rồi!” Cô vội vã xuống giường nhưng lại bị vướng chiếc chăn, Lam Cảnh Chuyên liền đỡ lấy vai dịu cô xuống giường.

“Có sao không?” Cô lắc lắc đầu nở nụ cười rạng rỡ, “Chỉ là tôi mới thức dậy, có 1 chút không phản ứng kịp thôi.”

Nghe tới Lam Cảnh Chuyên thấy hơi buồn cười.

Cô lấy điện thoại nhấc số của nhà, nhưng chỉ nghe tiếng tút tút, không có ai bắt máy.

Cô nắm chặt phía sau đầu, “Lạ thật, không có ai bắt máy! Mọi người chạy đi đâu hết rồi? Tự nhiên đi ra ngoài như vậy, cũng không thèm nói mình 1 tiếng”

Vũ Phong tự hỏi tự đáp, lại nhấn tiếp số đi động, cuối cùng mẹ cũng nghe điện thoại, “A lô ai đó?”

“Mẹ, con Vũ Phong đây.” Vũ Phong không vui mừng nói tên mình.

“Ô con gái, con đang ở cùng với Cảnh Chuyên hả?”

“Vâng...” Vũ Phong ngược nhìn Lam Cảnh Chuyên, cần phải thành thật thừa nhận, con chỉ là vừa lúc ở cùng 1 nơi với anh ta, tụi con không có làm gì nha.”

Khang Danh Lị cười ha ha: “Đừng ngại như vậy, ở cùng thì ở cùng. 2 nhà đang ở quán “ Bích Hải, ông chủ còn dọn karaoke ra cho mọi người hát nữa, chắc phải đến nửa đêm mới về, con cứ đi hẹn hò với Cảnh Chuyên đi, đừng nên về sớm quá!”

“Con đâu có hẹn hò với anh ta đâu! Con chỉ đang ở công ty của anh ta thôi.” Vũ Phong liền đính chính.

“Công ty? Ấy da, thật là giỏi mà, muốn tìm hiểu công việc nó trước mới biết có thể dựa dẫm được không à!” Khang Danh Lị nghĩ đến liền thấy thật đắc ý.

“Hả...” Vũ Phong không còn sức để dây dưa với mẹ mình nữa.” Con không nói giỡn với mẹ nữa, dù bây giờ con có ở ngoài đường mọi người chắc chẳng thèm lo cho con.”

“Sao lại phải lo lắng chứ? Mẹ thấy tối nay con khỏi về, cứ qua đêm ở ngoài đi!”

“Cái gì? Làm sao con có thể làm những việc như vậy? Lần đầu tiên gặp liền cùng người khác qua đêm, mẹ, mẹ đang nghĩ cái gì vậy? Muốn gả con gái đi đến phát cuồng cũng không cần phải như vậy được không?”

“Vây thì nó sẽ chịu trách nhiệm!” Khang Danh Lị thân nhiên nói.

“Nói thêm nữa chắc con tức chết quá, con gác máy đây, bye bye!” Vũ Phong gác máy, vẻ mặt nín cười của anh giống như đang giấu điều gì đó.

Chết rồi! Anh ta nhất định đã nghe hết những gì cô nói, chẳng trách anh muốn cười mà lại không dám cười.

“Mẹ em là 1 người rất thú vị.” Anh chỉ có thể khách khí nói như vậy.

Vây à! Thú vị đến mức ói! Vũ Phong trừng mắt.

Lam Cảnh Chuyên ngồi xồm xuống trước mặt cô, vẻ mặt vừa đứng đắn vừa thành thật, “Vũ Phong, em đã suy nghĩ kỹ về đề nghị của anh chưa? Nếu chúng ta không diễn 1 vở kịch cho mọi người xem, làm họ bỏ đi ý nghĩ bắt chúng ta kết hôn, anh nghe mẹ em nói qua rồi, em muốn chuyên tâm vào sự nghiệp thiết kế thời trang, mà bản thân anh cũng là 1 người cuồng mê công việc, anh nghĩ chúng ta làm như vậy sẽ rất thành thoi về sau.”

“Điều này...”

Nói đúng ra cũng là 1 ý hay, nhưng không biết tại sao khi nhìn đôi mắt thâm sâu của anh ta, cô có dự cảm như mình đang lọt vào bẫy của anh ấy vậy... cô cảm thấy... sự việc hình như không thể đơn giản như vậy được...

“Sao? Đây là cách tốt nhất cho 2 bên rồi đó!”

Lam Cảnh Chuyên quan sát từng nét thay đổi trên khuôn mặt cô, cô có khuôn mặt thật biểu cảm, muốn xem cô sợ thật là 1 việc không dễ dàng.

Đáng ghét! Tại sao anh lại chăm chú nhìn cô như vậy? Làm cô cảm thấy mình giống như đứa ngốc vậy, làm quên mất cần phải suy nghĩ những gì.

Sau 1 hồi do dự, cô cuối cùng đưa ra quyết định, “Tôi nghĩ ... nên thử xem sao.”

“Em đồng ý ư? Quả thật là 1 quyết định sáng suốt.”

Lam Cảnh Chuyên cố kìm nén sự hưng phấn không để lộ ra ngoài, đồng thời tự nhủ phải biến cô trở thành của anh, rốt cuộc kế hoạch đã thành công được 1 nửa, không phải sao?

“Tôi nói trước nếu như không thích, tôi có thể rút lui bất cứ lúc nào.” Cô lập tức thêm điều kiện.

“Đương nhiên! Tất cả đều tôn trọng ý kiến của em.”

Bởi vì lúc muốn dừng chắc cũng là lúc tình cảm từ giả thành thật, đến lúc đó còn làm gì được nữa?

Thấy Lam Cảnh Chuyên thành ý như vậy, Vũ Phong cũng thờ ơ hẳn ra, “Vây cứ làm như thế đi!”

Lam Cảnh Chuyên cười cười, đi đến tủ lạnh lấy 1 chai rượu nho ra, “Sao không uống 1 ly để chúc mừng thỏa thuận của chúng ta.”

“Không!” Vũ Phong vội lắc đầu như điên, “Tôi không uống đâu, vừa mới nghe đến rượu tôi đã chóng mặt rồi, chỉ cần 1 giọt rượu cũng làm tôi xin, anh nhớ đừng bao giờ để bất cứ thứ gì dính đến rượu lọt vào tay tôi.”

“Uhm, anh sẽ nhớ.” Lúc cần thiết sẽ nhớ rõ điều này.

“Có thể uống được gì nữa?”

“Nước ép táo được không?”

“Yeah!” Vũ Phong reo lên như 1 đứa trẻ.

Một lúc sau pizza hải sản được mang tới, 2 người vừa ăn pizza, uống nước hoa quả vừa xem bộ phim “ Bắc Phi Điệp Ảnh” được chiếu lại trên tivi, trải qua 1 đêm mới mẻ và yên tĩnh.

Đột nhiên Vũ Phong nhìn đồng hồ treo tường đang chỉ 11 giờ rưỡi, “Chết rồi, tôi phải về nhà.”

Không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, Lam Cảnh Chuyên cũng có 1 chút bất ngờ, không hiểu vì sao khi ở bên cạnh người phụ nữ này thời gian lại trôi nhanh như vậy?

Đành phải vậy, anh bình thân nói, “Anh tiễn em.”

Vũ Phong thay đồ của mình, để Lam Cảnh Chuyên lái xe chở mình về.

Đến cửa nhà họ Lê, Lam Cảnh Chuyên vẫn như cũ mở cửa xe, cũng không quên nhắc nhở cô, “Vũ Phong, nhớ nói với người nhà em rằng ấn tượng của anh đối với em rất tốt, biết không?”

“ ! Đúng rồi, xem nữa tôi quên mất.” Cô cười xoa xoa trán của mình.

“Còn nữa, sáng thứ 7 tuần sau anh sẽ đón em, chúng ta phải đi hẹn hò.”

“Đi đâu?”

“Đi những nơi em muốn đi.”

“Uhm.” Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Vũ Phong xuống xe, vừa định đi vào nhà thì Lam Cảnh Chuyên xoay vai cô lại và nói, “Sao em lại quên rồi? Phải nhớ tạm biệt anh chứ!”

“Uhm, tạm biệt.” Cô nói giống như để đối phó vậy.

“Như vậy hình như không nhiệt tình lắm.” Anh giống như thầy giáo nhằn nạy đang dạy bảo cô vậy.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút, cố nheo miêng cười nói, “Tạm biệt Cảnh Chuyên.”

“Tạm biệt Vũ Phong của anh.” Anh khom người nâng tay cô lên, hôn vào tay cô.

“Ồ?” Vũ Phong đứng chờ ra, không biết phải làm thế nào.

“Kỹ năng diễn xuất của anh không tồi chứ?” Anh ngẩng đầu cười nói.

Cô khó khăn lắm mới định thần lại, hít vào 1 hơi, cũng cười giả lả nói: “Không tồi cái gì? Quá được đi đó chứ!”

“Về sau anh sẽ từ từ dạy em, mau về đi. Người nhà em đang bu lại trước cửa sổ dòm chúng ta kia!” Theo ánh mắt sắc bén của anh, sớm đã thấy sau mỗi cửa sổ toàn là đầu người.

“Thật sao?” Vũ Phong quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy rất nhiều bóng người vội vã tán ra.

“Đừng lo, chúng ta diễn rất đạt.” Lam Cảnh Chuyên lộ ra nụ cười thâm sâu khó đoán.

“Hừm! Người nhà tôi rất thích dòm ngó người khác.” Vũ Phong có chút không vui.

“Cho nên chúng ta phải cố diễn cho giống.” Anh nói thật bình tĩnh.

“Uhm...” Vũ Phong thật không hiểu rõ chuyện này nghĩa là sao? Thật ra đây là cách tốt nhất để qua mặt người khác, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt anh cô lại thấy bản thân mình như đang làm trò ngốc vậy?

“Vây ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.”

Lam Cảnh Chuyên đợi cô vào trong nhà mới lái xe rời khỏi.

Vũ Phong nghe sau lưng tiếng xe, nhin không được quay đầu lại nhìn.

Anh ta đi rồi, vừa mới ở nơi đây vậy mà giờ đã không thấy đâu, nhưng giống như vẫn còn đang bên cạnh nói chuyện cùng cô, cảm giác thật kỳ quái...

Kể từ ngày đó, Lam Cảnh Chuyên bắt đầu đóng vai diễn tình nhân của mình.

Mỗi buổi sáng tiệm hoa sẽ đem 1 bó hoa khác nhau đưa tới văn phòng của Vũ Phong, làm mỗi cô gái trong công ty đều nhìn cô với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ.

Mỗi tối lúc 7 giờ, Lam Cảnh Chuyên đều gọi điện thoại cho gia đình họ Lê, cùng Lê Vệ Nhiên, Khang Danh Lị, Lê Trung Nhạc, Ông Thục Huệ, Lê Trung Hằng, Hoàng Thu Trần nói chuyện vui vẻ, thậm chí sau khi cùng 4 đứa tiểu quý kia giỡn 1 hồi mới đến nhân vật nữ chính Lê Vũ Phong nghe điện thoại.

Mỗi cuối tuần, anh sẽ lái xe đến đón cô, mục đích không phải đến rạp chiếu phim hay nơi giải trí mà là đến công ty của Lam Cảnh Chuyên, mỗi người ngồi trước 1 chiếc máy tính, tiếp tục công việc còn dở dang của mình.

Tất cả mọi người tưởng họ đang làm những việc nóng bỏng, nhưng không biết rằng lúc ở cùng nhau thì mỗi người lại mãi lo sự nghiệp riêng của mình, văn phòng của Lam Cảnh Chuyên trở thành nơi lý tưởng để làm việc, nghỉ ngơi và dùng bữa.

Thời gian cứ như vậy từ từ trôi qua, không hay không biết đã được 3 tháng rồi, bây giờ là mùa hè tháng 6.

Mọi người cho rằng tình cảm 2 người này ổn định, nên cũng không dấn dò, cần nhắc, hỏi thúc nỡ, mọi việc xảy ra đúng như dự tính của anh, mà Vũ Phong thì cũng rất hài lòng.

Tối thứ 6 tuần này 2 người vẫn như cũ đang ở tầng 20 của “Công ty máy tính Thiên Tấn”.

Vừa mới đến Vũ Phong liên tục vẽ trong 10 tiếng đồng hồ, ngoài lúc ăn ra thì cô không ngừng tay, tình huống của Lam Cảnh Chuyên chẳng khác gì, nhìn vào tương đương yêu nhau, thực ra lại giống đồng nghiệp hơn.

Cuối cùng tay của Vũ Phong cũng tê cứng lại, đầu cũng không còn tinh táo nữa, nên cô ngã đầu xuống giường muốn nghỉ ngơi chút xíu.

Lúc này Lam Cảnh Chuyên từ phòng tắm bước ra, anh mới tắm xong để tinh táo tinh thần.

Thấy cả người cô đang nằm bò trên giường, anh bèn hỏi, “Mệt à?”

“Không xong rồi, sắp chết rồi...” Vũ Phong vùi mặt vào gối ai oán kêu.

“Thật là đáng thương.” Anh cười 1 chút, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, lấy khăn lau khô tóc mình.

“Anh thì sao? Công việc tiến hành như thế nào?” Vũ Phong nhỏ giọng hỏi.

“Hầu hết đều hoàn thành đúng theo tiến độ.” Sau khi cùng Vũ Phong “kết thân” thì hiệu suất công việc của anh tăng lên đáng kể.

“Uhm...” Mắt Vũ Phong đã nhắm lại rồi, nhận thức càng lúc càng mơ hồ.

“Anh hỏi em 1 vấn đề được không?” Anh đột nhiên nói.

“Hỏi đi...” 2 người đã thân như vậy, có gì không dám hỏi chứ?

“Em có thích con nít không?”

“Thích.” Cô mơ hồ gật đầu.

“Nhưng em bận rộn như vậy, nếu sinh con, em có thể bỏ ra chút thời gian chăm sóc cho con không?” Anh tiếp tục truy hỏi.

Vũ Phong chẳng thấy có vấn đề gì cả, cô ngập 1 cái nói, “Không sao đâu! Dù sao... công việc của tôi cũng linh hoạt... tôi cũng có thể ở nhà làm thiết kế, chỉ có điều... tất yếu bỏ đi bộ phận tiêu thụ và quảng cáo, nhưng... thực ra không có mấy bộ phận đó, có lẽ tôi mới chuyên tâm... thiết kế...”

Lam Cảnh Chuyên gật gù đầu, đây cũng là câu trả lời mà anh mong chờ, “Vây em hy vọng gì với bố đứa trẻ?”

Dù đang chìm sâu trong giấc ngủ, Vũ Phong cũng suy nghĩ về vấn đề ngủ, “À.. lúc con còn nhỏ... nếu tôi ở nhà trông con, tôi mong... những ngày nghỉ chồng tôi có thể giúp tôi chăm sóc con, như vậy... gọi là phân công hợp tác... với lại đứa nhỏ sẽ không... chỉ đeo theo bố hoặc theo mẹ... sẽ nhận được tình yêu thương của 2 bên...”

Lam Cảnh Chuyên lại gật đầu, anh thấy những câu trả lời này thật chính xác, anh không phải cưới 1 người phụ nữ về chỉ để trông nhà và là công cụ sinh con, mà anh mong muốn có thể cùng vợ mình trải qua quá trình trưởng thành của con, mà Vũ Phong rõ ràng là người thích hợp nhất với anh.

“Anh hỏi những điều này để làm gì?” Vũ Phong cũng có những thắc mắc muốn hỏi anh.

“Anh chỉ muốn tìm hiểu tính cách các cô gái bây giờ thôi, trong lòng thường nghĩ về 1 vài thứ mà thôi.” Anh đơn giản đáp.

“Vây à...”

Đợi lúc cô sắp chìm vào giấc ngủ anh lại hỏi: “Vũ Phong, từ lúc quen biết nhau tới giờ, em thấy anh là người thế nào?”

“Haizz... anh rất phiền...” Vũ Phong thờ dài rồi nói: “Anh rất tốt.”

“Em cảm thấy mối quan hệ của chúng ta thế nào?”

“Cũng rất tốt mà...” Nghĩ kỹ thì, cô chưa bao giờ lại thấy tự nhiên bên bất kỳ người đàn ông nào khác như vậy.

Rất tốt, mỗi câu trả lời đều giống như những gì anh muốn nghe, mỗi bước trong ván cờ này đều giống như anh dự tính, Lam Cảnh Chuyên vì vậy cảm thấy thật đắc ý.

Sau đó anh đứng thẳng dậy, lấy 1 chai nước màu hổ phách từ trong tủ lạnh ra, “Anh nghĩ em trả lời cũng mệt rồi, muốn uống chút gì đó không?”

“Uhm...” Cô cũng kệ, uống 1 chút cũng tốt...

Anh rót ra 1 ly, ân cần đưa đến bên miệng cô, “Uống thử xem, đây là sản phẩm mới mà anh vừa phát hiện ra, mùi vị rất ngon.”

Vũ Phong nghe lời nếm thử 1 chút, “ Ngọt ngọt..”

“Uống thêm 1 chút.” Anh ôn nhu khuyến khích.

“Được...” Cô uống ừng ực mấy ly, cảm thấy đầu óc choáng choáng, trước mắt mờ mờ, bèn bỏ ly xuống nói, “Tôi không uống nữa, tôi muốn ngủ...”

“Em ngủ đi! Ngoan.” Anh đem thứ nước còn lại trong ly 1 hơi uống cạn, thực ra đây là loại sâmpanh có chứa 1 ít rượu, anh đặc biệt mua để thực hiện ý đồ, quả nhiên có hiệu quả! Anh nhìn Vũ Phong thờ đều đều, cuối cùng cũng đi vào giấc mộng rồi.

Khóc miệng anh nhếch lên 1 nụ cười đắc ý, bởi vì anh muốn có cô nên đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi, anh nhất định phải hoàn thành mục tiêu này.

Đề chai sâmpanh qua 1 bên, coi luôn chiếc khăn quần trên người, tắt đèn trong phòng, từng bước từng bước tiến đến chiếc giường lớn.

Vũ Phong ngủ thật say, dường như không phát hiện bên cạnh có thêm 1 người.

Trong bóng đêm Lam Cảnh Chuyên từ từ cời y phục của cô, chạm vào từng đường cong của cô, ngón tay hơi run run, mùi hương của cô, sự mềm mại của cô, sự xinh đẹp của cô dường như có vài thứ vượt quá kế hoạch của anh.

Anh không cời đồ lót của cô, nếu không anh sợ có thể sẽ cưỡng bạo cô.

“Uhm...” Vũ Phong đang trong mộng chuyên người 1 cái đã đến trước lồng ngực ấm áp của anh.

Anh nhìn không được hôn trán, đôi má, miệng và trước ngực, cho đến khi anh thờ dốc, chỉ muốn đem bản thân tiến sâu vào sự mềm mại của cô, từ từ hưởng thụ khoái cảm ngọt ngào thân mật này.

Không, không được! Nếu cứ tiếp tục như vậy anh sẽ phát điên lên mất.

Anh đành thờ dài, đem cô ôm vào lòng, cảm nhận sự thân mật về da thịt, đây là đêm đầu tiên mà Lam Cảnh Chuyên phải cố chịu đựng như vậy.

Ánh nắng chói chang xuyên qua khe hở của tấm màn len lỏi vào phòng, treu đùa những người đang nằm trên giường.

Đôi mắt Vũ Phong bị kích thích, cuối cùng mơ mơ hồ hồ mở mắt ta, thấy chung quanh ánh nắng rực rỡ chói cả mắt, chẳng lẽ đã sáng rồi sao?

Cô nheo mắt, cảm thấy thật bồn chồn, vừa quay đầu liền thấy 1 người khác trước mắt mình.

“Á!” Cô hét lên, bởi vì người đó chính là Lam Cảnh Chuyên, đã vậy tên này còn nằm ngủ cạnh cô nữa.

Lam Cảnh Chuyên đang ngủ say bị đánh thức dậy, tai bị lũng bũng có chút khó chịu, giọng điệu mơ hồ hỏi: “la gì vậy?”

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô chỉ vào mũi anh hỏi.

“Haizzz!” Anh thờ dài nãy nê.

“Anh... anh thờ dài là có ý gì?” Vũ Phong có dự cảm không lành.

Lam Cảnh Chuyên kéo chăn lên che đôi vai trần của mình, vẻ mặt vô cùng đau khổ, yếu đuối, “Tôi qua... hình như em uống say... sau đó... em...”

“Tôi uống say? Làm sao có thể?” Vũ Phong trợn trừng mắt, lần trước cô uống say là lúc 13 tuổi, mà lần đó là bị bố và anh cưỡng.

Lam Cảnh Chuyên cắn cắn môi dưới, ánh mắt bị ai giống như người phụ nữ bị oan ức, “Em không nhớ gì hết sao? Chúng ta nói chuyện rất lâu, sau đó... không phải anh đem nước cho em uống sao? Không ngờ rằng... Anh đưa nhầm... loại sâmpanh đó có chút rượu, đến lúc anh biết... em đã uống say rồi.”

“Sau đó nữa?” Vũ Phong gần như không dám nói ra 3 từ này nhưng lại muốn hỏi cho rõ ràng.

Lam Cảnh Chuyên cúi đầu về xấu hổ, lí nhí nói: “Sau đó... em bắt đầu động tay động chân với anh... anh tuy cự tuyệt... nhưng em cũng biết, người say thường rất đáng sợ... anh vừa đẩy em ra, em liền khóc loạn lên, cho nên, anh đành để em muốn làm gì thì làm...”

“Cái gì? Không phải chứ?” Đầu Vũ Phong trống rỗng, chắc chắn rằng đây không phải là mơ, “Tôi... cuối cùng tôi... đã đến mức nào?”

Lam Cảnh Chuyên biết nói dối thì cũng không nên khoa trương quá, cho nên đành phải chọn cách an toàn nói: “Thực ra em... chưa làm việc gì quá đáng lắm... chỉ có sờ mó khắp người anh... đã vậy còn kéo tay anh... muốn anh sờ mó người em... ngoài phía trên... phía dưới... còn có phía ngoài... phía trong...”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa.” Vũ Phong mặt đỏ ửng lên.

“Nhưng... em vẫn chưa làm việc... việc nghiêm trọng nhất đó... đừng lo lắng như vậy!” Anh giả vờ tốt bụng an ủi cô.

“Ha ha... ha ha... thật không?” Vũ Phong cười khan vài tiếng, cũng không biết sự việc này sẽ đi đến đâu, cô đã mặt dày vô liêm sỉ mà “quấy rối tình dục” người ta, đã vậy còn bắt người ta “quấy rối” mình, cô thật... chính... chính là “đâm tặc” mà!

Lam Cảnh Chuyên thấy mặt cô âm u xám xịt, đây chính là cơ hội vàng, quyết định quăng trái bom cuối cùng, “Vẫn còn 1 việc nữa... muốn nói em biết...”

“Nói đi! Dù sao hôm nay cũng là ngày tận thế rồi...”

“Lúc nửa đêm hôm qua em khó khăn lắm mới ngủ được... chuông điện thoại lại vang lên, anh cứ tưởng của mình, không ngờ khi nhắc máy... lại là mẹ em gọi đến...”

“Hả?!” Vũ Phong ôm đầu kêu.

“Bác gái hỏi em đang ở đâu? Bởi vì... anh là người không biết nói dối... chỉ có thể nói em đang ngủ... giọng bác gái không vui, nói anh sáng mai nhất định phải đưa em về nhà... mọi người có chuyện cần nói với chúng ta...” Lam Cảnh Chuyên giả bộ lúng túng giống 1 người phụ nữ đáng thương.

Mặt Vũ Phong trắng bệch run run hỏi: “Mọi người nói gì? Không phải... kêu chúng ta... kết hôn chứ?”

Trời ơi! Đây có phải ác mộng không? Cô vẫn chưa tỉnh lại đúng không? Hay là bắt cần lột vào thế giới khác rồi?

Lam Cảnh Chuyên nướng 2 hàng lông mày, có chút oan ức, có chút vô dụng nói, “Nếu như... em không muốn nghĩ đến việc đã rồi... vậy anh cũng

không nên ép buộc em điều gì...”

“Điều này, điều này...” Vũ Phong lấp bắp, “Tôi chưa nói tôi... không chịu trách nhiệm.”

Chết thật! Đây là cuộc đối thoại gì đây? Hình như đây là lời thoại của người đàn ông nói với người phụ nữ chứ! Sao lại đến lượt cô nói thế này??

“Vậy em sẽ... chịu trách nhiệm sao?” Anh ngẩng đầu, ánh mắt trông mong nhìn cô.

“Tôi...” Vũ Phong day day huyết thái dương, “Nếu... bắt buộc..., những việc đã làm... tôi chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm.”

Lam Cảnh Chuyên thờ dài thỏa mãn, trên khuôn mặt dạt dào sự hạnh phúc, “Tốt quá, anh biết em là người con gái có lương tâm mà.”

Vũ Phong ngoẹo đầu cười khỏ, cảm thấy bản thân sắp ngất đi.

“Chúng ta dậy đi, ba mẹ em chắc đang rất giận, chúng ta mau về xem sao.”

Lam Cảnh Chuyên nói xong liền leo xuống giường, nhưng lại làm Vũ Phong hét lên 1 trận.

“Sao vậy?” Anh quay đầu lại hỏi.

“Chăn ... chăn của anh chỉ che phía trước... phía sau đều bị em nhìn thấy hết rồi!” Vũ Phong nhìn phần sau của anh, cặp mông và đôi chân dài, làm cô không dám mở mắt ra nhìn nữa.

Lam Cảnh Chuyên lộ ra nụ cười “có gì mà ngại”, “Em sớm đã thấy qua rồi, còn sờ qua rồi nữa, anh còn không xấu hổ, sao em lại phải căng thẳng như vậy?”

“Là... là vậy sao?” Vũ Phong cảm thấy cô sắp không xong rồi.

Lam Cảnh Chuyên gật gật đầu, “Làm quen trước đi!” Nói xong chui vào phòng tắm rửa.

Vũ Phong ngồi đơ trên giường, vẫn thấy có cảm giác gì đó không thật lắm, cô sẫm soi đôi tay mình, tưởng tượng bản thân lúc sờ mó vuốt ve anh trông như thế nào? Sau đó cô lại xoa xoa đôi môi mình, cũng không biết lúc thân mật hôn anh cô có cảm giác như thế nào?

Ây da! Hay đừng nghĩ nữa, nghĩ nữa chắc sẽ bộc lộ những suy nghĩ “thú tính” mất!

Sống trên đời hơn 24 năm, đây là lần đầu tiên Vũ Phong biết... thì ra bản thân... là một “tiểu sắc ma”... ôi ôi...

Chương 3

He he anh í bị “tra tấn” về mặt tinh thần ^^

Lam Cảnh Chuyên thay đồ xong từ phòng tắm bước ra, anh thấy Vũ Phong vẫn duy trì tư thế cũ bèn lẳng lẳng ngồi xuống giường, khuôn mặt hoang mang, mơ mơ màng màng...

Thật đáng thương! Cô nhất định chịu đã kích rất lớn mới có phản ứng “đi tong rồi” như vậy, Lam Cảnh Chuyên không chịu được cảm thấy có chút đau lòng ân hận, nhưng anh cũng tự nhủ bản thân đây là quá trình cần phải trải qua, đợi sau khi kết hôn anh sẽ ngày ngày yêu thương cô.

“Vũ Phong tỉnh lại đi em.” Anh lay lay tay cô.

Cô chậm chạp ngẩng đầu lên, giọng giống như máy phát thanh sắp hết pin, “Có.. chuyện ... gì...”

“Mặc đồ lại đi! Chúng ta phải đến nhà em.” Anh chắc chắn rằng phía dưới tấm chăn, cô chỉ mặc bộ đồ lót bikini, làm anh không nhìn được muốn lột sạch cô.

“Ờ...” Cô xúc chân lên, quên mất phải che bản thân.

Vừa nhìn thấy thân thể kiều diễm của cô Lam Cảnh Chuyên liền hít vào 1 hơi.

“Anh không ngại chứ? Dù sao... anh cũng thấy qua rồi...” Cô có chút tự oán tự trách nói.

Lam Cảnh Chuyên cố giữ bình tĩnh, cười nói, “Tất nhiên không ngại rồi, chỉ cần em chịu trách nhiệm với anh là được.”

Cả người Vũ Phong đờ ra, đối với việc chịu hay không chịu trách nhiệm cũng chẳng còn cảm giác gì, cô miễn cưỡng nhặt đôi vớ da nằm dưới đất lên nhưng lại không có sức để mặc.

“Em mệt quá... anh mặc giúp em được không?”

Việc này... Lam Cảnh Chuyên bắt đầu có 1 cảm giác tự tạo nghiệt không thể sống nổi, ai dạy anh bịa ra lời nói dối, nói rằng giữa người họ đã xây ra mối quan hệ cực kỳ mật thiết này? Bây giờ Vũ Phong đã coi anh như người yêu của mình, là anh tự hại chính mình rồi.

“Được thôi...” Anh cười có chút yếu ớt, ngồi xổm xuống mặc vớ da giúp cô.

Trời ạ, trong lòng anh ai oán kêu: rốt cuộc ai đã phát minh ra cái loại vớ da này? Tại sao phụ nữ nhất định phải mặc cái thứ kỳ quái này chứ? Lúc 1 người đàn ông giúp 1 người phụ nữ mặc vớ da là 1 sự hành xác thực sự.

Vớ da cũng giống như lớp da thứ 2 của người phụ nữ, bắt đầu từ bàn chân nhỏ bé kéo tuốt lên đến phần eo thì mới xong cuộc hành trình “tàn khốc” này.

Trán Lam Cảnh Chuyên đã lấm lấm mồ hôi, anh không ngừng ra lệnh cho bản thân: Không được! Không được! Không được làm rách loại vớ da trong suốt này! Càng không thể xé rách chiếc quần lót đen nhỏ nhắn xinh xắn của cô.

Cuối cùng anh cũng hoàn thành xong nhiệm vụ khó nhằn này, thờ phào nhẹ nhõm, trình độ bá phục bản thân đã vọt lên mức cao nhất.

Đợi anh mặc xong vớ da Vũ Phong lấy đầu ngón chân nhặt quần áo dưới đất lên, lười nhác nói: “Tiếp tục đi!”

Quá đáng! Thật quá đáng! Lam Cảnh Chuyên tựa hồ muốn rút nước mắt.

Có người đàn ông nào có thể chịu được sự mê hoặc này chứ? Sao cô ấy có thể đối xử tàn nhẫn với anh như vậy? Trời ơi! Đây có phải là báo ứng không? Tại sao? Tại sao? Anh chỉ chi lơ nói dối chút xíu, thật ra cũng chỉ muốn cưới người vợ tốt, không ngờ lại phải nhận hình phạt “phi nhân tính” này.

Chịu vậy! Kết hôn thì phải như vậy thôi, hình như anh cũng nghe thấy ông trời nói với anh như vậy.

Haizzz! Anh thờ dài không ra tiếng, nhặt quần áo lên, từng cái từng cái mặc cho cô.

Mặc váy cũng không khó lắm, chỉ cần nhớ khóa kéo phải kéo thẳng lên trên, anh phải kiểm chế lại, không được kéo xuống dưới, không được ném cô lên giường!

Mang giày cao gót thì dễ, chỉ cần tưởng tượng mình là hoàng tử đang giúp công chúa mang đôi giày thủy tinh là được.

Nhưng, mặc áo somi trắng thì hơi khó, ngón tay anh run run, có nên ngoan ngoãn cài cúc lại cho cô không? Hay là giựt tung hàng nút chết tiết kia? Thực ra đối diện với cặp nhũ trắng ngần, nhẵn mịn dưới lớp áo kia, anh cố gắng kiềm chế đến mức cao nhất, bắt bản thân tuyệt đối không được thò tay sờ 1 cái! Như vậy thì công sức sẽ đổ sông đổ biển không còn cách cứu vãn a!

“Xong rồi...” Giúp cô mặc quần áo xong thì lưng anh cũng ướt đẫm, giống như mới hoàn thành cuộc thi marathon, mồ hôi đổ như tắm.

“Cám ơn anh!” Vũ Phong uể oải ngáp, duỗi 2 tay kéo đầu anh xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi anh 1 cái.

Cô rất nhanh đã giải phóng anh, chỉ 1 nụ hôn đã khiến chân anh run rẩy, “Em...”

Cô nghiêng đầu như đang nghĩ ngợi điều gì, “Xin lỗi, em không biết tối qua khi thân mật với anh thì có cảm giác gì nên mới như vậy, không có gì chứ?”

“Đương nhiên... không có...” Có rất nhiều chứ! Nếu cô dám quấy nhiễu anh như vậy thêm nữa, anh nhất định sẽ đòi bồi thường gấp trăm, gấp ngàn lần mới được!

Quá tốt! Cảm giác quá tốt! Vũ Phong hồi tưởng lại mùi vị của nụ hôn, không ngờ mùi vị lại tuyệt đến vậy, cô gần gũi anh cũng là hợp tình hợp lý thôi!

“Đi thôi!” Sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình cũng phần chần chừ được đôi chút, cầm ví da đi ra khỏi phòng trước.

Lam Cảnh Chuyên ổn định hơi thở, cũng ngoan ngoãn đi theo sau cô. Nhưng khi vừa nhìn thấy cặp mông đung đưa của cô thì dục vọng cố gắng kiềm nén của anh lại trào lên dữ dội, trời ạ, cách đi của cô gái này thật đáng sợ! Tại sao đến bây giờ anh mới phát hiện nhỉ?

Anh nhanh chóng đi đến bên cạnh cô để tránh đi ý nghĩ đen tối đó.

Haizz! Lúc bố trí kế hoạch ti mi này dường như anh cũng đem khát vọng với cô đặt vào trong đó, đối với việc được và mất khiến anh khó xử, anh chỉ sợ việc sẽ lợi bất cập hại mà thôi.

10 giờ sáng chủ nhật cả Lê gia bình tĩnh ngồi chờ Vũ Phong

“Thật làm phiền bác trai, bác gái, anh chị hai, anh chị ba.” Lam Cảnh Chuyên vừa bước vào nhà liền chào hỏi từng người một, thành ý biểu hiện rõ sự lo sợ.

Cả 6 người nhà họ Lê đang ngồi trên ghế sôpha đều nhẹ nhàng gật đầu, nhưng lại không thấy nói gì, mà cũng không muốn 2 người ngồi xuống.

“Con mệt quá...” Vũ Phong than thở, ngay lập tức ngã xuống sôpha

“Ai cho con ngồi xuống?” Lê Vệ Nhiên lạnh nhạt nói.

“Hả? Con không được ngồi sao?” Vũ Phong trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên bố bắt cô đứng chịu phạt nha!

“Em đã làm chuyện gì rồi mà còn thân nhiên như vậy?” Anh hai Lê Trung Nhạc lạnh lùng hừ 1 tiếng.

“A! Đúng rồi...” Vũ Phong biết người sai là cô nên đành phải đứng chịu phạt thôi. Nhưng đứng thì rất mệt, cô quyết định dựa vào thân thể to lớn của Lam Cảnh Chuyên là được.

Lam Cảnh Chuyên giữ chặt cái eo mỏng manh của Vũ Phong, đem toàn bộ sức nặng của thân cô đặt trước ngực mình, trong lòng anh không ngừng cảm thán, woah! Cô gái này gan to thật, sắp chết tới nơi còn có thái độ uể oải như vậy...

“Khụ!” Lam Cảnh Chuyên húng hắng, “Thật ra tất cả đều do con không tốt...”

“Anh có gì không tốt, là do em không tốt!” Vũ Phong dám làm dám nhận, lập tức phủ nhận lời anh nói.

“Cuối cùng là chuyện gì? Nói rõ ràng!” Anh ba Lê Trung Hằng nghiêm giọng hỏi.

Lam Cảnh Chuyên ghé sát tai Vũ Phong thăm thì: “Để anh nói cho, em đừng chọc tức mọi người nữa.”

Vũ Phong trề môi, dáng điệu không vừa ý.

Lam Cảnh Chuyên mở lời: “Tối qua con đưa Vũ Phong tới công ty con, bởi vì con nhất thời bị kích động... cho nên... cho nên đến sáng hôm nay mới đưa cô ấy về. Đây hoàn toàn là lỗi của con, con sẽ chịu trách nhiệm.”

3 người đàn ông họ Lê đều thay nhau gật đầu, rất hài lòng với thái độ thành thật của Lam Cảnh Chuyên, thật ra trước khi đôi oan gia này bước vào nhà họ đã tính toán sẵn rồi, cho dù như thế nào họ cũng muốn Lam Cảnh Chuyên phải chịu trách nhiệm, không ngờ tự anh lại mở lời trước, như vậy cũng không uổng công 3 bố con họ lo lắng rồi.

“Anh không cần phải chịu trách nhiệm!”

Không ngờ Vũ Phong lại nói những điều kỳ quặc làm mặt của tất cả mọi người đều biến sắc.

Khang Danh Lị rơi vài giọt nước mắt nói: “Con, con, con bé này đang nói bậy gì vậy? Mẹ khó khăn lắm mới kiếm được 1 người chồng tốt cho con, bây giờ con lại không muốn anh ta chịu trách nhiệm vậy thì ai chịu trách nhiệm hả?”

“Chính là vậy! Tin hôm qua em không về nhà đã lan truyền khắp nơi rồi, hàng xóm 2 bên đều hỏi nhà mình khi nào có chuyện vui đây?” Chị 2 lớn Ông Thục Huệ cũng vội vã nói thêm.

“Chị đã thông báo cho bạn bè thân biết hết rồi, nếu lần này không gả em đi được thì cũng hết cơ hội luôn!” Chị dâu nhỏ Hoàng Thu Trân cực kỳ nghiêm túc nói.

Vũ Phong lẳng lặng nghe nhưng vẫn nói thật, “Nhưng... tối qua là con quyến rũ anh ấy!”

“Cái gì?!” Cả 6 người nhà họ Lê đều la lên, mặc dù sóng to gió lớn tất cả đều trải qua nhưng chưa nghe qua bao giờ việc phụ nữ lại đi quyến rũ đàn ông, đã vậy “hung thủ” lại là đứa con gái cưng của họ.

Lam Cảnh Chuyên đỏ mồm hỏi, lập tức nói: “Không! Chính con quyến rũ cô ấy.”

“Anh đừng thay em đóng kịch nữa, chi là em không đúng!” Vũ Phong hướng về anh nói.

“Không! Là anh không đúng, anh không nên để em uống sâmpanh.”

“Cứ cho là anh để em uống, nhưng em cũng không thể quấy rối anh như vậy!”

Cô... cô bé này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Người bình thường sẽ không thẳng thắn mà thật như cô. Lam Cảnh Chuyên thực vừa bực mình vừa buồn cười, càng không biết có nên tát cô không?

“Khoan khoan, cuối cùng... cả 2 người đều quyến rũ nhau đúng không?” Lê Vệ Nhiên rút gọn ý của họ lại nói.

“Phải! Phải!” Lam Cảnh Chuyên lập tức thừa nhận.

“Vậy... Cả 2 đều muốn chịu trách nhiệm với nhau đúng không?” Khang Danh Lị cũng rút ra kết luận.

“Đúng! Đúng!” Lam Cảnh Chuyên liền gật đầu.

“Quá tốt rồi, mau tìm 1 ngày tốt để đính hôn trước!” Cả 6 người nhà họ Lê đồng loạt nói.

“Được! Được ạ!” Lam Cảnh Chuyên cầu còn không được.

“Mọi người đang nói gì thế? Con vẫn chưa đồng ý mà?” Cả người Vũ Phong nhảy dựng lên.

Không được! Không được để cô bé này phá hỏng việc lớn của anh được, Lam Cảnh Chuyên lập tức xoay người cô đối diện với mình, “Vũ Phong, em quên những gì mình đã nói rồi à?”

“Nói gì?” Sự chú ý của cô bị chuyển hướng rồi.

“Em nói... dù tình huống có như thế nào em cũng sẽ chịu trách nhiệm với anh mà.”

“Em dĩ nhiên nhớ chứ! Nhưng cùng anh đính hôn...” Như vậy hình như hơi quá.

“Đây chính là biểu hiện của sự trách nhiệm.”

“Hả? Thật sao? Có đạo lý như vậy à? Kỳ quái thật!” Đầu óc cô sớm đã choáng váng rồi.

Lam Cảnh Chuyên lợi dụng thời cơ, cúi thấp đầu hôn đôi môi cô, anh không cho thời gian để suy nghĩ, cảnh không để cô nghĩ thông đây là việc gì.

Hôn đi! Hôn đi! Cứ để anh hôn đến đất trời thay đổi, ánh nhật nguyệt biến mất, trăm hoa tàn lụi, vạn vật bị diệt vong... Cuối cùng chỉ cần anh cười được vợ là được.

“Ha ha...” Những người còn lại thấy “cảnh nóng” như vậy chỉ có thể cười to vài tiếng, sau đó không cần nhìn nhau, mỗi người lần lượt yên tĩnh quay về phòng mình, bắt đầu gọi điện thoại cho bạn bè thân thông báo tin vui sắp đến.

Cứ như vậy, lễ đính hôn được gấp gấp triển khai, Lam Cảnh Chuyên một mình lo hết tất cả mọi việc, gồm có địa điểm tổ chức, thiệp mời, bánh cưới, xe cưới, tất cả đều chuẩn bị xong, lý do anh đưa ra là không muốn Vũ Phong vì những việc này mà lo lắng, chi cần cô chịu trách nhiệm đính hôn với anh là đủ rồi, những việc khác cô không cần phải quan tâm.

Không hiểu tại sao Vũ Phong lại có cảm giác giống như bị lừa, nhưng lại không nói rõ được là chuyện gì.

“Việc đính hôn của chúng ta có được không?” Cô cũng không chắc chắn lắm.

“Đương nhiên là được! Chi cần chúng ta đính hôn thì người nhà của 2 bên đều an tâm, sẽ không hỏi chúng ta từ sáng đến tối bao giờ mới quyết định,

và lại đính hôn cũng không liên quan đến luật pháp, chúng ta cứ kéo đến 2, 3 năm, đến lúc thì nói không muốn kết hôn, như vậy cũng không phạm luật.”

“Uhm, nói cũng đúng...”

“Vói lại em nghĩ xem, phát sinh chuyện lần trước chẳng lẽ người nhà của em và anh lại chịu bỏ qua, nếu chúng ta không đính hôn, làm sao làm vừa lòng họ được? Em cũng không muốn mỗi ngày lại nghe lái nhái chứ?”

“Thêm nữa, em không thấy cả 2 chúng ta rất hợp nhau sao? Chúng ta đều ham mê công việc, không cần tốn thời gian cho chuyện yêu đương, lúc bên cạnh nhau đều là công việc, nghỉ ngơi, trò chuyện, giống như bạn thân vậy. Đừng nói đã đính hôn rồi, thậm chí kết hôn, cũng là 1 cách giúp đỡ nhau rất tốt a!”

“Không sai...” Cô cảm thấy những lời anh nói thật rất đúng.

Lam Cảnh Chuyên thấy cô càng nghe càng đồng tình, bèn tiếp tục nói, “Vũ Phong, nếu như em không ghét anh, mà cũng không có người mình thích, thật ra chúng ta ở bên cạnh nhau như vậy cũng hay! Nếu chúng ta bị ép kết hôn, cả 2 ta lấy nhau so với việc cùng đối tượng khác kết hôn thì vẫn tốt hơn.”

“Đúng vậy! Những người đàn ông khác nhất định rất phiền phức.”

“Em nghĩ đi, sau khi chúng ta kết hôn đều ở phòng riêng của mình, thuê người giúp việc dọn dẹp, ở công ty lo làm việc, về đến nhà nếu muốn làm việc thì cứ tiếp tục làm, muốn nghỉ ngơi thì cứ việc ngủ cho đã, muốn trò chuyện thì tận tình trò chuyện, việc chúng ta sống chung chẳng có vấn đề gì.”

“Woa...” Vũ Phong ánh mắt sùng bái nhìn anh, “Giờ em mới phát hiện ra, anh thật thông minh!”

Lam Cảnh Chuyên nháy mắt cười, “Không! Đây bởi vì em cũng rất thông minh.”

“Nhưng... Nếu chúng ta giống bạn thân, vậy tại sao anh thường hay hôn em?” Cô đột nhiên phát hiện điểm nghi vấn.

Khuôn mặt anh đông cứng, “Chẳng lẽ em không thích sao?”

“Cũng không hẳn!” Thật ra cô còn thích nữa là đằng khác.

Anh thả lỏng được đôi chút, “Hôn là 1 việc rất vui sướng, anh chỉ muốn cùng em tận hưởng việc này mà thôi.”

“Ồ... thật không?” Nhưng vẫn còn 1 chút gì đó không đúng...

“Đừng nghĩ nữa, cho anh hôn 1 cái!” Anh cúi đầu dùng môi mình lấp đi những nghi hoặc của cô.

Lại nữa rồi, mỗi lúc cô cảm thấy kỳ quặc, anh đều cười cười, hôn cô đến thất điên bát đảo, sau đó cô đều quên hết những gì muốn hỏi luôn.

Haizz! Thôi kệ, hôn trước đi đã rồi tính sau...

...

Tối 3 ngày sau, Lam Cảnh Chuyên chở Vũ Phong đi thử áo cưới, 3 người phụ nữ nhà họ Lê đương nhiên cũng có mặt,

bởi vì họ cũng muốn trước hôn lễ chăm chút cho bản thân 1 chút, như vậy sẽ không làm mất mặt nhà họ Lê.

Đó là 1 công ty ảnh cưới rất có qui mô, Ông Thực Huệ mới đến trước cửa đã tặc lưỡi nói: “Công ty này rất khó hẹn chỗ trước nha.”

“Thật sao? Vậy thì em và Vũ Phong hên thật.” Lam Cảnh Chuyên mỉm cười nói.

Thật ra sau khi lần đầu tiên gặp cô, anh đã sớm hẹn tiệc chụp hình, đặt tiệc cưới cho 3 tháng sau, nhưng những lời này tốt nhất không nên để vị hôn thê của anh biết.

Bước vào công ty áo cưới, Khang Danh Lợi, Ông Thục Huệ cùng Hoàng Thu Trân đều xem đến hoa cả mắt, hưng phấn đến nỗi không biết nên chọn cái nào, chỉ có Vũ Phong đứng ngây người ở đó, không thích cũng không ghét cái gì.

“Sao con không có ý kiến gì hết vậy?” Khang Danh Lị không vừa lòng hỏi con gái.

**“Vũ Phong bình thường thiết kế quần áo nhiều quá rồi, cho nên chắc nhìn nhiều quá nên miễn dịch rồi, chúng ta thay em ấy chọn là được.”
Ông Thục Huệ cảm thấy lời giải thích của mình rất chính xác.**

“Đúng vậy! Mau lại thử đi! Chị thấy mấy bộ này rất hợp!” Trên tay Hoàng Thu Trân đã có sẵn 5 bộ lễ phục khác màu.

“Đã chọn xong rồi ạ? Xin mời đi hướng này.” 2 cô phục vụ bước đi trước, dẫn các cô vào phòng thử đồ.

“Mọi người từ từ đi, anh ở ngoài chờ.” Lam Cảnh Chuyên ôn nhu xoa đầu cô.

“Uhm!” Cô ngẩn người, khờ khạo gật đầu.

Trong phòng thay đồ 3 người phụ nữ vừa phục vụ Vũ Phong vừa khen ngợi Lam Cảnh Chuyên. “Cậu ta thật chu đáo!”

“Đúng vậy! Cậu ta không những tài giỏi, mà thái độ cũng ôn nhu ấm áp, thật là 1 người đàn ông tốt.”

“Lần này thì công của mẹ rất lớn, không ngờ trên máy bay lại tìm được một người con rể tốt như vậy.”

Nói thật cô cũng không biết phải bắt bẻ điều gì. Bề ngoài anh ta rất đượ, tính cách cũng hợp với cô, hơn nữa kỹ thuật hôn cũng rất tốt, trên bất kỳ phương diện nào cô cũng thấy hài lòng.

Nhưng hình như thiếu đi chút gì đó, trong lòng cô vẫn không chắc chắn lắm.

“Con cảm thấy như đang nằm mơ vậy.” Vũ Phong than nói.

“Ây da! Con chỉ là đang bị lo lắng trước hôn nhân thôi, trước khi đính hôn hoặc đám cưới thường có 1 chút bất an.”

“Đúng vậy! Điều này cũng rất bình thường, đợi sau khi ổn định rồi sẽ không còn cảm giác này nữa.”

Vũ Phong nhún nhún vai, đành phải nghe theo họ, dù có cùng mẹ, 2 chị dâu biện luận thì cô cũng vĩnh viễn không thắng nổi.

Hơn nửa tiếng trôi qua, Vũ Phong cũng chọn được 1 bộ lễ phục, nhưng khi mặc thử, nhìn người trong gương, cô nhanh chóng không biết đó là ai.

“Đẹp quá! Rất giống công chúa!” Ông Thục Huệ và Hoàng Thu Trân đều trầm trồ khen ngợi.

“Tốt quá rồi, cuối cùng mẹ cũng đợi được đến ngày này...” Khang Danh Lệ thì do tâm tình của người mẹ, chua ngọt đều trải.

Vũ Phong thử cười với người trong gương, nhưng cô chỉ cảm thấy ngốc nghếch mà thôi.

“Được rồi, trước tiên đi ra cho Cảnh Chuyên nhìn 1 cái.”

Dưới sự vây hãm của 3 người phụ nữ, Vũ Phong ra khỏi phòng thử đồ, nhìn thấy Lam Cảnh Chuyên đang nói chuyện điện thoại trên ghế sôpha, khuôn mặt có chút gì đó trầm tư, nhưng khi vừa nhìn thấy cô anh liền tắt điện thoại, nở nụ cười rạng rỡ với cô.

“Vũ Phong...” Anh cầm tay cô lên, muốn nói gì đó nhưng lại nói không được.

3 người phụ nữ kia ở 1 bên đứng nhìn, chỉ cười hi hi ha ha, “Cậu ta nói không ra lời rồi, nhìn ghiền rồi?”

“Chúng ta đừng cản trở người ta nữa.”

“Đi mau! Vào trong lựu đồ của chúng ta.”

Như vậy 3 người mẹ chồng con dâu cùng lĩnh vào phòng thay đồ, để phòng khách nhỏ bé chỉ còn lại 2 người yêu nhau.

“Mọi người đã đi hết rồi, không cần diễn nữa.” Vũ Phong nhắc nhở anh.

“Diễn kịch?” Anh nhất thời không phản ứng, “Không, hỏi này không phải anh đang diễn kịch.” Anh quả thật đã ngỡ ngẩn, bởi vì cô đẹp không tưởng tượng nổi, đẹp đến mức vượt cả sự mong đợi của anh.

Vũ Phong lè lè lưỡi, cứ như những điều đó không quan trọng.”Anh có điều gì muốn nói với em không? Sắc mặt anh hồi nãy không tốt lắm.”

Hình như cô càng ngày càng hiểu anh! Lam Cảnh Chuyên bất ngờ, ho vài tiếng mới nói:
”Ehh...Đây thật ra không phải là tin tốt.”

“Nói đi, ngay cả việc đính hôn em cũng chấp nhận rồi, còn có việc gì không chịu nổi nữa?”

Anh nắm chặt tay cô, sắc mặt chuyển nghiêm trọng, “Là như vậy, bà anh vừa mới gọi điện, bà nói ông bị trúng gió nằm viện rồi, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cần phải được theo dõi nhiều ngày.”

“Thật sao?” Ánh mắt Vũ Phong tràn ngập sự kinh ngạc cùng bất an.

“Uhm.” Ông ơi, xin lỗi ông, Lam Cảnh Chuyên tự oán trách chính mình, nhưng lại tiếp tục bịa, “Anh là đứa cháu được ông coi trọng nhất, ông vẫn luôn mong được thấy anh thành hôn, bây giờ không biết ông sẽ đi lúc nào, cho nên... cho nên bà anh muốn anh hỏi em... có thể mau mau cùng anh kết hôn không?”

“Việc này...” Vũ Phong không biết nên phản ứng như thế nào, “Anh và ông của anh tình cảm rất sâu sắc đúng không?”

“Đúng vậy, hồi anh còn nhỏ bởi vì bố mẹ rất bận nên anh được ông bà nuôi dưỡng, đối với anh mà nói ông bà là những người quan trọng nhất.” Lần này Lam Cảnh Chuyên thực sự không hề nói dối.

“Nếu chúng ta kết hôn ông sẽ rất vui đúng không?” Vũ Phong lại hỏi.

“Điều đó là dĩ nhiên, ông rất thích cháu dâu là em, lâu lâu trước mặt anh lại khen ngợi em, cứ dặn đi dặn lại phải đối xử tốt với em.”

Vũ Phong trầm mặc 1 lúc, cô có nên đồng ý không? Vì 1 người lớn tuổi sắp lìa cõi đời?

“Haizz! Bỏ đi, cũng không nên ép buộc em. Chỉ là... tâm nguyện lớn nhất cả đời của ông mà anh cũng không thực hiện được, anh thật có lỗi với ông...”

Nước cờ này của Lam Cảnh Chuyên thật sự có hiệu quả, Vũ Phong liền lập tức lay động, không do dự nói: “Nếu như... chúng ta kết hôn, có thể... vẫn ở chung giống như bây giờ không?”

“Chẳng phải anh đã nói với em từ lâu rồi sao? Chúng ta sống chung không có vấn đề gì, chúng ta nhất định sẽ cho người kia sự tự do và không gian, và lại để nói về việc yêu đương cũng không cần tốn bất kỳ sức lực hay thời gian gì.”

“Uhm...” Vũ Phong suy nghĩ trong 3 giây, cuối cùng cắn răng nói: “Dù đính hôn hay kết hôn cũng không khác nhau mấy, cũng được! Chúng ta kết hôn để ông của anh thấy đi!”

“Anh rất cảm kích em, em thật là 1 người con gái có tấm lòng nhân hậu!” Lam Cảnh Chuyên ôm cô vào lòng, để mặt cô dính vào ngực mình, như vậy mới không thấy được sắc mặt “Đạt được mục đích xấu xa” của mình.

“Không còn cách nào... ai kêu em lại là bạn tốt của anh chứ? Giúp được người khác cũng là niềm vui mà! Và lại... nếu em không gả cho anh, hình như cũng chẳng ai thèm lấy...” Nói thật thì, cô không thể tìm được người chồng nào “vừa thông minh vừa chu đáo” hơn anh.

“Cám ơn em!” Anh cuối cùng cũng thành công rồi, sự vui sướng tràn đầy trong lòng, làm anh nhin không được tìm kiếm đôi môi cô, muốn nhờ nụ hôn này truyền đạt tình cảm của anh.

Nụ hôn vừa nóng bỏng vừa dài đột nhiên ập đến, Vũ Phong không thể thờ nổi, cuối cùng cả người đều dựa vào lòng anh, yếu ớt hỏi:
“Nhưng... thiệp cưới của chúng ta thì phải làm sao?”

“Để anh dùng máy tính thiết kế, anh đổi 1 số từ sẽ được thôi.” Anh vuốt mái tóc dài của cô.

“Còn... bàn tiệc phải đặt thêm mấy bàn nữa?”

“Đừng lo, anh có bạn làm ở nhà hàng đó, anh nhờ vả họ 1 chút sẽ ổn thôi.”

“Vậy người nhà của anh và em... không biết sẽ phản ứng như thế nào?”

“Yên tâm đi! Họ sẽ còn vui hơn, còn chúc phúc chúng ta nữa.”

“Vậ à... như vậy thì không còn vấn đề gì hết...”

Anh nâng khuôn mặt hồng hào của cô lên, thương yêu nói: “Em chỉ cần chuẩn bị tốt làm cô dâu của anh, những việc còn lại không cần lo lắng, anh sẽ xếp đặt thỏa đáng.”

“Em chịu gả cho anh là biểu hiện có trách nhiệm nhất rồi, thật đấy!”

Anh nói qua quyết, còn cô cũng không chắc lắm,sau đó anh đặt vô số những nụ hôn làm đầu óc cô trống rỗng, không suy nghĩ gì được nữa.

Cuối cùng, kết hôn thì cứ kết hôn thôi! Vũ Phong mơ mơ hồ hồ nghĩ, nếu như mọi người nhất định muốn cô kết hôn, Lam Cảnh Chuyên cũng là lựa chọn tốt nhất của cô...

Chương 4

*Nàng nào máu ko đông thì đừng dại dột đọc chap này nhá, ta ko chịu trách nhiệm đâu *he he he*...*

Tin 2 người sắp kết hôn vừa truyền ra, cả nhà họ Lê và họ Lam đều vui mừng, bọn họ không ngờ sự tình lại có thể tiến hành thuận lợi như vậy,

cả 2 đều là những nhân vật khiến người nhà lo lắng nhất, đột nhiên nên duyên kết hôn, làm họ thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng, tổ chức việc hỷ này càng khấn trang hơn.

Nhưng mà không ai lo lắng bằng chú rể Lam Cảnh Chuyên, anh như là sợ Vũ Phong sẽ chạy trốn vậy, trong vòng 1 tuần đều chuẩn bị xong mọi thứ.

Ngày thứ 2 phát thiệp mời, ngày thứ 3 lễ phục cưới đã được mang lại. Ngày thứ 4 ảnh cưới đã rửa xong, ngày thứ 5 tân gia đã bố trí xong., ngày thứ 6 bánh cưới đã được đem lại, ngày thứ 7 phù dâu, phù rể, người làm chứng, người chủ trì, ban nhạc v.v... đều đã xếp đặt xong hết rồi, chỉ còn chờ đến tối chủ nhật thì có thể kết hôn rồi.

Mà kể từ tuần này thì cũng không đúng lúc lúc lắm, vì công việc của Vũ Phong cũng cực kỳ bận, bởi vì những mẫu thiết kế của cô nhận được khen ngợi của tổng công ty bên Pháp, yêu cầu cô trong quý sau phải cho ra lò bộ sưu tập của mình, vì vậy cô nhất định tăng tốc trong tuần này phải hoàn thành xong báo cáo và tác phẩm của mình.

Bận quá! Bận quá! Bận đến mức trời đất tối sầm.

Trưa thứ 7, tất cả mọi người đều xuống ca, Vũ Phong vẫn phải hăng hái chiến đấu trong công ty quần áo Hương Tạ.

Giám đốc Thái Văn Quân sắp đi về, thấy Vũ Phong như vậy, tuy không đồng tình nhưng lại cười nói: “Cho xin, ngày mai em phải kết hôn rồi, từ trước đến giờ chưa thấy qua cô dâu nào trước lễ cưới 1 ngày mà lại đi lo công việc đến như vậy!”

Vũ Phong gạt những sợi tóc lòa xòa trên mặt, “Ơ... dù sao thì mọi việc cũng do anh ta chuẩn bị mà.”

“Anh ta? Em muốn nói chồng em?”

“Chồng?” Từ này nhất tời làm cô khó mà tiếp nhận được, nhưng không thể không thừa nhận, “Đúng vậy, chính là chồng của em!”

Khuôn mặt Thái Văn Quân lộ ra sự ngưỡng mộ, “Woa! Chồng em hàng ngày đều tặng hoa, như vậy đã đủ lãng mạn rồi, lại còn có tinh thần trách nhiệm như vậy, em đã tìm được 1 người chồng rất tốt nha!”

“Hi hi... có lẽ vậy!” Vũ Phong ngu ngơ cười vài tiếng.

“Bó hoa này có thể tặng chị không?” Thái Văn Quân rất thích cúc Ba Tư.

“Đương nhiên rồi! Máy bó hoa này của em ai thích thì cứ lấy.” Vũ Phong đối với những thứ không thực tế thường không có cảm giác gì.

Thái Văn Quân nhẹ nhàng nhận lấy bó hoa, không nhìn được phân vân, “Chị nói Vũ Phong à! Câu hỏi này của chị có thể có chút kỳ quái, nhưng em... cũng rất yêu chồng em đúng không?”

Hỏi cô dâu sắp cưới vấn đề này thật cũng không hay lắm, nhưng không hiểu tại sao Thái Văn Quân lại có 1 chút nghi ngờ, bởi vì thái độ của Vũ Phong thấy không mấy quan tâm lắm!

“Yêu?” Vũ Phong càng không biết nên trả lời thế nào, “Rất quan trọng sao?”

Khuôn mặt Thái Văn Quân lập tức trở nên kinh hãi, “Quan trọng không ư? Nói thừa! Em không yêu anh ta, anh ta không yêu em, vậy 2 người còn định kết hôn sao? Kết hôn là bởi vì tình yêu của 2 người dành cho nhau, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh đối phương đó!”

“O... nói cũng đúng.” Vũ Phong đương nhiên hiểu điều này, “Nhưng trên thế giới này... có rất nhiều loại hôn nhân không giống nhau, em và anh ta... có thể là loại khác chẳng!”

“Hà?” Thái Văn Quân lắc đầu không biết làm sao, “Những người trẻ tuổi bây giờ thật không hiểu nổi đang nghĩ cái gì? Dù sao thì chị cũng chúc phúc cho tụi em hạnh phúc dài lâu cho đến răng long đầu bạc.”

“Cám ơn...” Vũ Phong nói có chút chột dạ, bởi vì đó không phải là chuyện không có thể.

“Chị phải về nhà với chồng chị, bye bye!” Vừa nhắc đến chồng, Thái Văn Quân liền cười dịu dàng không thể tả, cả khuôn mặt đều bừng sáng.

Kết hôn cuối cùng là như thế nào? Cả 2 người ở cùng với nhau thì có ý nghĩa gì? Cô thật sự không hiểu.

Nghĩ được vài phút tầm mắt của cô trở lại bản phác thảo trên bàn, “Bỏ đi! Mau làm việc thôi!”

Có gì cần suy nghĩ thì cứ đợi kết hôn xong rồi tính tiếp.

Hỗn loạn, âm ỉ, vội vã, đông đúc, đau đầu, đây chính là cảm nhận của Vũ Phong về hôn lễ của mình khi bị dựng đầu dây vào sáng sớm ngày chủ nhật.

Cô giống như con búp bê, để mặc mọi người lo, giúp cô trang điểm trở thành 1 cô dâu xinh đẹp, nhận được sự ngưỡng mộ và thóa mĩa của mọi người.

Sau đó có người nhìn cô cười, cũng có người nhìn cô lại khóc. Mẹ cô là khóc thâm nhất, cứ như là nhà có tang vậy, bố cô cũng khóc luôn, nhưng lại trốn sau lưng vợ mình len lén rơi lệ.

“Bố, mẹ, nếu bố mẹ khóc nữa, con cũng khóc luôn.”

Lời nói đe dọa của Vũ Phong cuối cùng cũng làm 2 người già ngừng khóc, miễn con gái đừng khóc là được, nếu không lớp phấn trên mặt sẽ hư hết.

Anh hai, anh ba và 2 chị dâu cứ dặn đi dặn lại những việc cần phải chú ý, muốn cô phải chăm sóc tốt bản thân, làm 1 người vợ tốt, ngoài ra nghiêm khắc cảnh cáo cô nói: “Dù thế nào cũng không được vài bữa lại chạy về nhà mẹ đẻ.”

“Tại sao lại vậy?”

“Gia đình tất nhiên luôn luôn chào đón em về nhà, nhưng nếu em thật sự bị oan ức ở nhà chồng, các anh chị tuyệt đối sẽ bảo bọc em. Nhưng anh chị nói như vậy vì muốn em mọi việc đều thuận lợi, không có cơ hội phải về nhà mẹ đẻ mà khóc lóc.”

“Vâng... em hiểu rồi! Cám ơn các anh chị.”

Nhìn bộ dạng Vũ Phong vừa khờ khạo vừa ngoan ngoãn, khiến cả 4 người lớn đã kết hôn cũng muốn khóc.

Lam Cảnh Chuyên đến rước dâu rồi, phía sau có 6 phù rể, còn lái 6 chiếc xe đến làm chật chỗ.

“Vũ Phong đừng lấy chồng nữa!” Lê Vệ Nhiên đầu tiên làm khó.

“Con gái, mẹ không nỡ xa con.” Khang Danh Lệ cũng tiếp bước.

“Em gái, hay em ở nhà đi.” Anh và chị dâu cũng mở miệng.

“Cô à, cô phải đi sao? Không được?” Nhóc con hét lớn.

Nơi ở nhà họ Lê có vở kịch “không nỡ xa nhau”, cũng diễn được hơn nửa tiếng đồng hồ, tình tiết cảm động động lòng người, càng diễn càng hăng, tưởng như là không thể xa cách nổi.

Cuối cùng Lam Cảnh Chuyên quỳ xuống, nói trời nói đất, thề sống thề chết, thiếu điều đập đầu lạy, cuối cùng nắm tay Vũ Phong kéo ra chiếc xe cưới hào hoa ở ngoài, nếu không như thế anh sợ rằng hôm nay sẽ không cưới được vợ nất.

Mỗi người nhà họ Lê đều khóc đỏ cả mắt, mọi người yên lặng lên xe cưới, lái thẳng đến nơi tổ chức lễ cưới.

Trong xe, Vũ Phong hỏi Lam Cảnh Chuyên: “Ông của anh sao rồi? Đã đỡ nhiều chưa?”

Lam Cảnh Chuyên nhất thời lặng người, liền ngay lập tức cười nói: “ ông vì tham gia hôn lễ của chúng ta mà tranh chấp rất lâu với bác sĩ, bác sĩ cuối cùng cũng đồng ý để ông ra ngoài 1 đêm, nhưng sau khi lễ cưới kết thúc ông phải lập tức quay trở về bệnh viện.

“Vậy à?” Vũ Phong gật gật đầu, “Cơ thể ông có chịu nổi không?”

“Đây là nguyện vọng của ông, chúng ta không nên ngăn cản ông, cứ để ông nhìn thấy mong ước cuối cùng của mình, như vậy ông mới an tâm.”

Vũ Phong “Ừ” 1 tiếng, trong lòng nghĩ ít nhất thì hôn lễ này có thể khiến 1 người già vui vẻ, như vậy là đủ rồi.

Cô vỗ vỗ tay anh, cười thật ấm áp, “Anh thật là 1 người tốt.”

Trong lòng Lam Cảnh Chuyên nổi lên 1 hồi chuông cảnh tỉnh, anh... anh đột nhiên cảm thấy lương tâm bất an.

“Đừng tăng bốc anh như vậy, em mới là người tốt, em chịu lấy anh là phúc của anh mới đúng.” Anh nắm chặt vai cô, kéo cô ôm chặt vào lòng.

Sắp đến nhà hàng rồi, có nghĩa là cô sắp kết hôn thật rồi, Vũ Phong có chút căng thẳng, ngừng đầu nói: “Anh hôn em 1 cái được không? Em hơi sợ.”

“Anh rất sẵn lòng.” Lam Cảnh Chuyên phủ lên đôi môi anh dào của cô, thấy cô đang run rẩy, a! Thật là 1 cô nhóc vừa dễ thương vừa tội nghiệp, cứ ngoan ngoãn trở thành cô dâu của anh! Anh sẽ làm cho cô hạnh phúc.

Nụ hôn vừa kết thúc, xe cũng liền dừng lại, Lam Cảnh Chuyên bước xuống xe trước, tiếp tục mở cửa cho cô, cả 2 nắm tay nhau cùng đi vào nghênh đón mọi người, nghênh đón hôn nhân.

Lam gia và Lê gia vì ngày trọng đại này mà đã bao trọn nhà hang, người ra kẻ vào đều là khách tới chúc mừng, khắp nơi đều tràn đầy không khí náo nhiệt.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, tiến hành nghi thức long trọng, yến tiệc sắp bắt đầu, đây là 1 đêm hoa lệ mà rối rắm, không ai có thể phủ nhận điểm này.

“Ông của anh đâu?” Vũ Phong kéo tay Lam Cảnh Chuyên hỏi.

“Ở đằng kia, chúng ta đi gặp ông.” Lam Cảnh Chuyên rất vui, hạnh phúc, bởi vì cuối cùng anh cũng theo đúng kế hoạch mà cưới được vợ, mà chỉ cần tốn khoảng 3 tháng, đây chính là “Hôn nhân hiệu quả cao” mà anh muốn.

Lam Cảnh Chuyên dắt Vũ Phong đến trước ông, bà, cả 2 đều cười toe toét, cứ liên tục khen cháu dâu đẹp thế nào, đáng yêu thế nào, ngoan thế nào.

“Ông à, ông vẫn khỏe chứ?” Vũ Phong lo lắng ông sẽ chịu không nổi trạng thái hưng phấn này.

“Rất khỏe!” Ông sáng khoái nói.

Sau khi hàn huyên, Vũ Phong len lén hỏi Lam Cảnh Chuyên: “Xem ra ông rất khỏe.”

“Haiz!” Lam Cảnh Chuyên thở dài, “Ông miễn cưỡng vui vẻ như vậy để chúng ta không phải lo lắng.”

Vũ Phong “Uhm” 1 tiếng, không biết nên nói thế nào mới được.

“Đừng như vậy, cười 1 cái đi, hôm nay là ngày vui của chúng ta, chúng ta cũng phải làm mọi người thấy vui nữa chứ.” Lam Cảnh Chuyên động viên cô.

“Em sẽ cố gắng.” Vũ Phong nỗ lực cười với bản thân.

Chết thật... cô ấy hình như càng ngày càng dễ mến, Lam Cảnh Chuyên phát hiện bản thân thật khó để không yêu cô, nhưng việc yêu vợ mình, lại càng không nằm trong kế hoạch của anh.

Cả 2 người ai cũng mang tâm sự của riêng mình, nhưng biểu hiện trên mặt lại cực kỳ hạnh phúc, nói chung chỉ cần qua được đêm nay là mọi việc OK rồi!

Thế nhưng sau từng ly từng ly rượu mình, Vũ Phong không nhịn được lại hỏi chồng mình: “Ông của anh... xem ra rất khỏe mạnh, anh xem tinh thần của ông rất tốt! Cứ 1 mạch kính rượu người khác kìa!”

“Em chưa từng nghe qua hồi tưởng về quá khứ oai hùng ư?” Anh lắc lắc đầu, làm khuôn mặt không tương tượng nổi.

“A...” Vũ Phong không dám nói thêm điều gì nữa, sợ lại đụng chạm đến nỗi đau của anh.

“Đến đây! Chúng ta phải tiễn khách rồi, để đêm nay lưu lại 1 hồi ức tốt đẹp.” Anh không muốn cô có thêm thời gian để suy nghĩ, kéo tay cô đến cửa lớn.

Đúng vậy, bữa tiệc cũng đến lúc kết thúc rồi, cũng có thêm nhiều niềm vui, âm nhạc, rượu ngon, khách khứa lần lượt về từng người một.

Lam Cảnh Chuyên và Vũ Phong đứng ở cửa, gật đầu chào, cười, thăm hỏi từng vị khách một, vở diễn này cuối cùng cũng diễn đến màn cuối, mà còn phải liền mạch với màn đầu, như thế mới được coi là vở diễn xuất sắc.

“Sớm sanh quý tử! Tăng sản báo quốc!”

“1 đêm xuân đáng giá ngàn vàng đó! Cố lên!”

Lời chúc của khách không ngừng vang lên, càng nghe lại làm cho Vũ Phong cảm thấy không rõ ràng.

Gió đêm thổi lạnh lạnh, tìm Vũ phong đang lơ lửng không biết nên dừng tại đâu, đây là lễ cưới của cô sao? Cô thật sự đã trở thành bà Lam ư? Sau này trở đi cô không còn 1 mình ư?

Những câu hỏi không có lời đáp này vẫn đang bay trong gió...

Xe cưới màu đen chở Lam Cảnh Chuyên và Vũ Phong đến nhà mới của bọn họ, đây là ngôi nhà ở 2 lầu đơn độc, xem ra rất có không khí ấm áp của gia đình.

“Đến nhà rồi.” Lam Cảnh Chuyên như thường lệ giúp cô mở cửa xe, đã vậy còn cúi người ẵm cô lên.

“Ê...” Vũ Phong bị dọa sợ liền ôm chặt cổ anh.

“Người ta nói phải ẵm cô dâu vào nhà mới may mắn.” Anh miệng thật mà lòng không thật giải thích, thật ra việc này anh đã muốn làm từ lâu rồi.

“Thật không?” Vũ Phong chỉ biết ôm chặt anh, chẳng biết phải suy nghĩ những gì.

Cứ như vậy Lam Cảnh Chuyên ôm cô tiến vào nhà, cho cô xem phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, phòng tập của lầu 1, lại leo lầu 2, xem qua phòng ngủ chính của 2 người, phòng ngủ dành cho khách, nhưng nơi lôi cuốn nhất lại là phòng đọc sách cực kỳ to, có 2 cái máy tính, 2 giá sách 2 tầng, giống như là phòng làm việc chuyên dụng vậy.

“Đây là nơi anh đặc biệt thiết kế, chúng ta thường phải làm thêm giờ, sau này có thể ở phòng sách này mà làm việc, thế nào, thích không?”

Còn hơn cả thích, mắt Vũ Phong sáng lên, ngay cả ở nhà mình mà cô còn chưa có được không gian tự do như vậy nha!

“Cám ơn!” Cô thực vui vẻ, kéo mặt anh lại hôn say sưa.

Hồi thư Lam Cảnh Chuyên có chút không đều, cô trấn tĩnh nói: “Anh hy vọng cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ cực kỳ hòa hợp, cực kỳ vui vẻ, giống như lúc trước chúng ta vẫn ở bên nhau vậy.”

“Tất nhiên rồi!” Vũ Phong cuối cùng cũng có 1 chút tự tin với cuộc hôn nhân này.

“Bây giờ chúng ta... ơ... nên lên giường nghỉ ngơi đi.” Yết hầu anh loạn lên loạn xuống.

“Uhm, em cũng mệt quá!” Cô rất tán thành đề nghị này.

Lam Cảnh Chuyên đem đặt lên chiếc giường rộng lớn, cô vẫn còn mặc bộ váy trắng rồi rắm đỏ, hình dáng ngồi trên giường như 1 thiên sứ, có sự ngây thơ và mê người không thể tưởng tượng nổi.

“Bộ lễ phục này là do người khác mặc giúp em, em không biết phải cười như thế nào!” Khuôn mặt cô đau khổ.

Căn phòng này ngoài anh ra còn ai có thể làm thay chứ? Trong lòng Lam Cảnh Chuyên phát ra tiếng than vừa không biết làm sao vừa thỏa mãn. Bước tới bên giường quý xuống, từng bước từng bước giúp cô bỏ đi những thứ vướng víu trên người.

Tháo đôi giày cao gót màu trắng ra chính là đôi chân nhỏ bé dễ thương của cô; kéo dây kéo phía sau xuống, dần dần lộ ra da thịt trắng nõn của cô, từ từ cởi bỏ bộ lễ phục trắng, cuối cùng nhìn thấy nội y quyến rũ bên trong,

Vũ Phong hiểu kỳ nhìn bộ nội y được thiết kế phức tạp trên người, “Đây là do chị dâu lớn của em tặng, 2 chị nói đêm tân hôn phải mặc đặc biệt 1 chút!”

“Thật... thật đặc biệt...” Anh khó có thể dời mắt khỏi.

Dưới bộ lễ phục màu trắng là 1 bộ nội y màu đen, từ dây vai, áo, quần đến vớ da đều là thiết kế viền hoa lụa che đi những bộ phận quan trọng, chất liệu mỏng làm lộ ra cánh xuân thấp thoáng, làm người khác chịu không nổi muốn ngắm nghía kỹ hơn.

“Vũ Phong, anh có chuyện muốn nói với em...: Anh khó khăn nói.

Này thì nóng, này thì hot ...

“Đợi tí đi! Em muốn đi tắm.” Cô mở tủ đồ, lấy ra bộ đồ ngủ màu đen, “Đây là chị dâu nhỏ tặng em nè! 2 chị dâu giống như là chị của em vậy, đối xử rất tốt với em.”

Không cần nói, bộ đồ ngủ màu đen đó nhất định là loại làm “tăng cảm xúc” rồi! Lam Cảnh Chuyên liền tưởng tượng hình dáng cô mặc bộ đồ ngủ đó, do đó đành phải đè nén cảm xúc, mà còn hối thúc cô: “Em mau đi tắm đi! Anh... anh sang phòng dành cho khách tắm.”

“Uhm!” Bóng dáng Vũ Phong biến mất sau cánh cửa phòng tắm.

Sau 20 phút, Lam Cảnh Chuyên thay bộ đồ ngủ sọc đen, vừa lau tóc vừa đi đến bên giường.

Đợi lát nữa rồi anh nên bày tỏ với vợ mình như thế nào? Anh thật sự đã rất thích cô rồi. đã vậy anh còn nghĩ cùng con cô, cùng cô bên nhau sống trọn đời.

Vũ Phong nghe những lời này sẽ bị dọa cho sợ chứ?

10 phút sau, Vũ Phong mặc bộ đồ ngủ mỏng chết người uể oải bước ra khỏi phòng tắm.

Lam Cảnh Chuyên thấy yết hầu mình khô không khóc, anh phải cởi bớt vài nút phía trước ngực mới thấy nhiệt độ cơ thể hạ đi đôi chút.

Vũ Phong đến trước mặt anh, dùng ngón tay chọt chọt vào ngực anh, “Woa! Anh thật ra rất đô nha! Cơ thể rất đẹp.”

“O?” Anh lặg đi.

“Nhưng anh yên tâm đi! Em sẽ không quấy nhiễu anh nữa đâu. Tối nay em chỉ uống toàn nước lọc thôi, không đụng đến 1 giọt rượu nào, sẽ không xảy ra chuyện như lần trước nữa đâu.”

“Việc này...” Anh định mở miệng giải thích rõ ràng.

Cô lại thao thao bất tuyệt nói, “Em biết cuộc hôn nhân của chúng ta là hữu danh vô thực, suy cho cùng cả 2 chúng ta đều rất bận, cũng không muốn có quan hệ mật thiết gì, càng không muốn có trẻ con, đúng không? Cho nên chúng ta cứ hòa bình mà chia sẻ cái giường này, 1 giấc đến sáng mai, ngày mai còn rất nhiều việc đang chờ chúng ta.”

Nói xong, cô liền nhảy lên giường, lấy chăn che đi thân thể mềm mại của mình, “Ngủ ngon.”

Không, không được! Đây không phải là đêm tân hôn mà anh muốn, việc anh muốn làm còn nhiều nhiều hơn thế này nữa!

Nhưng xem ra mà nói, nếu có thể nói được 3 ngày 3 đêm, kết quả sẽ chẳng làm ăn được gì, anh đành phải hạ thủ vi cường vậy!

Vì thế, anh lấy từ trong túi ra 1 hộp sôcôla, trên mặt mang 1 vẻ cực kỳ thân thiện, ngồi xuống giường nói: “Vũ Phong, anh có 1 hộp sôcôla, của ông bà cho, ông bà nói em nhất định phải ăn 1 miếng.”

“Ờ...” Vũ Phong nâng khuôn mặt ngái ngủ của mình lên, hít hà mùi thơm của sôcôla, “Được đó! Em thích nhất là ăn sôcôla.”

Cô không cảnh giác tự mình từng bước từng bước sa vào bẫy, còn lựa tới lựa lui 1 hồi mới cảm viên sôcôla hình sao lên, 1 phát lúm vào miệng.

“Uhm...ngon.” Cô nhai vài cái mới nuốt, nhưng lại nghiêng đầu, “Hình như phía trong có gì đó, ngọt ngọt...”

“Đó là vị trái cây, rất đặc biệt đúng không?” Anh không chút khó khăn nói dối.

“Ăn thêm 1 miếng là được.” Cô lại bóc lấy 1 miếng hình con cá bỏ vào miệng.

“Thích không?” Anh ân cần hỏi.

Cô gật gật đầu, nhưng lại nhướng mắt lên, “Kỳ lạ! Đầu em nhức quá...”

“Chắc em rất mệt rồi, mau ngủ đi!” Thực ra đây là sôcôla vị rượu, mà còn là Brandy nguyên chất nữa! Anh chính là phòng xa nên từ sớm đã chuẩn bị nước cờ này.

Vũ Phong nhắm chặt mắt, chẳng còn nghe tiếng động nữa.

Vạn tuế! Thành công rồi! Lam Cảnh Chuyên vít sôcôla qua 1 bên, đứng dậy coi bỏ hết đồ của mình, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác.

Cô gái nằm trên giường giống như 1 con thỏ trắng, ngây thơ, yếu ớt, nhưng con sói lại không do dự mà phủ lên người cô, trong mắt chỉ muốn từng miếng từng miếng mà ăn sạch con thỏ trắng này...

Nóng... nóng quá...

1 vòng ôm áp áp làm Vũ Phong tỉnh dậy, bốn bề mờ tối, cô không biết bản thân đang ở đâu, cũng không phân biệt được đây là mơ hay thực?

Chỉ có điều, có 1 đôi tay đang làm những việc xấu xa với cô, có 1 thân hình nam tính nóng như lửa đang dán chặt vào cô, làm cho cô vừa hoảng loạn vừa căng thẳng, mở miệng định nói nhưng chỉ có thể phát ra vài tiếng rên rỉ.

“Uhm... ai vậy?” Cô cuối cùng cũng có thể hỏi.

“Đừng hỏi... chỉ cần cảm nhận là được...”

Đây là giọng nói của ai? Khàn như vậy, mê hoặc như vậy, hình như cô đã nghe qua giọng nói này rồi? Chẳng lẽ Lam Cảnh Chuyên ư? Không phải đâu. Giọng của anh thường ấm áp gần gũi, làm sao đột nhiên lại khàn khàn quẩn rũ như vậy được?

Thực ra chỉ cần cô mở mắt xem cho rõ, thì có thể biết rằng Lam Cảnh Chuyên đang ôm cô, nhưng hiện giờ xung quanh chỉ là 1 mảnh đen u ám, đầu cô lại đau muốn chết, căn bản không thể suy nghĩ được, chỉ còn có thể dựa vào cảm giác mà thôi...

“Vũ Phong... anh muốn em... muốn đến đến đi được...”

Vào lúc này Lam Cảnh Chuyên đã lột sạch cô rồi, đôi tay mặc ý mà vuốt về cô, hương thụ từng nơi mềm mại trên cơ thể cô, khơi gợi lên từng đợt từng đợt rên rỉ đáng yêu của cô, tìm đập không theo nhịp bình thường nữa.

“Đừng mà... đừng...” Nếu là mơ sao có thể thật đến như vậy? Từng giọt lửa tình làm cô thấy choáng váng.

“Đừng gì? Nói anh nghe.” Hơi thở của anh ngay bên tai, liếm láp nơi mẫn cảm phía sau tai cô, hít lấy mùi hương thân thể cô.

“Đừng...” Cô khẽ ngân nga, lại tiếp: “Đừng lại...”

“Đình” cùng với “dình lại” là 2 câu, nhưng cùng 1 ý nghĩa là cự tuyệt.

Nhưng đến tai Lam Cảnh Chuyên lại biến thành lời cầu xin như làm nũng, “Đừng dừng lại.”

Anh lập tức khích lệ, bảo đảm với cô: “Không đâu, anh sẽ không dừng lại, anh sẽ làm cho em nguyên ngày mai không thể xuống giường nổi.”

“Hờ?” Vũ Phong không nghe rõ anh nói những gì? Chỉ cảm giác được đôi môi, đôi tay anh đang quyết liệt yêu thương cô, làm cả người cô đều run rẩy.

“Nhật quá...” Cô thở gấp, sao anh ta lại thích liếm người khác như vậy? Cô bị liếm đến mức nóng nực, choáng váng.

“Em rất thơm... anh muốn liếm từng miếng thịt trên người em... anh muốn nếm mùi vị trên khắp người em!” Lam Cảnh Chuyên không bỏ sót nơi nào trên da thịt mềm mại của cô, lấy môi và tay tạo ra những giây vò ngọt ngào nhất cho cô.

“Chỗ đó... đừng chạm vào chỗ đó mà...”

“Tại sao?” Anh có thể cảm nhận được sự tan chảy của cô, anh không nghĩ cô lại không thích.

Cô thờ gặp đến nỗi không nói nên lời, nhưng anh lại đoán ra được nguyên nhân, ngón tay lại di chuyển nhanh hơn, “Tại vì quá mất cảm phải không? Vậy thì anh phải tiếp tục thôi.”

“Uhm... người ta chịu không nổi...” Cô mở miệng xin tha.

“Chính là vì muốn em chịu không nổi!” Anh nở nụ cười đắc ý.

“Người anh nóng quá...” Anh đổ rất nhiều mồ hôi nha! Bàn tay bé nhỏ của cô vừa sờ vào lưng anh liền thấy toàn là mồ hôi ẩm nóng, như là nước đang sôi vậy, làm cô có cảm giác choáng váng cường nhiệt.

“Lúc anh phấn khích thường đổ mồ hôi, là em làm cho anh quá phấn khích rồi.” Mồ hôi anh nhỏ từng giọt xuống người cô làm cho sự quấn quít da thịt của 2 người càng thêm nhiệt liệt.

“Uhm...” Bàn tay nhỏ bé của Vũ Phong xoa xoa mái tóc anh, do anh đang ở nơi mềm mại nhất trên da thịt của cô mà liếm láp trên đầu.

“Trời ạ! Anh muốn, anh muốn ngay bây giờ!” Anh bỗng ngẩng đầu lên, tách đôi chân trắng như tuyết của cô ra, cuối cùng, cả 2 người một thì hưng phấn, một thì mê man... cùng nhau làm chuyện thân mật nhất đó.

Uhm... kỳ quái... tại sao lại như vậy? Vũ Phong nhẹ nhàng xoa vài cọng tóc đẹp, lẩm bẫm nói: “Em yêu anh, em nghĩ em thật sự yêu anh rồi...”

1 lần rồi lại 1 lần vỡ vào, giống như đợt sóng càng lúc càng mạnh, làm Vũ Phong rơi vào thế giới giác quan tuyệt đối, cô chẳng thể nghe thấy gì nữa...

Sáng sớm, cũng không hẳn là sớm, hơn 11 giờ rồi.

Vũ Phong trong trạng thái mệt mỏi cực độ tỉnh lại, chớp chớp mắt, thấy đồng hồ trên tường chỉ 11 giờ, xiu nữa làm tim cô rớt ra ngoài.

“Đi làm! Minh sắp trễ giờ làm rồi!” Cô la to, nghĩ muốn xuống giường, nhưng cảm thấy khó có thể chuyển động, thì ra... thì ra trên người mình còn có thêm 1 người đàn ông.

“Đừng lo, anh đã gọi điện xin nghỉ phép giúp em rồi, hôm nay cả 2 chúng ta không cần phải đi làm...” Lam Cảnh Chuyên từ trong mái tóc dài của cô ngẩng đầu lên, giọng nói hơi mơ hồ.

“Anh... anh tại sao lại ở trên người em? Hơn nữa tại sao cả 2 chúng ta lại không mặc đồ? Tối qua thật sự đã xảy ra chuyện gì?” Vũ Phong trừng to mắt nhìn anh.

“Em... em không nhớ sao?” Lam Cảnh Chuyên lộ ra nụ cười cân nhắc, “Hôm qua em thật nhiệt tình nha!”

“Nhiệt tình?” Nào Vũ Phong toàn 1 màu trắng, cô mơ màng nhớ bản thân đã mơ 1 giấc mộng xuân nóng bỏng, nhưng lại không dám khẳng định đó là sự thực.

Lam Cảnh Chuyên gật gật đầu, “Sau khi anh cho em ăn sôcôla , em liền trở nên lạ lạ, anh lập tức lấy hộp lại xem, thì ra đó không phải vị trái cây mà là rượu brandy.”

“Brandy...” Tiêu, tiêu rồi!

“Sau đó em liền cởi đồ ngủ của mình ra, vừa nói nóng quá nóng quá vừa động tay động chân với anh...”

“Cái này... có thể sao?” Cô sắp xiu rồi.

Sau đó anh không chịu nổi sự quấy rầy của em, nên nhện không được đáp ứng em... cùng em làm...”

“Làm rồi?” Mà làm gì chứ?

“Làm 3 lần.” Anh thừa nhận 1 cách khó khăn, thực ra anh đã kìm chế đủ lâu rồi, kể từ lần đầu thấy cô anh đã không ngừng mơ tưởng về việc này.

3 lần? Vũ Phong điên rồi, khó có thể tin cô đột nhiên lại dụ dỗ anh đến 3 lần? Há chẳng phải đã đem con người ta ép cạn sao?

Vũ Phong há hốc miệng, “A a....” vài tiếng, nhưng không thể nào phát ra âm thanh.

Lam Cảnh Chuyên thờ dài, “Thật ra... anh cũng có lỗi, chỉ cần anh quyết tâm là được, nhưng em quá... quá quỵén rũ đi, anh chỉ là 1 người đàn ông bình thường... căn bản cũng không thể kháng cự được.”

“Anh... bây giờ anh vẫn ổn chứ?” Cô ngắm nhìn sắc mặt anh, xem ra anh vẫn bình thường.

“Sau khi nghỉ ngơi tinh thần rất tốt.” Anh cười nói, nếu như thời gian cho phép, anh còn muốn làm thêm vài lần nữa nha!

Vũ Phong xấu hổ đến chết được, và đầu nói: “Chết thật... em không ngờ lại làm việc này với anh... xin lỗi, sau này chúng ta ngủ riêng đi, quyết định vậy đi... em đến phòng của khách ngủ, chiếc giường to này để cho anh đó!”

“Không! “ Anh lập tức gạt bỏ đề nghị này, “Anh muốn ở cùng với em.”

“Anh nói gì?” Cô mỉm cười nhưng không biểu lộ ra.

“Anh...” Anh tạo ra hình dáng ngại ngùng, “Đều do em cả! Anh đã thích cùng em cùng sự việc đó rồi! Kỹ thuật của em rất tuyệt, anh vừa nghĩ đến đã thấy hưng phấn rồi nè!”

“Thật ... thật không? Cám ơn anh đã khen ngợi.” Cô chưa bao giờ nghĩ mình lại có năng khiếu bẩm sinh “đặc biệt” như vậy.

Anh chớp mắt, lộ ra ánh mắt mong chờ, “Cho nên... cho nên đừng ngủ riêng được không? Anh mong... mỗi ngày đều có thể ôm em, mỗi ngày để em mê hoặc anh...”

“Nhưng... chẳng phải giữa chúng ta không nên có loại quan hệ này sao?” Vũ Phong nhanh chóng làm rõ sự mơ hồ này.

“Làm 1 lần cũng là làm, làm 100 lần cũng là làm, những việc không nên làm cũng đã làm rồi, chúng ta hãy để nó chám dứt ở đây đi!”

“Như vậy cũng được sao?” Cô thật không biết phải làm sao.

“Đương nhiên rồi, bây giờ bên ngoài bệnh sinh dục, AIDS phổ biến như vậy, chúng ta ngoan ngoãn ở nhà làm sẽ không dính phải những bệnh như vậy, mà cũng không phạm pháp nữa!”

“Lý do này hình như...” Hơi hơi cổ quái 1 chút.

“Kệ!” Anh ôm chặt lấy cô, “Em muốn chịu trách nhiệm, là do bản thân em không tốt, do em làm cho anh không thể thiếu em được! Nếu như sau này nói không thể làm được, vậy anh phải đi tìm ai đây?”

“Tốn 1 chút tiền là được mà?”

“Anh không muốn! Anh không thích những cô gái mặt dày cộm phần đó, anh cũng không muốn mắc phải những căn bệnh đáng ghét, anh chỉ cần 1 mình em là đủ rồi.”

Anh đột nhiên giống như 1 đứa trẻ, quấn chặt lấy cô không rời, giống như 1 đứa con nít la hét đòi đồ chơi, nếu không đưa sẽ làm ồn cả ngày trời.

“Ơ... em... em cũng không biết nữa.” Cô bắt đầu có chút dao động.

“Hãy cho anh 1 cơ hội đi! Bây giờ em cũng tỉnh táo rồi, anh sẽ làm cho em thấy, nếu như em thích, sau này hứa với anh cũng được.” Anh đề ra “kế hoạch dùng thử”.

“Như vậy thì hơi khoa trương...”

Vũ Phong chưa kịp nói xong, Lam Cảnh Chuyên liền cúi đầu chiếm giữ đôi môi cô, đôi tay lại bắt đầu không đứng đắn, trêu chọc những nơi nhạy cảm của cô, trải qua 1 đêm hăng hái chiến đấu anh đã nắm rõ nhược điểm của cô, cũng dễ dàng làm cho cô quên đi những suy nghĩ...

Trời ơi! Đây là chuyện gì vậy? Vũ Phong quá thật không biết phải làm sao, bên ngoài còn bị chấn động vạn phần.

Bất kể thế nào, lời nói cũng trở nên thừa rồi, nếu như ngọn lửa tình dục đã được khơi không dập tắt nổi, vậy cô... nên ngậm miệng lại vậy.

Chương 5

Người ta thường nói “Vợ chồng mới cưới thường quẩn quít nhau”, câu này đối với Lam Cảnh Chuyên và Vũ Phong mà nói cũng chỉ duy trì trong 1 ngày mà thôi.

Bọn họ không có thời gian đi hưởng tuần trăng mật, ngày đầu tiên sau khi cưới bọn họ dành phần lớn thời gian ở trong phòng, nhưng ngày thứ 2 thì đều tắt bật chạy đi làm.

Vũ Phong vừa đến công ty, Thái Văn Quân trừng mắt nhìn cô, “Tại sao em lại đi làm chứ?”

“Em còn nhiều việc phải làm mà!” Vũ Phong kéo ghế của mình, vừa ngồi xuống liền bật máy tính lên.

“Cho xin đi, em mới kết hôn mà! Nên đi hưởng tuần trăng mật hay xin nghỉ phép gì đi chứ.” Thái Văn Quân ngữ khí trách móc nói cô.

“Làm sao em có thể làm những việc hoang đường như vậy?” Vũ Phong cười cười. Tuần trăng mật? Cô thậm chí chưa từng nghĩ qua.

Thái Văn Quân chưa kịp đi xa, Vũ Phong đã lo tập trung vào công việc thiết kế của mình.

Lại thêm một ngày bận rộn và căng thẳng như vậy, lúc tan ca Lam Cảnh Chuyên lái xe đến đón vợ mới cưới của mình, “Về nhà làm tiếp.”

“Ừ.” Cô gạt đầu, đem công việc cần về nhà làm bỏ vào túi xách công ty.

Cả 2 người ngồi trên xe lấy điện thoại đặt món ăn, vừa về đến nhà đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của thức ăn truyền đến, sau đó bung vào phòng vừa ăn vừa làm việc.

“Chúng ta như vậy so với hồi trước khi cưới chẳng khác nhau mấy!” Vũ Phong hài lòng nói.

“Anh đã nói trước rồi, chúng ta rất hợp nhau.” Lam Cảnh Chuyên nói.

2 người tiếp tục làm việc đến 11 giờ, Vũ Phong uể oải vịn eo, “Em đi tắm trước đây.”

Lam Cảnh Chuyên vẫn đang tập trung vào máy tính, lơ đãng gạt đầu.

Nhưng khi Vũ Phong vừa vào phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào truyền đến lại làm Lam Cảnh Chuyên bất giác phân tâm, cũng bắt đầu tưởng tượng hình dáng vợ mình trong phòng tắm.

Chết thật! Đây thật sự là 1 việc ngoài ý muốn, anh không biết thế nào lại mê đắm cơ thể cô, mặc dù anh rất thích cô nhưng anh lại không muốn rơi vào quá sâu, bởi vì yêu đương là chuyện đầu tư mà không bao giờ có lãi.

Hôm qua anh lãng phí cả 1 ngày cùng cô triển miên trên giường, ngay cả chính bản thân anh cũng không tin lại có thể xảy ra việc như vậy.

Anh đã từng rất muốn cô, vốn từ cho rằng như vậy có thể giải quyết được gánh nặng trong lòng anh, nhưng sự thực hiển nhiên cho thấy anh không thể kháng cự được nữa.

Anh thờ 1 hơi dài, hướng đến phòng tắm, tiếng nước càng lúc càng rõ, mà việc nguy hiểm nhất chính là cửa phòng tắm chỉ được khép hờ, cô không có khóa cửa.

Không được rồi! Nếu cứ như vậy là không được rồi!

Anh hít sâu, ra lệnh cho bản thân phải rời đi, nhưng từ phòng tắm lại truyền đến tiếng hát ngân nga của Vũ Phong, đáng yêu như vậy, nhỏ nhẹ như vậy, giống như tối qua cô ở dưới người anh mà rên rỉ, làm anh lập tức có phản ứng.

1 phút sau, dòng nước âm áp từ vòi hoa sen chảy xuống, Vũ Phong thân thể lả lợ đang định vươn tay lấy sữa tắm, lại có 1 đôi tay nam tính ôm chầm lấy đôi vai cô từ phía sau.

“Á!” Cô sợ hãi kêu lên.

Lam Cảnh Chuyên cẩn thận vào lỗ tai cô, “Là anh.”

“Sao anh lại vào đây?” Cô hơi giãy giụa, ngay lập tức phát hiện anh cũng lả lợ, làm trái tim cô đập loạn lên.

“Cả 2 cùng tắm, vừa tiết kiệm nước, cũng tiết kiệm thời gian, em không thấy vậy sao?” Cái cơ của anh thật buồn cười, nhưng anh thật không biết nói gì khác.

“Làm gì... làm gì có chuyện đó?” Cô hoảng loạn muốn thoát khỏi anh, lại bị anh ép vào tường, đã vậy đôi tay lại bắt đầu vuốt ve, đôi môi dán chặt vào lưng cô mà liếm láp đùa giỡn.

“Anh... đang làm gì vậy?” Cô khó khăn hỏi.

“Em không cảm nhận được à?” Nước không ngừng chảy xuống giữa 2 người bọn họ, nhưng điều đó chỉ làm tăng thêm nhiệt của tình cảm mãnh liệt đang lan tràn ra ngoài, làm cho cả 2 đều thở gấp.

“Đáng ghét... tay anh đừng chạm vào chỗ đó...” Đó là điểm yếu của cô.

“Thật đáng ghét như vậy sao?” Anh cố ý trêu chọc cô, ngón tay càng lúc càng trêu chọc ở nơi kín đáo.

Như vậy làm sao Vũ Phong có thể trả lời chứ? Chỉ có thể nhẹ nhàng vịn vẹo thân mình, biểu tình trên mặt cô tuy khó xử nhưng lại đầy say đắm.

Lam Cảnh Chuyên thấp giọng cười, “Nơi này của em thật nóng, thật mềm mại, anh có thể cảm nhận được.”

“Anh đáng ghét... anh đáng ghét nhất.” Cô vừa nũng nịu vừa trách móc.

“Em ghét anh cũng mặc kệ, vì anh muốn em!” Trời ạ! Anh chưa bao giờ lại muốn 1 người đến như vậy!

Anh để cô dựa vào bồn rửa mặt, từ đằng sau thâm nhập sâu vào cô, sự công kích đó khiến cô không thể thốt nên lời, chỉ có thể vô lực mà rên rỉ, cảm nhận sự cuồng nhiệt giữa 2 người.

“Trời! Hình như anh không bao giờ đủ thỏa mãn...” Lam Cảnh Chuyên cứ từng đợt từng đợt công kích, xâm lược cô, ở trong cơ thể đang run rẩy của cô mà tìm thấy nơi dừng âm áp nhất.

Cuối cùng Lam Cảnh Chuyên trong cơ thể cô phóng thích hết tất cả sự nhiệt tình.

Vũ Phong đang dựa vào ngực anh từ từ trượt xuống, đôi chân cũng không đứng vững được nữa, toàn thân đều bủn rủn.

“Em không chịu được nữa...” Đầu cô mơ mơ màng màng.

Lam Cảnh Chuyên duỗi tay ôm cô đặt vào bồn tắm đầy nước ấm, nhắc vòi hoa sen lên ôn nhu dội dầm mà tắm rửa sạch sẽ cho cô, “Sao vậy? Mệt ư?”

“Đều do anh hại.” Vũ Phong vô lực liếc nhìn anh.

Anh nở nụ cười uể oải, “Vi em quá quyến rũ, anh dù sao cũng chỉ là 1 người đàn ông bình thường mà thôi.”

*Tranh cãi với anh thực tức muốn ói, Vũ Phong quá hiểu anh rồi, tên này bao giờ cũng thể lấy đen nói thành trắng được.
Lam Cảnh Chuyên ôm cô đặt lên giường, nhẹ nhàng lau khô nước, lấy ngón tay chải mái tóc dài của cô. “Chúng ta kết hôn thật tốt, phải không?”
“Có lẽ vậy!” Cô không biết phải trách móc như thế nào, bọn họ ở phòng ngủ, phòng sách, thậm chí phòng tắm đều phối hợp rất ăn ý, nhưng không biết tại sao cô vẫn cảm thấy có gì đó là lạ.
“Còn hoài nghi không?” Anh từ từ hôn xuống bộ ngực mềm mại của cô.
“Anh... anh còn muốn làm gì?”
“Em nói xem?”
“Trời ạ...”
Người đàn ông này thật khỏe mạnh, thật đáng sợ, cô không thể nói được nữa, bởi vì cô bị đè xuống hôn nữa rồi.*

2 tháng sau, cuộc sống vợ chồng của 2 người rất hòa hợp, ngoại trừ những lúc kích tình nhiều hơn 1 chút, thời gian mà họ đáng ra phải chuyên tâm cho công việc lại bị giảm đi khá nhiều, nhưng những thời gian còn lại họ đều cần cù làm việc, so với trước khi kết hôn còn nhiều hơn.

Giám đốc Thái Văn Quân thường nhìn Vũ Phong mà thở dài, “Em hết thuốc chữa rồi!”

Vũ Phong chỉ mỉm cười, “Lại đây xem giúp em tin tức về Paris đi!”

“Em nộp đơn xin đi làm ở Paris thật ư?”

“Paris là 1 thành phố thời thượng, nếu em không đi để mở rộng hiểu biết thì làm sao được?”

“Nếu em cứ đi thế này, cũng phải mất hơn nửa năm lận.”

Vũ Phong nhún vai, “Vậy thì có quan hệ gì chứ? Chồng em sẽ không để ý đâu.” Mặc dù cô vẫn chưa thương lượng với Lam Cảnh Chuyên, nhưng cô tin chồng cô sẽ rất rộng rãi, thêm nữa còn có đề nghị trước hôn nhân của họ, họ sẽ cho người kia sự tự do lớn nhất.

“Thật không hiểu nổi em, dù sao thì chị cũng sẽ giúp em lưu ý.” Thái Văn Quân căn bản không tưởng tượng nổi cảnh mình cùng chồng, con cách xa 2 nơi sẽ thế nào.

“Cám ơn!” Vũ Phong lại vùi đầu vào công việc.

Trưa hôm đó, Vũ Phong theo thường lệ đặt thức ăn nhanh đến công ty, lúc cô ra ngoài lấy đồ ăn, vô ý thấy 1 cô gái rất quen.

“A! Cô là cô Lê phải không? Ý! Không, là bà Lam chứ.”

Vũ Phong gật gật đầu với cô gái đó, “Chúng ta đã từng gặp nhau ư?”

“Đúng vậy! Cô cùng chồng cô đến công ty chúng tôi chụp ảnh cưới đúng không?” Cô gái đó nói.

Vũ Phong căn bản mới chỉ xem qua mấy tấm ảnh đó có 1 lần, xong đều bị quăng hết vào tủ, thật xấu hổ.

“À! Cô lại công ty chúng tôi có việc gì?”

“Tôi đến đây để tìm người mẫu, không biết phải chờ bao lâu nữa đây? Đúng rồi! Lúc trước chồng cô từ lâu đã đến đặt ngày hẹn rồi, nếu không thì làm sao đến lượt các vị được!” Cô gái kia tiếp tục nói.

“Từ lâu? Bao lâu?” Lam Cảnh Chuyên không phải nói bọn họ rất may mắn, vừa mới gọi điện thoại đã đặt được chỗ sao?

“Khoảng nửa năm trước, anh ta gọi điện thoại đến hẹn trước. Cho nên 3 tháng sau mới có thể chụp hình được.” Cô gái kia nói.

Nửa năm trước? Đó không phải là lúc 2 người mới biết nhau ư?

“Cô không nhớ nhầm chứ?” Đồ ăn trong tay Vũ Phong sắp rơi xuống đất rồi.

Cô gái đó rất chắc chắn nói: “Không thể nhầm được, tình hình thị trường trong công ty chúng tôi trước giờ đều như thế cả.”

“À! Vậy chắc là tôi nhớ nhầm rồi.” Vũ Phong yếu ớt cười.

“À! Người mẫu tôi đợi đến rồi, bye bye!”

“Bye bye...” Vũ Phong về lại công ty, khóa chặt cửa lại.

Nửa năm trước, đúng là ngày gặp mặt nhau, không phải anh ta nói là bị người nhà hối thúc, mới chịu đi gặp mặt cô sao? Đã vậy còn hẹn cô đóng giả làm người yêu của nhau để đánh lạc hướng người nhà sao? Đã vậy còn hẹn cô đóng

Nhưng, nửa năm trước anh lại hẹn ngày chụp hình của công ty áo cưới đó?

Vũ Phong suy nghĩ cẩn thận, càng lúc càng thấy không đúng, cho nên cô mở cuốn sổ tay ra, tìm đến 1 trang trong đó, nhấn số điện thoại, cô cần phải điều tra cho rõ...

...

Hôm đó, Lam Cảnh Chuyên như thường lệ đến công ty Hương Tạ đón Vũ Phong, mọi người đều quen với hình ảnh 1 chiếc xe màu bạc đậu ngay trước cửa.

Vũ Phong như mọi khi đem những việc chưa làm xong bỏ vào trong xe.

“Hôm nay thấy thế nào?” Lam Cảnh Chuyên hỏi.

“Cũng tốt.” Cô trả lời rất tự nhiên.

Trên đường đi cô lại mở miệng hỏi: “Ông của anh dạo này vẫn khỏe chứ?”

Lam Cảnh Chuyên lặng người 1 lúc, “A! Ông vẫn còn ở bệnh viện, nhưng bác sĩ Lê nói ông khỏe hơn nhiều rồi.”

Anh đang nói dối, cô phát hiện lúc anh nói dối, con mắt anh chớp chớp rất lợi hại, tại sao lúc trước cô lại không phát hiện ra chứ? Chẳng lẽ cô lại thờ ơ như vậy sao?

“Thật ư? Chúng ta đi thăm ông đi.”

“Uhm... ngày khác đi.” Anh cười không được tự nhiên.

Lúc về tới nhà, bọn họ như thường lệ vào phòng sách, Vũ Phong nhìn đồng thức ăn trên bàn mà không có hứng ăn.

“Em sao vậy?”

“Em ăn không nổi.” Thực ra thì từ trưa cô đã không ăn gì rồi.

“Nếu không khỏe vậy đi nghỉ trước đi.”

“Không! Em có vài chuyện muốn nói với anh.”

“Được thôi!” Anh vẫn là 1 người mềm mỏng, dịu dàng.

“Anh... tại sao lại muốn kết hôn với em?” Cô nghĩ về vấn đề này cả ngày trời, chỉ sợ đáp án mà cô nghĩ ra lại chính là sự thực, cho nên cô muốn chính tai mình nghe anh nói.

“Tại sao em lại hỏi như vậy?” Lam Cảnh Chuyên có chút mơ hồ.

“Trả lời em, thành thật trả lời em.”

“Chẳng phải chúng ta rất hợp nhau sao?” Anh trả lời như 1 lẽ đương nhiên.

Chỉ cần thích hợp là có thể quyết định tất cả sao? Vũ Phong cắn môi, nói ra nghi hoặc của mình: “Lúc mới bắt đầu anh nói anh không muốn kết hôn, chỉ muốn cùng em giả dạng tình nhân, vậy tại sao nửa năm trước lại đặt chỗ ở tiệm áo cưới với nhà hàng chứ?”

Lam Cảnh Chuyên trầm giọng nói, “Em biết hết rồi ư?”

Vũ Phong gật đầu, “Còn chuyện của ông anh, em cũng biết rồi.”

Lam Cảnh Chuyên trầm mặc 1 lúc, cuối cùng quyết định lật ngửa ván bài của mình, anh chạy đến trước mặt cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, “Em nghe anh nói, anh rất xin lỗi vì đã lừa em, trên thực tế, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã quyết định sẽ cưới em làm vợ, anh nhất định phải nhanh chóng kiếm được vợ, mà em là người thích hợp với anh nhất.”

“Em sẽ không ý lại anh, làm phiền anh, yêu anh, em đối với anh mà nói là quá hoàn mỹ rồi, nhưng em lại không muốn kết hôn, anh dùng rất nhiều cách mới có thể cưới được em, anh thừa nhận phương pháp mà anh chọn là không đúng, nhưng hiện tại chứng minh chúng ta chẳng phải là 1 đôi rất xứng sao?”

“VẬY... rượu nho và sôcôla cũng là kế hoạch ư?” Cô từ từ nhớ lại mọi việc, tất cả mọi việc cô đều nghĩ thông suốt rồi.

“Đúng vậy.” Anh không thể không thừa nhận.

“Chúng ta ly hôn đi.” Cô nghe thấy chính mình nói như vậy.

“Không thể!” Anh kinh ngạc lắc đầu, “Có lẽ em nhất thời bực tức mà thôi, nhưng em suy nghĩ kỹ lại đi, chúng ta là người thích hợp nhất của nhau, chúng ta kết hôn là chính xác nhất.”

“Bề ngoài xem ra thì đúng là không sai gì cả!” Cô đẩy tay anh ra đứng thẳng dậy, “Nhưng từ đầu đến cuối em đều cảm thấy không đúng!” Cô cũng không nói được là tại sao, chỉ là cô cảm thấy không đúng.

“Em muốn anh thay đổi điều gì? Em nói, anh nhất định sẽ thay đổi! Anh cũng có thể thề, anh sẽ không bao giờ gạt em nữa.” Lam Cảnh Chuyên thành thật nói.

“Những điều em muốn không phải là những thứ này.”

“Vũ Phong, đừng xúc động quá, nói không chừng trong bụng em đã có con của chúng ta rồi, kinh nguyệt của em 2 tháng nay đã không có, đúng không?” Mỗi đêm anh đều ôm cô ngủ, từ sớm đã phát hiện ra.

“Con?” Cô bất chợt nghĩ, đúng là từ khi kết hôn đến nay cô vẫn chưa có kinh nữa.

“Con của chúng ta nhất định sẽ rất ưu tú, anh luôn tin như vậy.”

“Anh chính là vì muốn có con với em ư?”

Người đàn ông trước mặt, điều anh muốn chính là 1 cô vợ tiện lợi, sinh ra những đứa con ưu tú, kỳ thực chẳng có gì sai, lúc trước cô cũng nghĩ như vậy, muốn tìm 1 nửa có thể cho người kia sự tự do lớn nhất, tốt nhất là có 1 người chồng thông minh đạt lý và những đứa con ưu tú...

“Vi vậy đừng bao giờ nói ly hôn! Vì con của chúng ta, em không biết anh đã kỳ vọng nhiều như thế nào đâu!” Trên mặt Lam Cảnh Chuyên tỏa ra ánh hào quang.

“Em... em mệt rồi, em muốn đi nghỉ.” Bất chợt Vũ Phong không muốn nói gì nữa.

“Em vẫn còn giận ư? Ngoài ra thời gian sẽ chứng minh tất cả, chúng ta thật sự rất hợp nhau, gia đình 2 bên cũng rất thích nhau, không có cuộc hôn nhân nào viên mãn hơn chúng ta đâu.”

Vũ Phong yếu ớt gật đầu, “Có lẽ vậy!”

“Em nghỉ 1 chút đi, cuối tuần này anh chở em đi bệnh viện phụ sản được không?”

Đối diện với khuôn mặt kỳ vọng của anh, cô không thể từ chối, “Nói sau đi!”

Vũ Phong bước vào phòng, đem bản thân ngã lên giường, bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc bản thân muốn những gì...

Ngày hôm sau Lam Cảnh Chuyên chở cô đến công ty, trước lúc đi anh hôn cô, “Đừng suy nghĩ nhiều quá, ngoan.”

Nụ hôn vẫn dịu dàng như vậy, nhưng không làm cho cô thất thần nữa.

Cô không trả lời, bước ra khỏi xe, đi bộ đến công ty, nhưng 5 phút sau cô lững lờ bước ra khỏi tòa nhà, vẫy vẫy 1 chiếc taxi.

“Cô đi đâu?”

Vũ Phong nói tên 1 bệnh viện đa khoa gần ngay công ty:

Đến bệnh viện, cô lấy số ở khoa phụ sản, im lặng ngồi chờ đến lượt mình.

Xung quanh có rất nhiều bà bầu được chồng dẫn đến, nét mặt tràn trề niềm hạnh phúc, Vũ Phong lặng lẽ nhìn bọn họ, trên khuôn mặt của những đôi vợ chồng này rớt cuộc có nét gì đặc biệt, làm cho họ rạng ngời như vậy?

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào làm Vũ Phong cảm thấy ấm áp, bất ngờ trong nháy mắt cô đã nghĩ ra, chính là vì yêu, bởi vì bọn họ yêu thương nhau, bởi vì bọn họ đang mong chờ kết tinh tình yêu của mình.

Đúng vậy, tình yêu, đó chính là điều cô luôn thiếu.

Đến cô rồi, bác sĩ trực ca là bác sĩ Lê, 1 người phụ nữ ôn hòa, Vũ Phong nói đã 2 tháng nay cô chưa có kinh.

“Vậy kiểm tra thai xem nào!”

Thế là cô khám thai, khi nhìn thấy màu của tờ giấy thử, cô cảm giác tim như muốn ngừng đập.

“Không có mang thai.” Bác sĩ Lê nói như vậy.

Vũ Phong không biết nên vui hay buồn nữa, cô dường như mất cảm giác rồi.

“Có phải dạo gần đây có sức ép đặc biệt nào không? Hay là tinh thần không được tốt?”

“Có thể có. Tôi mới kết hôn.”

“Tôi nghĩ nên làm 1 cuộc kiểm tra toàn diện, nếu sau này muốn có con cũng tiện hơn.”

“Vâng!” Vũ Phong gật đầu.

Trải qua hơn nửa ngày đi tới đi lui theo trình tự, kết quả kiểm tra cuối cùng cũng có, bác sĩ Lê đấng tiếc nói: “Xin lỗi, tôi kiểm tra thấy nội mạc tử cung của cô quá mỏng, có thể nói cô không thể mang thai, còn về việc kinh nguyệt của cô đến trễ, tôi sẽ kê đơn thuốc cho cô, trong vòng 1 tuần sẽ có lại.

“Xin... Xin bác hãy nói lại 1 lần nữa.”

“Thể chất của cô không thích hợp để mang thai.” Bác sĩ Lê không thể không nói rõ được.

“Vâng! Tôi hiểu rồi.”

Sau khi biết được sự việc này, suy nghĩ duy nhất của cô là muốn cười, bởi vì không được như Lam Cảnh Chuyên mong đợi, Lê Vũ Phong cô không phải là 1 cô vợ thích hợp, càng không thể trở thành 1 bà mẹ.

“Nhưng hiện giờ có rất nhiều cách có thể giải quyết việc không thể mang thai này. Chỉ cần tốn nhiều thời gian, tiền bạc và tinh thần, bệnh viện của chúng tôi cũng có kỹ thuật này, cô đừng vội nản lòng, có thể thử xem.”

“Lần sau tôi sẽ đến nữa.”

“Cô gái này, chỉ cần có tình yêu, nhất định sẽ thành công.” Bác sĩ Lê không quên nhắc nhở cô.

Tình yêu? Đó là gì chứ? Vũ Phong cười khổ.

Cuối cùng chân cô chậm chậm bước ra khỏi bệnh viện, ánh sáng ngoài cửa chói chang làm cho cô không thể mở mắt, 1 đôi vợ chồng đẩy 1 chiếc xe nô đi đến, đưa bé đang bập bẹ nói, “Bố... mẹ...”

Cả 2 vợ chồng đều cười, cười rất hài lòng, rất hạnh phúc.

Trường hợp như vậy sẽ không bao giờ xảy đến với cô, cô không thể sinh con, hoặc nỗ lực vài năm sẽ có hi vọng, nhưng phải có tình yêu mới thúc đẩy được nỗ lực đó.

Nhưng không phải cô được yêu, Lam Cảnh Chuyên nói rất rõ ràng, cái anh không muốn nhất chính là tình yêu, còn cô thì sao? Cô có yêu anh không? Cô đã thật sự hiểu yêu là gì chưa?

Công ty thời trang quốc tế Hương Tạ.

Vào lúc trưa Vũ Phong mới đến, Thái Văn Quân vừa nhìn thấy cô liền cao giọng la lên: “Vũ Phong, tại sao trễ như vậy em mới đến?”

“Em...em không khỏe lắm, đi khám bác sĩ Lê.” Vũ Phong giải thích.

“Ai da! Cũng không báo cho chị 1 tiếng, hại chị lo muốn chết.”

“Xin lỗi, có việc gì gấp không?”

Thái Văn Quân lộ ra 1 nụ cười thần bí, kéo cô vào văn phòng, “Em xem đây là gì?”

Vũ Phong nhận tập văn kiện đó, trên đó có 3 loại ngôn ngữ Trung, Anh, Pháp, nhưng nội dung đều giống nhau, chính là phòng nhân sự của tổng công ty bên Pháp ra chỉ thị: bổ nhiệm Lê Vũ Phong đi Pháp đảm nhiệm chức trợ lý thiết kế!

“Đây là...” Vũ Phong gần như không tin vào mắt mình, tại sao những chuyện này lại đến cùng 1 lúc chứ? Chẳng lẽ là sự an bài của số phận sao?

“Vui không? Không phải em muốn chị xin giùm em sao? Nếu như chị đem những thiết kế mùa trước của em gửi đi, bọn họ nhất định sẽ rất thích, hi vọng rằng em hãy qua đó đảm nhiệm chức trợ lý, nhưng yên tâm, đó chỉ là hình thức bắt buộc thôi, chưa đến nửa năm có thể lên chức thành nhà thiết kế độc lập rồi.”

Thái Văn Quân rất hưng phấn, thật ra cô cũng mừng thay cho Vũ Phong.

“Cám ơn...” Vũ Phong nhẹ nhàng nói.

“Nhưng... chồng em sẽ để em đi chứ? Bởi vì chỉ có 1 người được đi thôi!”

Vũ Phong ngẩng đầu lên, nắm chặt tay Thái Văn Quân, “Văn Quân, chị phải hứa đừng đem việc này kể cho ai hết, được không?”

“Tại sao?” Thái Văn Quân dường như cảm nhận được điều gì đó là lạ.

“Em có lý do, sau này em sẽ giải thích với chị, thật cảm ơn chị vì đã giúp em, nếu như chị là bạn tốt của em thì hãy giữ bí mật giúp em được không?”

Thái Văn Quân thấy mặt cô thành thực, đành gật đầu nói: “Được rồi!”

“Cám ơn...” Môi cô run run.

“Em có muốn nghỉ ngơi 1 chút không? Chị thấy mặt em trắng bệch.” Thái Văn Quân đỡ cô ngồi xuống ghế.

“Em ngồi 1 chút sẽ đỡ thôi.”

“VẬY CHỊ ĐI TRƯỚC, CÓ CHUYỆN GÌ NHỚ TÌM CHỊ THƯƠNG LƯỢNG.”

“Vâng! Cũng nên... nói 1 tiếng cảm ơn chị...”

“Thi ân bất cầu báo, bye!”

Sau khi Thái Văn Quân đi, Vũ Phong ngậy ngốc nhìn tập văn kiện đó, cô có nên đi Pháp không? Có nên rời xa chỗ này hay không? Có nên đi tìm câu đáp án của riêng cô không?

Những đáp án này vẫn im lìm lặng lẽ.

Mở cửa nhà, bắt đầu từ gara Vũ Phong lặng lẽ đến phòng khách, nhà bếp, phòng tập thể dục, để đôi tay chạm vào cạnh của từng vật dụng trong nhà, dù chỉ có duyên phận 2 tháng nhưng cô đã thích ngôi nhà này rồi.

Đi lên lầu, đến phòng ngủ và phòng đọc sách, càng có nhiều hồi ức ủa về, cơ hồ làm cho cô đứng không vững.

Sự âm u lạnh lẽo chỉ có thể đến thế này thôi!

Thu dọn những thứ cần mang đi cũng đầy 1 cái túi nhỏ, suy cho cùng những thứ muốn mang đi cũng không nỡ mang.

Cuối cùng, cô nhắc điện thoại gọi cho Lam Cảnh Chuyên, “Alô, em là Vũ Phong.”

“Vũ Phong, anh đang rất bận! Có chuyện gì không?” Giọng nói Lam Cảnh Chuyên dường như rất gấp gáp.

“Hôm nay không cần đến đón em, buổi tối em có tiệc.”

“Uhm! Anh hiểu rồi.”

“Còn nữa, đừng bận quá.”

“Tại sao đột nhiên lại nói như vậy?”

“Không có gì, em chỉ sợ anh quá bận thôi.”

“Yên tâm! Sự nghiệp là tình yêu lớn nhất của anh, chết vì bạn cũng đáng.”

Lam Cảnh Chuyên không thể thấy được nụ cười khổ của Vũ Phong, cô đang cười nhưng cười rất đau khổ, “Vâng, tạm biệt.”

Vũ Phong đặt lên bàn 1 túi văn kiện, trong đó là câu nói cuối cùng mà cô muốn nói với Lam Cảnh Chuyên.

Sau đó, cô bước ra khỏi nhà, không hề quay đầu lại.

10 giờ tối, Lam Cảnh Chuyên mở cửa, trên tay cầm 1 bó hoa bách hợp.

“Vũ Phong?” Anh kêu lên 1 tiếng, nhưng trong phòng tối đen, rõ ràng là không có ai ở nhà.

Tại sao vẫn chưa về nữa? Lam Cảnh Chuyên hơi mơ hồ, thậm chí chắc cô vẫn còn ở công ty, vì vậy cũng không để ý đi thẳng lên lầu 2.

“Hoa... đặt ở đây vậy!” Anh tìm được 1 lọ hoa, đặt lên bàn trong phòng sách, như vậy Vũ Phong sẽ lập tức chú ý đến.

Lam Cảnh Chuyên ngồi xuống sôpha, ngáy người ngắm nhìn hoa.

Hôm qua cô có vẻ không vui lắm, suy cho cùng cũng là anh lừa cô, chẳng trách cô lại giận như vậy, mong rằng bó hoa này sẽ làm cô nguôi giận.

Hơn nữa anh cũng cần phải nói cho cô biết, anh rất thích cô, con gái luôn thích nghe những lời đường mật đúng không? Dù muốn anh nói yêu cô, vậy cũng không khó lắm.

“Anh yêu... anh yêu em...” Anh bắt đầu thực tập, thực ra cảm giác khi nói câu này... rất tốt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng vẫn không thấy bất kỳ ai về, vì vậy anh đứng dậy đi đến bên điện thoại, định gọi đến công ty Vũ Phong, nhưng anh liền phát hiện trên mặt bàn có 1 túi văn kiện, ký tên là muốn gửi cho anh.

“Đây là gì vậy?” Anh mở ra xem, có 1 tờ giấy và 1 tập văn kiện.

Trên giấy chỉ viết có 5 từ...

Chúng ta ly hôn đi!

Công văn đính kèm là giấy chứng nhận ly hôn, trên đó đã có chữ ký và đóng dấu sẵn rồi.

Lam Cảnh Chuyên nhìn trừng trừng hết mọi thứ, không biết qua bao lâu, đôi tay run run của anh cuối cùng vo tờ giấy thành 1 nắm, lấy bật lửa từ trong ngăn kéo ra đốt tờ giấy đó.

“Không! Anh tuyệt đối không ly hôn.” Anh trừng mắt nhìn đồng tro tàn trước mặt hét lớn.

Anh vung mạnh tay làm bình hoa rơi xuống “Xoảng!” 1 tiếng, hoa bách hợp thơm thoang thoảng rơi xuống đất, bình hoa thì vỡ vụn, nước chảy lênh láng, giống như 1 cơn ác mộng.

Chương 6

Tuổi xuân nhẹ nhàng trôi qua, thời gian 3 năm trôi đi như 1 giấc mơ.

1 buổi tối mùa xuân, mùi hoa tháng 3 lan tỏa nhẹ nhàng trong không khí, mang 1 chút lành lạnh làm cho con người ta hơi run rẩy, nhưng lại cảm nhận được sự ấm áp trở lại.

Thật vậy, đây là 1 buổi tối làm cho con người ta cảm thấy lạc lõng.

Ở 1 ngôi nhà nào đó của thành phố Đài Bắc, đang diễn ra 1 bữa tiệc rượu trang nhã, xa hoa.

1 chiếc xe màu hồng tiến vào cánh cửa sắt được chạm trổ hoa văn, Thái Văn Quân đỗ xe, nói với Vũ Phong ngồi cạnh: “Đến rồi, những người khách tới nay đều là VIP cả!”

Vũ Phong gật gật đầu, rời xa được 3 năm lại trở về Đài Loan, làm cho cô có 1 cảm giác hơi mất mát, nhưng cô lại cố gắng giữ bình tĩnh.

Cô của ngày hôm nay đã trưởng thành hơn, xinh đẹp hơn, giọng nói cũng dịu dàng hơn, “Cám ơn chị đã chờ em đến đây.”

“Cám ơn gì chứ? Không phải biểu hiện của em tốt, tổng tài nhất định muốn gặp em, cho nên mới có cơ hội này đó chứ!” Thái Văn Quân tràn ngập nụ cười, bởi vì cô rất tự hào về Vũ Phong, lúc đầu do cô cố gắng tiến cử, Vũ Phong mới có cơ hội đi Pháp Làm nhà thiết chứ!

2 người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy, khí chất rất phi phàm bước xuống xe, người phục vụ lập tức tiến đến tiếp đãi, giữ lấy áo khoác ngoài và túi xách của các cô, song song đó dẫn các cô vào buổi tiệc rượu.

“Isabelle!” Tổng tài Đạo Nhi Phu (đành phải để tên phiên âm, nàng nào biết thì giúp ta ^^) vừa nhìn thấy Vũ Phong liền tươi cười tiến lên phía trước, thân mật kêu tên tiếng Pháp của cô.

“Bon Soir.” (Chào buổi tối) Vũ Phong cũng dùng tiếng Pháp chào hỏi ông.

“Cả 2 đừng nói tiếng Pháp được không? Tôi cứ như là vịt nghe sấm vậy!” Thái Văn Quân cười khổ.

“Xin lỗi, bởi vì tôi chỉ gặp Vũ Phong ở Pháp, cho nên nhất thời quên mất nơi đây là Đài Loan!” Đạo Nhi Phu là 1 quý ông rất thích đùa giỡn, ông tuy lớn tuổi nhưng đối xử với cấp dưới của mình rất vui vẻ.

“Hôm nay Vũ Phong mới xuống máy bay, tôi liền dẫn cô ấy đến gặp ông tổng tài, đủ thành ý chưa?” Thái Văn Quân nói.

“Cám ơn nhiều!” Đạo Nhi Phu đáp.

“Không biết tổng tài tìm tôi có việc gì?” Vũ Phong hỏi.

“Cô cũng biết chi nhánh công ty ở Đài Loan cần phải được khếch trương, cho nên mời cô về làm nhà thiết kế chính, nhưng có 1 vài vấn đề nhỏ, tôi sẽ kêu Anthony bàn với cô.” Đạo Nhi Phu vẫy vẫy tay về 1 nơi không xa, 1 vị tóc vàng, bề ngoài giống Brad Pitt liền đi về phía họ.

“Xin giới thiệu đây là trợ thủ đắc lực của tôi, cũng là 1 trong những nhà thiết kế nổi tiếng của công ty Hương Tạ, Anthony.” Đạo Nhi Phu nói.

Khuôn mặt đẹp trai của Anthony nở 1 nụ cười, nhẹ nhàng nâng tay của 2 cô lên hôn.

Thái Văn Quân và Vũ Phong hơi ngạc nhiên, nhưng trong lòng nghĩ đây là phép lịch sự của người ngoại quốc, các cô chỉ có thể bình tĩnh.

Nhưng đối với Vũ Phong, cô lại nhớ về buổi tối của 3 năm trước, cũng từng có 1 người đã hôn tay cô như vậy, nhưng chỉ khác về không gian và thời gian mà thôi...

Sau khi giới thiệu ngắn gọn, Đạo Nhi Phu nói rõ: “Là như vậy, do nhu cầu của thị trường, các nhà thiết kế của chúng ta phải tập trung lại, cho nên tôi hy vọng Vũ Phong và Anthony có thể cùng đảm nhiệm làm nhà thiết kế chính, giới thiệu những trang phục cho mùa sau.”

Vũ Phong gật gật đầu, cô chưa bao giờ hợp tác cùng người khác, đây có lẽ sẽ làm tăng thêm sự sáng tạo đây!

Anthony cũng có hứng thú với đề nghị này, “Tôi rất vui được hợp tác với cô Vũ Phong.”

“Quá tốt, tôi tin chắc rằng 2 người sẽ hợp tác vui vẻ với nhau.”

“Tổng tài, nói chuyện công việc xong, có thể cho chúng tôi thư giãn 1 chút không?” Thái Văn Quân hỏi.

“Đương nhiên là được!” Đạo Nhi Phu cười rạng rỡ, chìa tay ra mời Thái Văn Quân, “Tôi có vinh hạnh mời cô nháy 1 điếu không?”

“Tôi đang chờ anh nói câu này đó!” Thái Văn Quân nháy mắt với Vũ Phong, ám chỉ cô nên nắm lấy cơ hội, cùng Anthony vui vẻ trải qua buổi tối hôm nay.

Vũ Phong lặng lẽ nhìn Thái Văn Quân và Đạo Nhi Phu khiêu vũ lá lướt trên sàn nhảy, lại không biết nên nói gì với Anthony.

“Chúng ta cũng ra khiêu vũ luôn đi.” Anthony nhẹ giọng hỏi.

“Um... được.” Đã hợp tác với nhau rồi, cũng nên có 1 bắt đầu vui vẻ chứ!

“Vũ khúc vườn hoa” của Tchaikovsky nhẹ nhàng cất lên, Anthony dẫn Vũ Phong ra sàn, tuy Vũ Phong không biết khiêu vũ, nhưng Anthony là 1 người khiêu vũ rất giỏi, cho nên cô có thể nhẹ nhàng tận hưởng sự lãng mạn này.

“Tôi có thể gọi cô là Vũ Phong chứ?” Anthony đột nhiên hỏi như vậy.

“Ừ!” Vũ Phong mỉm cười.

Bước nhảy của Vũ Phong dần dần thuần thục hơn, trong lòng chìm đắm trong những suy nghĩ, bản thân không ngờ đã trở về Đài Loan, đã vậy còn muốn triển khai sự nghiệp sang 1 giai đoạn mới, cô vẫn chưa hề thông báo những việc này với gia đình, tối nay trở về khách sạn nên gọi điện thoại, không biết bố mẹ mọi người có khỏe không?

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

“Không... không có gì.” Chết thật! Cô lại suy nghĩ đến mất hồn rồi.

Anthony nhường mày, cô gái tóc đen trước mặt khá là đặc biệt, cô mặc 1 bộ sườn xám màu đen mang phong vị thần bí, tạo nên 1 sức hấp dẫn vừa trưởng thành vừa ngây thơ, mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra nhưng khó mà cảm thấy được, làm cho đàn ông càng khó mà kháng cự lại.

Hầu hết những người phụ nữ khác khi thấy bề ngoài của anh đều mê mẩn ngắm nhìn, nhưng cô lại coi anh như là 1 người đàn ông bình thường, không có 1 chút gì gọi là động lòng, điều này càng làm anh thấy hiếu kỳ hơn.

“Cô... độc thân ư?”

“A?” Cô ngán người 1 lúc, gật đầu, “Tôi ly hôn rồi.”

“Ô? Người đàn ông ấy thật không có mắt.” Anh khó mà tưởng tượng nổi có người đàn ông nào lại nỡ bỏ rơi 1 người như cô vậy.

Vũ Phong nghe xong chỉ có thể nhăn mày lại, đậy mắt hiện ra 1 chút đau thương, không trả lời gì cả.

*Tim Anthony đập nhanh hơn, anh yêu sự biểu cảm khuôn mặt vào lúc này của cô, có chút yếu đuối, có chút vô lực, lại có chút hoang mang, A!
Thật là mê người mà.*

Trung Quốc chẳng phải có câu nói “Cận thủy lâu đài tiên đắc minh sao” sao? Anh nhất định sẽ thực hành câu nói này.

2 người lẳng lặng nhảy xong bản nhạc này, Nhi Phu và Thái Văn Quân cũng đang đi về phía họ, cả 4 người vừa nói chuyện vừa thưởng thức đồ ăn ngon, lại vừa xem những người khách khác.

“Đúng rồi! Tôi vừa mới quen được 1 người bạn rất thú vị, tất cả máy tính trong công ty đều nhờ anh ta thay mới, đã vậy anh ta còn đá bóng rất cừ, mấy tháng nay tôi đều cùng anh ta đi, đợi lát nữa tôi sẽ giới thiệu cho mọi người làm quen.” Đạo Nhi Phu đột nhiên nói như vậy.

“Ồ! Chẳng trách mọi người đều cùng thay máy tính, những phần mềm mới này thực hữu dụng.” Thái Văn Quân gật đầu nói.

Đạo Nhi Phu cực kỳ vui vẻ, “A! Trùng hợp anh ta đến rồi, tôi giới thiệu cho mọi người.”

Tay Vũ Phong đang cầm 1 ly nước chanh, đầu đang cúi xuống, lúc đang từ từ ngẩng đầu lên lại thấy 1 người không ngờ tới đang đi về phía bọn họ.

“Cánh Chuyên, để tôi giới thiệu 1 chút, đây là tổng giám đốc của công ty chúng tôi Thái Văn Quân, đây là nhà thiết kế Paris của chúng tôi Vũ Phong, còn đây là nhà thiết kế chính Anthony.” Đạo Nhi Phu thân mật giới thiệu mọi người với nhau.

Lam Cảnh Chuyên? Đây là chồng cũ của Vũ Phong sao? Thái Văn Quân lập tức nhớ ra.

Người đàn ông này không đơn giản, nhìn vào mắt anh ta liền biết, Anthony âm thầm đánh giá.

Lam Cảnh Chuyên quay qua Vũ Phong, “Còn đây là Vũ Phong, tôi đã biết từ lâu, không ngờ sẽ gặp nhau ở đây, thật là bất ngờ.”

Thật ra vì muốn biết tin tức của Vũ Phong, Lam Cảnh Chuyên đều chú ý mật thiết tới công ty Hương Tà, anh thậm chí còn nghĩ tới việc tìm cách làm thân với Đạo Nhi Phu, anh nghĩ sẽ có ngày anh tìm được cơ hội, quả nhiên, thời khắc này cuối cùng đã tới.

“Ồ! Trùng hợp vậy sao?” Đạo Nhi Phu hỏi.

Làm sao có thể? Làm sao lại gặp anh ta ở đây? Tay Vũ Phong run run, nước chanh gần như tràn ra ngoài. Vừa mới về Đài Loan mà thôi liền gặp lại anh ta, chẳng lẽ đây là số phận sao?

“Bởi vì ngoài việc là cô Lê, còn có 1 địa vị khác là bà Lam, chính là vợ tôi.”

Lam Cảnh Chuyên vừa nói xong, cả 4 người còn lại đều kinh ngạc, Thái Văn Quân và Anthony cùng quay qua vũ Phong hỏi: “Chẳng phải em đã ly hôn rồi sao?”

“Em... em đã ly hôn với anh từ lâu rồi mà!” Vũ Phong cuối cùng cũng tìm được giọng nói của mình.

“Tiếc rằng chúng ta căn bản vẫn chưa ly hôn.” Anh lạnh lùng đáp.

“Em chỉ để lại 1 tờ giấy ly hôn đã ký tên, anh xem xong liền xé nó rồi.” Anh thân nhiên nói.

“Anh...” Vũ Phong không hiểu anh, cô không hiểu 1 chút nào.

Anh tiếp tục nói rõ: “Anh chưa hề ký tờ giấy đó, cũng chưa bao giờ chịu từ bỏ cuộc hôn nhân của chúng ta, nói cách khác, về luật pháp chúng ta vẫn là vợ chồng, vì vậy gọi em là bà Lam cũng chẳng có gì sai.”

“Không...sao điều này... có thể?” Cô tự lắc đầu với chính mình, ngón tay nhất thời run run, nước chanh liền trào ra rơi xuống lễ phục của cô.

“Vũ Phong, em ổn chứ?” Thái Văn Quân liền đỡ vai cô.

Vũ Phong chịu sự đả kích này, gần như không thể đứng nổi.

Thái Văn Quân liền nói: “Xin lỗi, tôi dẫn cô ta đến phòng trang điểm 1 chút, thất lễ rồi.”

Không có ai can lỗi các cô, mà 3 người đàn ông đứng đó lại có những phản ứng khác nhau.

“Cánh Chuyên, chuyện này là sao?” Đạo Nhi Phu thắc mắc hỏi.

Lam Cảnh Chuyên nở 1 nụ cười bất đắc dĩ, “Tôi cần phải nói cảm ơn với anh, nếu anh không mời tôi đến bữa tiệc hôm nay, sợ rằng tôi vẫn chưa tìm thấy vợ mình.”

“Trước đây 2 người làm sao lại thành thể này?” Đạo Nhi Phu không rõ lắm.

“Tôi sẽ hỏi rõ ràng, và cũng sẽ giải quyết nguyên nhân đó.” Lam Cảnh Chuyên quyết định hỏi về việc 3 năm đó, anh tự thề với mình.

“Cố lên!” Đạo Nhi Phu huýt gió, xem ra có kịch hay rồi đây!

Anthony thì híp mắt lại, đối thủ cạnh tranh này làm anh cảm thấy rất hứng thú.

Trong phòng trang điểm, Thái Văn Quân thấm ướt tờ giấy, giúp Vũ Phong lau chùi những vết dơ trên lễ phục của cô.

Vũ Phong dựa vào bồn rửa tay, nhìn chính mình trong gương, mặt cô trắng bệch như ma.

“Em vẫn khỏe chứ? Em sắp như ngất đi vậy.” Thái Văn Quân lo lắng hỏi.

Vũ Phong yếu ớt gật đầu, “Em không sao.”

“VẬY... LẦN ĐÓ CHẴNG PHẢI EM NÓI VỚI CHỊ EM LY HÔN RỒI SAO? VÌ VẬY MỚI 1 MÌNH QUUA NƯỚC PHÁP, SAO CHỒNG CŨ CỦA EM LẠI NÓI VẪN LÀ CHỒNG HIỆN GIỜ CỦA EM?” THÁI VĂN QUÂN CŨNG MƠ HỒ.

“Em... em cũng không biết... anh ta đang suy nghĩ những gì?” Đâu Vũ Phong cũng đau.

“Bây giờ làm sao? Nhìn anh ta như vậy, chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu!”

“Em cũng không quan tâm những chuyện đó, tóm lại em sẽ tìm cách ly hôn với anh ta.” Vũ Phong như đang cam đoan với chính mình.

“Thật không? Tại sao em lại muốn ly hôn với anh ta?” Thái Văn Quân không hiểu nói.

“Em không thể không làm như vậy, chúng em ở cùng nhau sẽ không có kết quả tốt.” Vũ Phong không biết làm sao được.

Thái Văn Quân lắc lắc đầu, “Ở trong chăn mới biết chăn có rận, em suy nghĩ cho thật kỹ rồi hãy quyết định.”

Vũ Phong cố gắng cười, cùng Thái Văn Quân bước ra ngoài.

Không ngờ ở ngoài lại có người đang chờ sẵn, chính là Lam Cảnh Chuyên.

Vũ Phong trợn mắt nhìn anh, vừa cảm thấy lạ lùng lại bất ngờ.

Thái Văn Quân nhìn cặp vợ chồng đang cứng đờ này liền chủ động nói: “2 người nói chuyện đi! Tôi đi trước đây!”

Sau khi Thái Văn Quân rời đi, Vũ Phong hướng đến Lam Cảnh Chuyên, câu đầu tiên liền nói: “Em muốn ly hôn.”

“Chỗ này không phải là nơi thích hợp để nói về việc hôn nhân, đi theo anh.” Anh nắm lấy tay cô, tự nhiên giống như những việc trước đây không hề tồn tại.

“Bỏ ra!” Cô định dùng lực thoát ra, bởi vì sự thân nhiệt, sự tiếp xúc đầy nam tính của anh làm cho cô xuất hiện 1 thứ tình cảm không muốn có nữa.

Anh nắm chặt tay cô, nếu như bên mình có còng tay, anh cũng không do dự mà khóa cô lại, “Em cho rằng anh sẽ thả em ra lần nữa sao?”

Cô chớp chớp mắt, cô chưa bao giờ thấy anh như vậy, anh vừa nghiêm trọng vừa nặng nề, làm cho người khác run sợ.

Anh thâm trầm nhìn cô, cuối cùng kéo cô đi ra ngoài.

“Định đi đâu?”

“Rời khỏi đây.” 2 người đi đến bãi đỗ xe, Lam Cảnh Chuyên mở cửa giúp cô, anh vẫn còn giữ thói quen như vậy, sau đó anh mới ngồi xuống chỗ phía sau tay lái.

Vũ Phong bắt đầu lóng nga lóng ngóng, cô không đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Em ở đâu?”

“Khách sạn Tây Hoa.” Cô nói rõ địa chỉ.

“Tại sao phải ở khách sạn? Căn bản không cần thiết! Ở nhà vẫn còn đồ đạc của em.” Anh vừa khởi động xe vừa nói.

Ở nhà? Cô nhất thời không hiểu, lặng người 1 lúc mới nhớ ra cô từng có nhà, căn nhà của vợ chồng mới cưới, căn nhà chỉ có 2 tháng duyên phận.

“VẬY SAO?” CÔ NHỆ NHÀNG ĐÁP 1 TIẾNG.

Chiếc xe tiến về phía trước, cả 2 đều trầm mặc, “Lovers concerto” của Vivaldi nhẹ nhàng phát ra, đem sự việc như gió thổi qua kẽ hở cửa sổ, làm trái tim trôi nổi, không có nơi dừng chân.

Đến khách sạn Tây Hoa, Lam Cảnh Chuyên vẫn như cũ mở cửa xe giúp cô, đem chìa khóa xe đưa cho người phục vụ đậu xe.

“Chúng ta cần phải nói chuyện.”

“Tôi cần tin?” Cô hỏi.

Anh lắc đầu, “Tôi phòng em.”

Vũ Phong có 1 dự cảm không tốt, nhất thời trợn mắt nhìn anh không nói lời nào.

“Em không dám ư? Chúng ta là vợ chồng mà!” Anh cố ý khích cô.

“Em có gì không dám?” Cô cắn môi, dẫn anh lên phòng ở lầu 12.

Đến cửa phòng, bật đèn, trước mắt là 1 căn phòng cao cấp vừa rộng rãi lại trang nhã, công ty Hương Tạ thật rộng rãi với nhà thiết kế của mình.

Lam Cảnh Chuyên nhẹ nhàng ngồi xuống sôpha cứ như là chủ nhà vậy.

Vũ Phong đến bên cửa sổ nhìn chăm chú vào cảnh đêm, đôi tay lại ôm lấy vai, đầu óc cực kỳ hỗn loạn, có bao nhiêu việc, muốn nói nhưng lại nói không được.

“Em chẳng nói chẳng rằng mà bỏ đi, chí ít cũng phải nói nguyên nhân cho anh biết chứ?” Anh đột nhiên mở miệng.

Tuy sớm biết anh sẽ hỏi vấn đề này, nhưng sau khi nghe xong, cô đột nhiên cảm thấy hồi hộp, “Lần đó... lần đó chúng ta vốn không nên kết hôn.”

“Ý em là gì?” Anh nheo mắt hỏi.

Cô hít sâu 1 hơi, “Bởi vì... anh đều gạt em về tất cả, sức khỏe của ông anh rất tốt, anh muốn cưới em, thật ra muốn có 1 người vợ giúp anh sinh con.”

“Em vì nguyên nhân này mà rời xa anh?”

“Chỉ điều này thôi cũng đủ rồi. Em không muốn 1 cuộc hôn nhân được xếp đặt trước.” Quan trọng hơn anh cũng chẳng có tình cảm với cô, cô cùng lắm chỉ là 1 cô dâu được coi là “thích hợp”, đây mới là điều làm cô thấy buồn nhất...

“Anh không chấp nhận nguyên nhân này, tuyệt đối không!” Anh đứng dậy la lớn.

“Đây không phải vấn đề anh chấp nhận hay không, mà là vấn đề em không hề muốn.”

“Em nói đạo lý có được không? Dù lúc đầu là anh gạt em, nhưng sự thật chứng minh, cuộc hôn nhân của chúng ta không hề có vấn đề gì, 2 chúng ta rất hợp nhau, cuối cùng có việc gì em không vừa lòng chứ?”

“Chẳng có gì không vừa lòng, không có... không có...” Cô vô lực lắc đầu, nói không rõ ràng câu nói đó.

Anh nhĩn nhĩn, “Nhũng em khĩng nĩi khĩng rĩng liĩn bĩ đi? 3 nĩm nay lĩm anh khĩ cũc tĩm kiĩm. Anh thĩm chỉ khĩng dĩm bũc vĩo nhĩ em 1 bũc!”

“Anh sao phải tìm em? Còn nhiều người phụ nữ khác tốt hơn em, bọn họ có khi còn thích hợp với anh hơn em!” Đúng vậy! Cô lo gì chứ? Cô chẳng có gì đặc biệt, nếu anh muốn tìm, sẽ có 1 đám người phụ nữ muốn làm bà Lam.

“Chúng ta ly hôn đi! Vậy thì anh sẽ tự do rồi.”

“Em có người đàn ông khác đúng không?”

“Sao anh có thể nói như vậy?” Cô thấy bị tổn thương, anh có thể biết rằng 3 năm nay cô trải qua những ngày tháng đơn độc như thế nào.

“Người đàn ông khiêu vũ với em hôm nay, người tên Anthony, anh ta là gì của em?”

“Em chẳng việc gì phải nói với anh.”

Lam Cảnh Chuyên dùng lực cắn răng, “Xem ra anh vẫn chưa nói rõ với em.”

“VẬY ĐỪNG NÓI, ANH ĐI ĐI!” NẾU NHƯ ANH KHÔNG ĐI, CÔ CŨNG MUỐN KHÓC RỒI.

Anh định đi, nhưng gần đến lúc rời khỏi lại nắm chặt vai cô, mạnh mẽ ôm cô vào lòng, trước khi cô kịp kêu vài tiếng liền cúi đầu phong tỏa đôi môi cô.

Thời gian như ngừng lại, 3 năm nay trở lại dường như không tồn tại, môi của 2 người vẫn hiểu rõ nhau, quen thuộc nhau. Dù Vũ phong không dám thừa nhận, nhưng thân thể lại mang đầy ký ức của 2 người, mà còn nhận ra rằng đây là người mà cô nhớ nhất.

Thân thể anh mạnh mẽ, nồng nàn như vậy, giống như 1 người đàn ông đang bốc cháy, cứ cuồng dại mãnh liệt mà phát tiết lên môi cô.

Lúc anh buông cô ra, trong mắt anh vừa có sự chiếm hữu lại có sự bá đạo, anh hài lòng nhìn đôi má hồng hào và con người lấp lánh của cô, lấy ngón tay cái mân mê đôi môi anh đào của cô: “Đây là của anh, anh không cho phép bất cứ ai chạm vào em.”

“Anh đừng có nằm mơ.” Cô ương bướng nói, nhưng giọng lại run rẩy không ngừng.

Anh mỉm cười, chỉ để lại 1 câu, “Em cứ chờ xem! Anh sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu.”

Nói xong anh đẩy cửa bước ra ngoài. Để lại Vũ Phong vẫn đứng đó, mắt nhìn bóng lưng anh từ từ xa dần, ánh mắt cũng mơ hồ...

Trải qua 1 đêm tràn trọc mắt ngủ, Vũ Phong 9 giờ thức dậy, bởi vì bữa sáng của khách sạn đã được người phục vụ đem tới.

Sau khi gõ cửa, người phục vụ đẩy xe thức ăn vào, trên đó có 1 đĩa hoa hồng, 1 phần thức ăn tây và 1 tờ báo.

“Làm phiền anh để ở đây, cảm ơn.”

Sau khi người phục vụ đi khỏi, Vũ Phong ngồi ở cạnh giường, nhưng lại không hề thấy đói chút nào, sau đó cô mở tờ báo ra, đọc lướt qua những tin chính của hôm nay.

Những chữ của tiêu đề bài báo nhất thời chú ý cô, đầu tiên cô hiểu kỳ xem những chữ ở hàng đầu tiên, nhưng càng xem mặt cô lại càng trắng bệch ra.

Bởi vì những chữ trên đó chính là...

Cảnh cáo cô vợ bỏ trốn Lê Vũ Phong, em tự bỏ nhà đi 3 năm, không hề có tin tức gì, sau khi xem báo hạn em trong 3 ngày phải về nhà, nếu không thì sẽ bỏ rơi em theo pháp luật đã đề ra.

Chông Lam Cảnh Chuyên.

Trời ạ! Anh lại còn muốn bỏ rơi cô? Hơi bị mắc cười nha!

Tối hôm qua anh ta nói sẽ không dễ dàng từ bỏ chính là ý gì chứ? Người đàn ông này không thềm giữ thể diện thì cũng nên nghĩ tới hoàn cảnh của cô chứ? Tin tức này được đăng lên, sau này cô làm sao nhìn mặt mọi người đây? Còn mặt mũi của cả 2 gia tộc biết để đâu bây giờ?

Vũ Phong vẫn còn đang sửng sốt, chuông điện thoại liên vang lên, giống như tiếng còi hú của xe cảnh sát làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Alô...” Vũ Phong chậm rãi nhắc máy.

“Vũ Phòng à!” Đầu dây bên kia là giọng khóc không thành tiếng của Khang Danh Lệ, “Con đọc báo hôm nay chưa? Anh hai con mua 10 tờ về nhà, trên đó đều có cùng cái quảng cáo Cảnh cáo cô vợ bỏ trốn đó!”

“Con cũng đọc qua rồi!” Trời! Cô sợ rằng khắp thế giới đều đã đọc rồi.

“Ba con giận đến nỗi muốn giết người kia, anh hai, anh ba con đều nói muốn tìm Lam Cảnh Chuyên tính sổ, bây giờ làm sao đây?” Khang Danh Lệ hoảng loạn muốn phát điên lên.

“Mẹ, xin lỗi, đều là do con gây ra.” Cô cảm thấy thực áy náy, cô không hề muốn làm liên lụy đến những người thân của mình.

Khang Danh Lệ cũng không muốn trách mắng con gái, giọng nói trở nên ảm áp hơn, “À! Là đó con đột nhiên nói muốn ly hôn với Lam Cảnh Chuyên, mọi người trong nhà có thể tha thứ cho sự khổ tâm của con, nhưng Lam Cảnh Chuyên tên nhóc này phát cuồng vì con, con không biết nó đã đến tìm con mấy lần rồi không, hôm nay con thấy nó trở thành như vậy, con có nên cho mỗi người thêm 1 cơ hội không?”

Vũ Phong lập tức hỏi há: “Mẹ, không được! Con tuyệt đối không thể cho anh ấy biết con không thể mang thai, anh ấy rất thích con nít, anh ấy cũng nên có đứa con của riêng mình, con không muốn làm khó anh ấy.”

“Nhưng hiện giờ ba và mấy anh của con muốn ra ngoài chem. Người rồi này, nên là thế nào giờ?”

“Mẹ, mẹ nói với ba, anh hai, anh ba rằng con sẽ tìm anh ta nói chuyện, mọi người làm ơn đừng quá kích động.”

Khang Danh Lị thờ dài, “Mẹ làm gì có khả năng khuyên giải chú, nhưng, mẹ sẽ cố gắng thử xem sao.”

“Cám ơn mẹ, nếu không có mọi người, con cũng không biết phải vượt qua mấy năm này như thế nào?”

“Con nói cái gì vậy? Con là đứa con gái duy nhất của nhà họ Lê, mọi người không thương con thì còn thương ai?”

“Dạ, con hiểu rồi.” Cô thực sự hiểu.

“Được rồi! Vực tinh thần dậy nào, hôm nay sợ con sẽ gặp nhiều phiền phức mệt mỏi, bởi vì tất cả bạn thân đều biết rồi, con mau tìm 1 chỗ nào đó ẩn mình đi!”

“Con sẽ chăm sóc bản thân, mẹ yên tâm.”

“Ê! Ba con lấy cây kiếm Nhật ra rồi, mẹ cúp máy đây, sau này nói tiếp.”

Khang Danh Lệ la 1 tiếng, đầu dây bên kia liền phát ra tiếng “tu tu”.

Vũ Phong gác máy, thở dài 1 hơi.

Chương 7

Công ty máy tính Thiên Tấn.

Lần này đứng trước tòa nhà cao to này, Vũ Phong chỉ có cảm giác “cảnh vật vẫn như cũ nhưng lòng người thì không”.

*A! Cô tự lắc đầu với chính mình, cảnh cáo bản thân không được cảm động nữa, phải dũng cảm lên. Vì vậy cô tiến vào cửa lớn, nói với cô tiếp tân:
“Xin chào, tôi muốn tìm ông Lam Cảnh Chuyên.”*

“Xin hỏi tên họ của cô? Cô có hẹn trước không?”

“Tôi không có hẹn trước, tôi họ Lê, tôi tên Lê Vũ Phong.”

Vừa nghe thấy tên, cô tiếp tân lập tức lộ ra 1 vẻ mặt kinh sợ.

Vũ Phong nghĩ có lẽ mọi người đều đã đọc báo rồi, cho nên mới có phản ứng khoa trương như vậy.

Haizz! Lam Cảnh Chuyên, anh thật là hại chết người ta rồi.

“Xin đợi 1 chút, tôi sẽ liên lạc giúp cô!” Cô tiếp tân nhấn nút, “Xin chào giám đốc, làm phiền ngài rồi, phu nhân của ngài muốn tìm ngài.”

Phu nhân? Vũ Phong gần như bật cười, cô tiếp tân này thật dễ thương.

“Giám đốc muốn cô lên gặp ngài.”

Cô tiếp tân cười chúm chím, phục vụ tận nơi, cung kính dẫn cô đến trước thang máy, còn không quên nói 1 câu, “Phu nhân đi từ từ.”

Vũ Phong miễn cưỡng mỉm cười gật đầu, xém tí nữa là đã té ngã.

Thật hay quá, ai cũng đều nhận định cô là cô dâu bỏ trốn chẳng ra sao cả.

Thang máy lên đến tầng 20, Vũ Phong theo đường cũ quen thuộc đi đến, gõ cửa phòng bước vào.

Lam Cảnh Chuyên ngồi sau bàn giấy, ánh mắt không hề rời khỏi màn hình, chỉ lạnh nhạt hỏi, “Tìm anh có việc à?”

“Anh biết rõ vì sao em lại đến tìm anh, sáng sớm em đã đọc báo rồi.” Cô nói với bán thân phải thật trấn tĩnh, người đàn ông trước mặt không dễ đối phó, trước đây cô đã sớm nhận ra rồi.

“Anh đã nói anh sẽ không dễ dàng từ bỏ.” Anh cũng rất bình tĩnh.

“Nếu anh cứ kiên trì như vậy, người nhà của em khó mà tha thứ cho hành vi của anh.”

“Ý em nói nhạc phụ, anh hai, anh ba phải không?” Anh lắc lắc vai, “Không sao cả! Anh cũng có em trai, em trai út, còn có anh em họ, chú, bác, anh tìn nếu 2 nhà gây hấn với nhau, tuyệt đối là kẻ tám lạng, người nửa cân.”

“Anh đừng nói đùa nữa!” Vũ Phong không nhận được to tiếng.

“Bộ xem anh giống như đang đùa sao?” Anh bẻ gãy cây bút chì trong tay.

“Lam Cảnh Chuyên, rốt cuộc anh muốn sao?”

“Giống như anh đã nói trên báo, anh muốn em về nhà.”

“Không thể được!” Cô trả lời ngay.

“Vậy chúng ta gặp nhau trên pháp đình đi!”

“Anh nhất định phải phá cho cả 2 gia đình không còn mặt mũi nào nhìn mọi người, 2 bên đều cảm thấy tổn thương mới vừa lòng sao?” Cô không dám tưởng tượng đến tình huống đáng sợ đó.

“Không! Anh chỉ muốn em trở về nhà, những việc khác anh đều nghe theo em.” Anh đột nhiên lại mềm mỏng, thâm tình mà nói.

Đừng... đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn cô! Sẽ làm cho cô mềm yếu, cô kiên cường dòi đi tâm mắt của mình, “Sao... anh phải khổ như vậy? Trên thế giới này có biết bao nhiêu cô gái, anh muốn chọn ai chẳng được.”

“Anh chỉ cần 1 cô gái tên Lê Vũ Phong thôi.”

Cô cố ý châm biếm: “Chính anh từng nói không muốn yêu đương, bởi vì rất lãng phí thời gian, mà trong hôn nhân căn bản không cần tình yêu. Bắt đầu từ khi nào anh lại thay đổi như vậy?”

“Chính là từ ngày em rời bỏ anh.”

“Anh... có ý gì?” Cô không dám nghĩ xa hơn.

Anh từ sau bàn bước đến, từng bước từng bước đến gần cô, “Từ ngày em rời bỏ anh, anh đều luyện tập câu nói này.”

“Câu... gì?” Cô biết không nên hỏi, nhưng cô lỡ hỏi rồi.

“Anh đã luyện tập rất nhiều lần rồi, khó khăn lắm mới được, nhưng bây giờ lại cảm thấy căng thẳng.” Anh vò tóc mình, hung hăng vài tiếng, do dự không biết mở miệng như thế nào.

“Thôi thôi! Em cũng không muốn nghe.” Cô hoảng loạn quay người bước đi, sợ chính mình sẽ để lộ tình cảm.

*“Em... nghe anh nói.” Anh nắm vai cô xoay lại, 4 mắt nhìn nhau không biết qua bao lâu, sau đó đó anh cũng mở miệng, rất nhẹ nhàng nói:
“Anh yêu em.”*

Nước mắt long lanh chực trào ra, nghe thấy anh nói 3 chữ như vậy? Trời ạ! Màn kịch quái ác này hơi bị quá đáng rồi!

Anh thấy cô lẳng lặng không nói, nước mắt như muốn rơi xuống, là tìm anh nhói đau, đem cô ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô.

“Sao vậy? Chẳng lẽ em sắp khóc sao?” Anh thấp giọng nói bên tai cô.

“Em... em không có...” Lúc này cô mới phát hiện bị anh ôm, liền lập tức đẩy đôi vai anh ra, “Anh làm gì vậy? Bỏ em ra!”

“Anh không bỏ!” Anh tăng lực lên đôi vai, làm cô dán chặt vào thân thể mình, cảm nhận được sự nhiệt tình như lửa của anh.

“Đừng như vậy, đây là nơi nào chứ? Anh đừng phá nữa.” Cô sợ sẽ có người vào, giấy giụa càng mạnh hơn.

“Đây là nơi nào cũng vậy thôi, anh nhất quyết không buông!” Nghe thấy lời cô cự tuyệt làm cho thái độ anh đột nhiên cứng rắn hơn.

Ngay lúc Vũ Phong cảm thấy anh không dùng lực nữa, anh đã ẵm cô lên đá cánh cửa phòng kế bên, trong đó là nơi anh thường dùng đọc sách và làm phòng ngủ, so với 3 năm trước không hề thay đổi, chỉ có thêm 1 lọ hoa bách hợp thơm ngát.

“Mau bỏ em xuống!” Cô không muốn nhìn thấy căn phòng này, điều này sẽ khơi gợi những ký ức mà cô không muốn nghĩ đến.

“Được! Anh làm theo ý em.” Anh quăng cô lên giường.

Vũ Phong l trợn chóng mặt, vừa mới định ngồi dậy, lại phát hiện anh đã khóa cửa phòng, đang từng bước từng bước tiến đến cạnh giường, ánh mắt càng lúc càng thâm trầm.

Cô trợn to mắt, “Anh... không được qua đây!”

“Sợ gì chứ?” Miệng anh hàm ý cười, lại làm cho cô phát lạnh.

Cô cố gắng lui về sau, vừa định nhảy xuống giường bỏ đi nhưng lại bị anh dùng lực trời chật, vai và eo đều bị anh nắm đến đau nhức.

“Đau quá, bỏ em ra.”

“Sợ đau thì đừng hành động lung tung.” Anh cố định cô dưới thân mình, lấy thân thể to lớn mà giam giữ tự do của cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô liếc anh hỏi.

“Làm gì?” Anh cười gian tà, “3 năm nay, nghĩa vụ em chưa làm quá nhiều, anh đang nghĩ nên làm thế nào để tính rõ món nợ này của em đây.”

“Nghĩa vụ?” Cô nhất thời nghe không hiểu ý của anh.

“Không sai.” 1 cánh tay anh nắm chặt đôi tay cô, tay còn lại giật tung hàng nút trước ngực cô, “Hàng ngày em phải ngủ cùng anh, nhưng em lại để cho anh chừa đơn gối chiếc, bây giờ anh nhất định phải đòi lại cho đủ.”

“Anh nằm mơ đi! Mặc kệ anh!” Cô vịn vẹo thân mình, nhưng tiếc rằng lại làm cho anh hưng phấn hơn mà thôi.

“Anh nhớ em quá...” Anh đã xé nát trang phục trên của cô, lộ ra da thịt trắng trẻo của cô, anh đem mặt mình sát vào trước ngực cô, hít thật sâu mùi hương của cô.

“Đừng vậy mà, nhột lắm!” Làm sao anh lại vùi mặt mình vào ngực cô chứ, anh biết rõ đây là nơi nhạy cảm nhất của cô, làm cô vừa nhột vừa tê dại, không biết nên làm thế nào.

“Em biết anh sẽ không dừng, em cũng đừng chống đối nữa, hãy kêu tên anh đi!” Anh vừa nói vừa tiếp tục “quấy nhiễu” chiếc váy bó của cô, không lâu sau liền rút lọì vải vừa ngấn vừa mỏng đó rút qua 1 bên.

“Anh nằm mơ đi!” Tay cô khó khăn lắm mới tìm lại được tự do, nện thùm thụp vào lưng anh, nhưng anh lại không hề động đậy tí nào.

Anh chỉ chú ý đến việc hôn thẳng 1 đường từ cổ, vai đến ngực cô, không hề để ý đến những việc khác.

“Xin anh, chúng ta không thể như vậy được!” Cô tiểu nhiu nói.

“Tại sao không?” Anh chau mày, chắc chắn là đang nổi giận, “Em là vợ anh, tại sao anh không thể chạm vào em? 3 năm nay, em có biết anh sống như thế nào không? Đây là em nợ anh, em phải trả cho anh!”

Anh tức đến nổi vung tay làm rớt bình hoa xuống đất, nháy mắt phát ra tiếng va đập lanh lảnh, mảnh vỡ rơi dưới đất, hoa bách hợp văng tứ tung.

Cô bị anh như vậy dọa sợ, cô chưa bao giờ thấy anh phần nộ như vậy, cô rút lại sau 1 chút, ôm chặt đôi vai đang run rẩy.

“Em sợ anh sao?” Khuôn mặt anh lạnh lùng hỏi.

Vũ Phong không trả lời, giọng cô như lạc đi đâu mất.

“3 năm nay, ngay cả anh cũng thấy sợ bản thân, anh vốn không nghĩ bản thân lại có thể có tình cảm sâu đậm như vậy, anh nhớ em sắp đi lên đi được, chỉ có thể vùi đầu vào công việc, nhưng mỗi khi về đến nhà, anh vẫn nhìn trần nhà mà nhớ em, nếu sau này em không xuất hiện nữa, anh thật có thể sẽ đốt nhà em, ép mọi người nói ra tâm tích của em.”

Vũ Phong nghe mà mặt trắng bệch ra, cô không ngờ anh lại có thể như vậy...

“Anh tìm em suốt 3 năm, không ai muốn nói anh biết em ở đâu! Bây giờ cuối cùng em đã xuất hiện, nhưng em lại cùng người đàn ông khác khiêu vũ, lại còn không khẳng định em là vợ anh, những lời em nói với anh đều là ly hôn, ngay cả anh chạm vào em cũng không được! Em nói đi, chẳng lẽ em thấy anh phát điên lên mới vừa ý sao?” Anh dùng lực hết to như vậy, cơ hồ cả vách tường cũng đang lung lay.

Vũ Phong co rúm lại, lắc lắc đầu, trong mắt đầy sự sợ hãi.

Lam Cảnh Chuyên cuối cùng cũng thấy được thân sắc cô không tốt, nắm lấy vai cô hỏi: “Em đang run sao?”

Không cần cô trả lời, anh cũng có thể cảm nhận được, vì vậy anh lại nói: “Đừng sợ! Anh sẽ không đánh em, anh sẽ không bao giờ làm tổn hại em, chỉ cần em hôn anh 1 cái, anh sẽ bình tĩnh lại được.”

Vũ Phong nhìn đôi mắt như muốn thôi miên của anh, bất giác tiến lại gần anh, nhẹ nhàng chạm vào môi anh.

“Thêm lần nữa.” Anh khàn khàn yêu cầu.

Cô do dự vài giây, lại ngoan ngoãn làm thêm lần nữa, lần này dừng lại hơi lâu, có thể cảm nhận được sự nồng ấm và hơi thở của anh.

“Anh muốn nữa.” Anh không có cách gì hài lòng.

Vũ Phong có chút khó xử, nếu cứ tiếp tục như vậy làm sao ngừng được? Nhưng tận mắt chứng kiến anh nổi điên lên như vậy, cô biết rõ bây giờ trước tiên cần an ủi anh, nếu không sợ rằng anh sẽ đến phóng hỏa nhà cô mất.

Vì vậy cô men theo viên môi anh, chậm rãi hôn anh, giống như 1 cọng lông nhẹ nhàng lướt qua, không để lại dấu vết, nhưng lại đem đến 1 sự hỗn loạn không dùng.

Anh lại không kiềm chế nổi, đưa lưỡi ra liếm trên gheo môi cô, cô hoảng hốt, nhưng lại tạo cơ hội cho anh tiến vào trong miệng mình, bắt đầu cùng lưỡi cô tạo ra những sự tiếp xúc thân mật nhất.

“Uhm...” Cô muốn đẩy ra, nhưng lại làm anh tăng thêm lực mà tiến vào, đè cô nằm xuống gối, không cho cô không gian để trốn thoát.

Nụ hôn của anh, luôn luôn triệt để, ướt át, tuyệt đối.

Vũ Phong sắp thở không nổi nữa rồi, môi cô vừa tìm lại được tự do, những nơi khác trên thân thể cô đều gặp họa, anh cúi đầu mút lên cổ cô, nhanh chóng tạo ra 1 vết hôn.

“Người khác sẽ thấy...” Cô thấp giọng.

“Mục đích của anh là vậy.” Anh trầm giọng cười.

“Anh thật sự... thật sự không buông tha em ư?” Cô yếu ớt hỏi.

“Anh thật sự, thật sự không buông tha em.” Anh kiên trì nói: “Đừng chống trả vô ích, em là của anh, anh muốn em, ngay bây giờ.”

Vũ Phong thờ dài, không hề muốn động lòng vì những việc này.

“Đừng có trốn anh.” Anh kéo tay cô, “Anh muốn em cười đồ giùm anh.”

“Anh... anh đừng có quá đáng!” Cô đỏ cả mặt.

Anh đã lột hết quần áo của cô rồi, nhưng trên người anh vẫn còn đồ tây tề chỉnh, vì vậy anh nằm lại xuống gối, kéo tay cô đến trước ngực anh, “Nhanh! Đừng chọc tức anh.”

Trong lòng Vũ Phong giã giụa 1 hồi, “Sao anh có thể...”

Sắc mặt anh lập tức trầm xuống, “Anh tưởng anh đã nói rõ rồi chứ, hay muốn anh ném cái gì cho em xem tiếp? Hay em muốn anh lên thời sự trên tivi cảnh cáo cô vợ bỏ trốn?”

Trời! Tính cách của anh sao lại đổi 180 độ vậy? Vũ Phong sắp không nhận ra anh nữa rồi.

Bị áp bức như vậy, cô đành phải ngồi dậy, giúp anh tháo cravat, thực sự việc đó cũng không khó lắm, nhưng tay cô lại đang run rẩy không ngừng.

Khó khăn lắm mới tháo ra được, anh liền quăng vật vô dụng đó qua 1 bên, ra lệnh: “Tiếp tục.”

Vũ Phong cởi từng cái từng cái nút áo của anh, cho đến khi thân trên của anh hoàn toàn trần trụi.

Anh chỉ có giúp 1 ít, xoay người, để cô cởi áo sơ mi ra, anh lại ném xuống giường.

“Được chưa?” Cô không dám nhìn vào ngực rắn chắc của anh.

“Anh chưa nói dừng thì không được dừng.”

Vũ Phong than, “Anh muốn nói...”

“Không sai!” Anh dùng ánh mắt nói rõ mọi thứ.

Tay cô càng run hơn, hướng đến eo của anh, cái khóa của dây nịt thật không không biết phải làm sao, mò mãi mãi mới tháo ra được.

Tiếp đó, cô lấy can đấm, cởi nút quần của anh, từ từ kéo khóa kéo xuống, sau đó liền nhìn thấy... quần lót màu đen.

Tim Vũ Phong đập không ngừng, mặt đỏ không thể đỏ hơn nữa, “Chân của anh... dịch chuyển tí.”

“Tuân lệnh.” Anh vui vẻ phối hợp, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt yêu kiều ửng đỏ của cô là đủ rồi.

Sau đó cô hao tổn 1 ít sức lực, cuối cùng cũng loại bỏ được chiếc quần dài, bây giờ trên người anh chỉ còn lại cái quần... lót màu đen mà thôi.

“Xong rồi.” Cô giống như vừa hoàn thành xong 1 nhiệm vụ không bỏ nhất.

“Còn nữa mà.” Anh nhường mày.

“Anh!” Thật quá đáng, thật tồi tệ, thật mất mặt!

Vũ Phong bực bội xoay người muốn xuống giường, nhưng Lam Cảnh Chuyên kéo cô lại, bắt cô phải đối mặt với anh.

“Cứ cho là em đã xong làm xong rồi, bây giờ anh muốn em vuốt ve anh.”

“Cái gì?” Cô có nghe nhầm không?

“Nhank! Đùng để anh đợi, anh đã phải đợi rất lâu rồi.” Anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng trượt từ gò má, vai và ngực anh.

“Em không muốn!” Anh ta trông anh ta là ai?

Anh nắm chặt tay cô, ánh mắt tóe lửa, “Em không còn lựa chọn nào khác.”

Nhiệt độ thân thể của anh thật cao, giống như muốn đốt cháy tay cô, đã vậy cô còn có thể cảm nhận được hơi thở gấp gáp của anh, nhịp tim của anh đập nhanh t

hế nào, tất cả những điều này là tại cô ư?

“Em có cảm nhận được không? Anh nóng lắm rồi.” Anh cầm tay cô tiếp tục hướng xuống dưới.

Vũ Phong bắt đầu cảm thấy bối rối, toàn thân cô yếu đuối, không thể thoát khỏi sự mê hoặc của anh, chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của anh, nghe theo hướng dẫn của anh, làm cho 2 người đều chìm đắm trong khoái cảm.

“Vũ Phong, sờ anh đi, đừng dưng lại...” Anh vừa hôn hển vừa cắn vào dái tai cô.

“Nhưng anh nóng quá...” Mồ hôi anh rơi xuống thân thể cô, nóng như từng giọt sáp nến.

“Là em làm cho anh như vậy, em phải chịu trách nhiệm.”

“Tay anh... không được như vậy mà! Chắc chắn là anh cố ý...”

“Anh có ý đó, chẳng lẽ em không thích sao?” Anh vừa trầm giọng hỏi, vừa gia tăng lực ở ngón tay, anh quá hiểu thân thể cô, biết phải làm gì để cô mềm nhũn người đi.

“Không thích... không thích... 1 chút cũng không thích...” Nhưng đôi má ửng hồng, ánh mắt lấp lánh và hơi thở hỗn hển của cô đều phản bội lời của cô.

“Anh thích nhìn em như vậy, em đang tan chảy vì anh, đúng không?” Anh nhìn vào cô gái trong lòng mình, cô vừa ngây ngất lại vừa phản kháng, làm anh nhìn mê mẩn đến mất hồn.

“Em không có... anh đáng ghét!” Cô nức nở nghẹn ngào, cô đã không còn sức chống đỡ với ngón tay nghịch ngợm, xấu xa lại đáng ghét của anh nữa rồi.

Nhìn thấy ánh mắt sóng sánh nước, thân thể đang run nhè nhẹ của cô, giống như là đang sợ điều gì đó, nhưng lại nghĩ muốn đạt được nhiều hơn, cuối cùng anh tách đôi chân nòn nà của cô ra, “Anh không thể nhịn được nữa, anh muốn em ngay bây giờ.”

“Em... không muốn!” Cô hoảng sợ la lên, cảm nhận được sự tiến vào của anh trong cơ thể cô.

“Đau không?” Anh chú ý tới sự khít chặt của cô, động tác liền chậm lại.

“Có 1 chút...” Cô dựa vào vai anh thấp giọng nói, cảm thấy bản thân chưa bao giờ lại yếu đuối như vậy, “Đều tại anh... em không muốn, bỏ em ra...”

“Không được! Em phải cố chịu.” Anh kiên quyết không rời ra, ngược lại còn ôm cô chặt hơn. “Đây là em nợ anh, em phải từ từ trả cho anh.”

“Anh... xấu xa!” Nhịn không được cần vai anh 1 cái, không ngờ phản ứng này của cô lại làm anh càng kích thích hơn.

“Chỉ vì anh quá nhớ em, quá yêu em mà thôi, anh cũng hết cách rồi!” Anh than thở bên tai cô.

Vũ Phong nói không lại anh, chỉ có thể để anh châm lên từng ngọn lửa trên người mình, cho đến khi cả 2 đều nóng như lửa đốt, anh mới tăng nhanh tốc độ ở eo 1 chút, từ từ dẫn cô trèo lên đỉnh núi cao.

Cô không thể kiềm chế được những tiếng rên nũng nịu trong miệng mình, cứ mãi gọi tên anh, “Cánh Chuyên... Cánh Chuyên...”

“Vũ Phong, cho anh... hãy cho anh tất cả... anh muốn tất cả của em...”

“Anh đừng dùng lực như vậy... em chịu không nổi...” Đột nhiên hứng chịu nhiều trận kích tình như vậy làm cho cô thấy choáng váng.

Anh dường như không muốn dừng động tác, chiếm hữu trọn vẹn cô, “Anh muốn em nhớ rõ phút giây này, nhớ rõ em ở trong lòng anh cầu xin như thế nào...”

“Uhm... đừng mà... xin anh...”

“Em đang cầu xin anh sao? Em muốn cái gì? Anh sẽ cho em tất cả!”

Cả 2 đang trong mưa bão của kích tình, chỉ có thể dựa vào nhau, quấn chặt nhau, đòi hỏi nhau, cho đến khi gió ngừng thổi mưa ngừng rơi...

Sau khi bình tĩnh lại, Lam Cảnh Chuyên nằm xuống giường, quýnh quýnh Vũ Phong đang dựa vào ngực anh, không để cho lưng cô đối mặt với anh, nhất định bắt cô dựa vào người anh như chú chim nhỏ.

Vũ Phong cũng ngoan ngoãn nghe theo anh, dựa vào ngực anh lắng nghe nhịp tim đập của anh.

Nhưng, lúc đôi mắt sắp sửa khép lại, cô đột nhiên nhớ ra mục đích tự mình đến đây, cô vốn muốn cùng anh thảo luận cho rõ, không ngờ bây giờ lại lên giường cùng anh, lại còn làm nhưng chuyện không nên làm nữa chứ!

Haizz! Không, không được như vậy.

Cô ân hận tự đánh mình 1 cái, giã giụa định trèo xuống.

Lúc này, tiếng điện thoại vang lên, “Ring ring!”

Lam Cảnh Chuyên ngồi dậy, 1 tay kéo cô vào lòng, 1 tay nhắc điện thoại, “Để anh bắt máy, em đừng động, em nhất định rất mệt rồi.”

Giọng nói ám áp của anh làm cô dờ dẫm, không biết phải phản ứng thế nào.

“Alô, tôi là Lam Cảnh Chuyên.”

Sau đó vài giây, Lam Cảnh Chuyên nhướng mày, “Là nhạc phụ đại nhân ợ? Thật là hiếm gặp.”

Cơ thể Vũ Phong lập tức đông cứng, là ba, làm sao ba lại gọi đến đây? Nhất định là mẹ nói mẹ muốn tìm Lam Cảnh Chuyên, bây giờ ba và các anh không biết có đang nổi giận hay không?

“Muốn tìm Vũ Phong?” Lam Cảnh Chuyên cười cười, tiếp tục nói: “3 năm nay, con không biết đã hỏi mọi người bao nhiêu lần rằng Vũ Phong đang ở đâu, mọi người chưa bao giờ tiết lộ nửa chữ, tại sao giờ lại hỏi con Vũ Phong ở đâu? Như vậy chẳng phải quá hoang đường sao?”

Vũ Phong nghe đến nỗi thấy sợ, liền kéo kéo vai Lam Cảnh Chuyên, ra hiệu anh đừng nên chọc giận Lê Vệ Nhiên.

Lam Cảnh Chuyên sờ má cô, trầm ngâm 1 lúc mới trả lời: “Không sai, cô ấy đang ở chỗ con.”

Vũ Phong ngồi dậy, định nghe điện thoại.

“Xin đợi 1 chút.” Anh cầm điện thoại đưa ra xa chút, nhưng không xa đến nỗi không nghe thấy được. “Vũ Phong, sao em lại không quán chần vào? Em quên là mình không mặc quần áo à? Nếu như em bị cảm, anh sẽ rất đau lòng đó!”

Lời nói này của Lam Cảnh Chuyên đều lọt vào tai của Lê Vệ Nhiên và Vũ Phong, hù dọa cả 2 cha con.

Anh... anh ta cố ý hãm hại cô mà! Vũ Phong trừng mắt nhìn anh, làm cô khổ không nói nên lời.

Lam Cảnh Chuyên nhoán miệng cười, lại cầm ống nghe lại gần nói: “Nhạc phụ đại nhân, con và Vũ Phong đã hòa giải rồi, mọi người không cần lo lắng nữa, con sẽ không đăng báo cảnh cáo cô vợ bỏ trốn nữa, vì cô vợ bỏ trốn của con đã ngoan ngoãn trở về nhà rồi.”

Vũ Phong cất lục lắc đầu, định giật lấy điện thoại, nhưng Lam Cảnh Chuyên nhanh nhẩu nói: “Cứ như vậy đi, con sẽ đưa Vũ Phong về gặp mặt mọi người, thời gian thì hẹn 10 giờ sáng Chủ nhật tuần này, đến lúc đó gặp.”

Lam Cảnh Chuyên gác máy, Vũ Phong mới mở miệng nói: “Anh.. anh nói bậy bạ gì với ba em thế?”

*“Anh có nói sai sao? Em không phải cô vợ bỏ trốn của anh sao? Chẳng phải em đã ngoan ngoãn trở về sao? Chẳng lẽ em lại muốn bỏ trốn nữa?”
Áp sát cô, ánh mắt sắc nhọn vô cùng.*

“Em... em...” Cô bị áp sát không nói được nên lời.

“Nghe lời, đừng cãi anh.” Anh duỗi tay vuốt ve mái tóc dài của cô, “Anh vẫn giống như trước, là 1 người chồng cõi mơ, thương yêu em, em thích làm gì thì cứ toàn tâm toàn ý làm, anh thích lúc em chăm chỉ làm 1 việc gì đó, nhưng đừng nghĩ sẽ bỏ trốn lần nữa, anh sẽ không cho em cơ hội đó, hiểu chưa?”

“Anh không hề giống hời đó 1 chút nào!” Cô thực sự cảm thấy như vậy.

Anh cười giả lả, “Anh không giống, vì anh biết anh yêu em, anh muốn em làm vợ anh, anh muốn em sinh con cho anh, anh muốn em mãi mãi ở bên cạnh anh.”

Con? Vừa nói đến điều này, cô liền trầm mặt.

Anh lại thấp giọng cười, “ Lúc này chúng ta không có dùng biện pháp phòng ngừa, nói không chừng... em đã có con của anh rồi.”

“Không thể được!” Cô không nhin được nói.

“Tại sao không thể?” Anh nhướng mày, nét mặt không vui lắm, “Chẳng lẽ em không muốn sinh con cho anh.”

“Em...” Cô cắn cắn môi, nước mắt chực trào ra. Trời ạ! Anh không biết rằng cô rất muốn sinh con cho anh sao? Anh không hiểu 1 chút gì.

Anh thấy những giọt nước mắt của cô, nét mặt liền mềm đi rất nhiều, “Đừng nhìn anh 1 cách đau khổ như vậy, anh không muốn nhìn em như thế này.”

Lời nói của anh lại làm cho cô muốn khóc hơn, sau 1 lúc nghẹn ngào không ngừng, nước mắt cô từ từ rơi xuống như thạch anh lấp lánh, nhưng đó lại là kết tinh của đau khổ.

“Đừng khóc... đừng khóc...” Anh nâng mặt cô, hôn lên từng giọt nước mắt của cô.

Vũ Phong lắc đầu, định đẩy đôi tay của anh ra, nhưng đổi lại là 1 cái ôm, mặt cô dán trước ngực anh, cảm nhận được sự ấm áp và an toàn vô cùng.

3 năm trước, cô cho rằng bọn họ không hề yêu nhau, nhưng khi 1 mình tới Paris, cô mới phát hiện bản thân đã yêu anh rồi, bây giờ anh cũng biết anh yêu cô, nhưng, cô lại không thể nào yêu anh...

Tại sao? Tại sao lại rắc rối như vậy? Chẳng lẽ tình yêu nhất định phải là 1 bài học khó khăn như vậy sao?

Lam Cảnh Chuyên không hiểu tâm tình của cô, chỉ có thể vỗ về cơ thể run rẩy của cô, nhỏ nhẹ an ủi cô: “Đừng nghĩ nhiều quá, chỉ cần nhớ anh yêu em là được, anh sẽ giải quyết sự việc giữa 2 gia đình chúng ta, muốn anh quỳ gối đi vào nhà em anh cũng bằng lòng, dập đầu lạy người nhà em cũng chẳng sao, em đừng lo lắng quá, hử?”

Không... không... cô lắc đầu, bởi vì điều cô lo lắng không phải là việc này, nhưng sự thâm tình của anh chỉ càng làm khó cô hơn, càng đau khổ hơn mà thôi...

Thấy cô khóc râm rít, Lam Cảnh Chuyên thở dài, “Thấy em khóc thành ra như vậy, giống như 1 đứa trẻ vậy... ngoan, có anh thương em, đừng khóc nữa...”

Giọt nước mắt như trên châu, từng giọt đối với anh đều rất đáng quý.

Nghe anh nói như vậy, Vũ Phong càng khóc dữ dội hơn, thậm chí càng túi thân hơn đâm vào vai anh, “Đều do anh... đều tại anh... em ghét anh nhất! Ai bảo anh lại gặp... mẹ em trên máy bay chứ? Ai bảo anh đi coi mắt... lại dẫn cả gia đình theo? Tất cả... đều do anh!”

Lam Cảnh Chuyên để cô trút giận, không phản kháng chút nào, “Phải... đều là lỗi của anh... anh biết. Cho nên... hãy để anh bù đắp lại cho em! Hãy để em mắng anh cả đời được không?”

Đối với anh mà nói, có thể nghe cô oán trách như vậy, anh thấy gánh nặng này cũng rất ngọt ngào.

Vũ Phong nước nở vài tiếng, cuối cùng ngã nhào bên cạnh anh, mặc anh nhẹ nhàng an ủi.

Sau khi cô đã bình tĩnh trở lại, đã là chuyện mười mấy phút sau đó, nhưng Lam Cảnh Chuyên lại không hề thấy mệt mỏi, vẫn như cũ dịu dàng khuyên nhủ cô, dỗ dành cô.

“Mệt không? Hay đói rồi? Hay là khát?” Anh trầm giọng hỏi.

Vũ Phong lấy tay dụi dụi mắt, làm bầm, “Anh đừng lo cho em...”

“Sao anh không thể lo cho em?” Anh lấy khăn giấy cẩn thận lau nước mắt cho cô, “Em như vậy làm người ta rất lo lắng!”

Cô hừ 1 tiếng, xoay người nói, “Em muốn đến công ty.”

Anh nép bên tai cô, “Anh đưa em, giống như hồi trước, sau đó anh đón em về nhà.”

Anh nói như 1 lẽ đương nhiên, nhưng cô lại không dám tưởng tượng, bây giờ còn có thể giống như lúc trước không?

“Em vẫn chưa mặc đồ.” Cô chuyển qua đề tài này, và cũng là thực tế nhất.

Lam Cảnh Chuyên lại thấy đây không phải là vấn đề, anh đứng dậy bước đến bên tủ đồ, “Hồi trước em thường qua đêm ở đây, để lại 1 số bộ đồ, em quên rồi sao?”

“Anh vẫn còn giữ?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

“Đương nhiên, bởi vì bọn chúng đang đợi em trở về, làm sao anh có thể quăng đi được?” Lam Cảnh Chuyên thay cô chọn 1 bộ váy màu trắng, “Bộ này đi! Giống như lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Nụ cười trên mặt anh làm tim cô nhói đau, lần gặp nhau đầu tiên đó như vẫn còn ở trước mắt, bây giờ trong lòng lại có 1 cảm giác khác.

Lam Cảnh Chuyên tự mặc áo somi và quần dài đơn giản, sau đó lấy từ trong tủ ra 1 bộ nội y nữ tính và vớ da, cầm luôn cả bộ váy đi đến trước mặt cô.

“Còn nhớ không? Lần đó anh chúc em uống sâmpanh, em say đến nỗi ngủ khò khò, kết quả ngày hôm sau em vừa chóng mặt vừa đau đầu, là anh đã mặc đồ giùm em.” Từng việc từng việc từ lúc bắt đầu đến lúc cô rời khỏi vẫn tồn tại trong tâm trí anh.

“Em... em quên lâu rồi.” Cô xoay mặt, không dám đối diện với ánh mắt anh.

“Thật sao?” Khuôn mặt anh mang 1 nét cười hoài niệm, “Anh vẫn nhớ rất rõ, lúc đó anh vừa giúp em mặc đồ, vừa cố gắng nhịn sự kích thích muốn cưỡng bạo em, đến nỗi toát mồ hôi hột.”

“Anh?” Vũ Phong khó tin rằng lần đó anh lại có suy nghĩ như vậy.

“Rất bất ngờ đúng không? Thực ra lần đầu tiên thấy em anh đã muốn cùng em lăn lộn trên giường rồi.”

“Anh đừng nói nữa!” Tai cô nóng lên.

Anh vẫn như cũ mỉm cười, cầm bộ nội y ren màu trắng, muốn giúp cô mặc từ dưới lên.

“Em tự mặc.” Vũ Phong vội nói.

“Không được!” Anh kiên quyết lắc đầu, “Anh đã đợi rất lâu rồi, lần này em phải để anh làm.”

“Em không muốn!” Cô lùi về sau 1 chút.

Ánh mắt anh tầm tối, trầm giọng rống lên: “Nếu không để anh làm, vậy thì em đừng nghĩ đến việc mặc đồ, anh sẽ xé rách những bộ đồ này, để em vĩnh viễn không thể bước ra khỏi căn phòng này.”

Vũ Phong hơi run rẩy, “Anh... anh thật đáng sợ...”

“Là em khiến anh nổi giận!” Anh ngang nhiên nói, “Lúc trước anh tưởng rằng mình sẽ không bao giờ cúi gắt như vậy, tất cả là do em huấn luyện đó!”

Cô chi biết căn cứ môi, nói không nên lời.

Anh hít sâu 1 hơi, giống như đang kìm chế bản thân, “Đừng chống cự nữa, ngoan ngoãn để anh mặc đồ cho em.”

Vũ Phong có thể nói gì chứ? Chỉ có thể để mặc anh.

Anh dịu dàng mặc quần lót, áo lót ren cho cô, còn có vớ da trong suốt nữa, sau đó là bộ váy trắng trên người, mỗi động tác của anh vừa thân mật vừa chọc ghẹo cô như vậy, làm Vũ Phong tim đập loạn nhịp, đặc biệt là ánh mắt tập trung trên người cô, giống như muốn an ủi cảm giác của cô vậy.

“Trời ạ...” Cuối cùng anh cũng hoàn thành nhiệm vụ vừa vui vẻ vừa đau khổ này, nhịn không được ôm cô than thở.

Bởi vì cái ôm ấm áp của anh là cả người Vũ Phong đều nóng lên.

“Hứa với anh.” Anh líu riu với cô, “Cả đời làm vợ anh, không được rời xa anh, lúc bắt đầu là anh lừa em, nhưng anh chịu đủ sự giày vò rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

Nhìn vào ánh mắt chan chứa tình yêu của anh, Vũ Phong giống như 1 cô gái mới biết yêu, khuôn mặt bất giác ửng hồng.

“Nếu em không nói, anh coi như em đã đồng ý rồi.” Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, nụ hôn này nói lên sự triền miên không dứt.

Vũ Phong như muốn khóc, anh sờ vào gò má cô nói, “Chúng ta đừng cãi nhau nữa.”

“Ừ!” Cô còn có thể nói gì được nữa?

Vũ Phong giống như phát sốt, thân thể bỗng yếu ớt, chỉ có thể dựa vào trước ngực anh, 1 lát sau anh đỡ vai cô, cả 2 cùng ra khỏi phòng, đi thang máy xuống dưới.

“Người khác... người khác có thể nhìn thấy đó.” Cô khó xử.

“Có quan hệ gì? Chúng ta là vợ chồng mà.” Anh kéo cô gần hơn, không để cô chạy thoát.

Quả nhiên, vừa bước ra khỏi thang máy tất cả mọi người đều trợn mắt nhìn bọn họ.

3 năm nay, giám đốc chưa bao giờ công khai với bất kỳ cô gái nào, đây là lần đầu tiên đó nha!

Với lại cũng nhờ sự tuyên truyền của cô gái tiếp tân mà tất cả mọi người trong công ty, từ trên xuống dưới ai lại không biết, tất cả đều nghe phong phanh việc “Cô vợ bỏ trốn” của giám đốc, không ngờ thông báo cảnh cáo lại nghiêm trọng như vậy, bây giờ lại bắt gặp 1 cảnh tượng vô cùng lãng mạn.

Vũ Phong cảm nhận được sự hiếu kỳ, ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, làm cô càng xấu hổ không còn mặt mũi nào dám nhìn người khác.

La m Cảnh Chuyên thì lại rất tự nhiên, giống như đây là 1 việc rất bình thường, ánh mắt tự nhiên của anh bảo người bảo vệ lái xe đến. Bảo vệ lạng người 1 chút, sau đó nhanh chóng gạt đầu, lập tức lái xe đến.

Mấy phút đứng chờ ở cửa là lúc khó khăn nhất của Vũ Phong.

Ánh mắt mọi người tuy không trắng trợn lắm, cũng không đến mức xâm xì với nhau, nhưng thái độ quan sát tỉ mỉ đó, biểu tình không thể tưởng tượng nổi làm khắp người Vũ Phong thấy không dễ chịu tí nào.

Vậy mà đáng chết nhất lại là thái độ của Lam Cảnh Chuyên.

Anh giống như đang đối xử với 1 đứa trẻ, ôm cô cạnh mình, không những cúi đầu chăm chú nhìn cô, vén tóc ra sau tai cho cô, mà còn nghịch bông tai trên châu của cô, thậm chí còn vô ý vô tứ khều khều mấy cái nút áo trước ngực cô nữa.

Không sai, hình dáng anh nhìn cô giống như muốn ăn sạch cô vậy.

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều cảm nhận được ý đồ của giám đốc bọn họ, có mấy người nhin không nổi cười phá lên.

“Làm ơn! Đừng như vậy.” Vũ Phong sắp bị anh bức đến điên rồi.

“Ai kêu em lại dễ thương như vậy, làm anh không kiềm chế nổi.” Anh ghé sát tai cô thì thậm làm cô run cả người.

Cũng may xe vừa đến , nếu không chắc Vũ Phong thét lên quá!

Bảo vệ xuống xe, cung kính cúi chào 2 người.

Lam Cảnh Chuyên cực kỳ ga lăng mở cửa xe giúp cô, sau đó bản thân đi đến ghế dành cho tài xế.

Ngay lúc Vũ Phong nghĩ đã thoát khỏi ác mộng rồi, anh liền xoay người qua, tự tay thắt dây an toàn cho cô, sẵn đó hôn lên má cô 1 cái.

Nhờ cửa sổ trong suốt mà mọi người trong công ty đều thấy rõ môn một, bọn họ không kiểm chế nổi mà cùng “Wa....” 1 tiếng.

“Anh!” Vũ Phong sờ má mình, nóng quá!

Lam Cảnh Chuyên nhàn nhã cười, “Giúp em thắt dây an toàn thì cũng nên có phần thưởng chứ!”

“Đừng nói nữa, năn nỉ anh mau lái xe đi.”

Cuối cùng anh cũng nghe lời cô, đạp chân ga phóng đi rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Sau đó chỉ còn truyền lại những lời bàn tán, phỏng đoán ồn ào náo nhiệt...

Chương 8

Công ty Hương Tà, bãi đậu xe dưới lòng đất.

“Anh đưa em lên.” Sau khi Lam Cảnh Chuyên đậu xe xong liền xoay người qua nói với cô.

“Không cần, em tự lên được rồi.” Cô vợ vàng nói.

“Em cho rằng anh không biết em đang suy nghĩ gì sao?” Ánh mắt anh thâm sâu.

Vũ Phong nắm chặt túi xách, ra lệnh cho bản thân phải giữ bình tĩnh nói. “Em sẽ không lạc đường nữa. Tại sao lại cứ muốn anh đưa em lên chứ?”

“VẬY SAO? VẬY TẠI SAO ANH LẠI CÓ 1 DỰ CÁM LÀ EM SẼ BỎ ĐI LẦN NỮA?” ANH TIẾN SÁT ĐẾN CÔ.

“Em...” Thực sự cô không giỏi nói dối, nói được 1 lúc liền tịt ngòi.

Anh cười cười lắc đầu, tháo dây an toàn cho cô, tự xuống xe trước rồi lại đi qua phía bên kia mở cửa xe cho cô, “Xuống xe đi!”

Cô xuống xe nhưng lòng lại thấp thóm không yên, anh lập tức đóng cửa xe, 2 tay nắm chặt bả vai cô, làm cho cô bị kẹt giữa xe và anh, không hề có không gian để trốn thoát.

“Vũ Phong.” Anh nhẹ nhàng nói.

Sao nữa? Anh ta lại sao nữa đây? Vũ Phong chớp chớp mắt, không biết anh định nói gì.

Anh tiến sát đến má cô, cảm nhận sự mềm mại của da thịt cô, dùng giọng nói dịu dàng nhất nói ra những lời khắc nghiệt nhất, “Đừng nghĩ đến việc bỏ trốn nữa, anh biết những chỗ em có thể bỏ trốn là những chỗ nào, em là người của công ty Hương Tạ, em chạy không được bao xa, anh chỉ cần hỏi tổng tài của công ty em 1 tiếng là đủ. Hoặc là em muốn trốn về nhà, nhưng em sẽ không muốn thấy anh dẫn mọi người trong gia tộc anh đến nhà em tìm người, đúng không? Nếu như em chạy đến nhà bạn thì chỉ đem phiền phức đến cho họ thôi, bởi vì anh sẽ đốt nhà bạn em, em có muốn như vậy không?”

“Không muốn... không muốn như vậy...” Cô chắc chắn tin anh sẽ dám làm những việc như vậy.

Anh hài lòng gật đầu, “Cho nên em phải ngoan ngoãn, làm những việc em muốn làm ở công ty, tan ca anh đến đón em, chúng ta cùng về nhà, nghe rõ chưa?”

Môi Vũ Phong hé ra nhưng lại không nói được câu nào.

Không thấy cô trả lời, anh tiếp tục uy hiếp: “Đừng ép anh trói em ở bên cạnh người anh, anh không muốn trói buộc em như vậy, chẳng lẽ em lại thích bị nhốt trong công ty anh hơn sao?”

“Em... em hiểu rồi.” Cô không thể không nói như vậy.

“Rất tốt.” Anh than nhẹ, dịu dàng hôn lên trán cô 1 cái, “Em thật là 1 cô nhóc luôn làm người ta phải lo lắng.”

“Vậ anh đừg quan tâm đến em !” Cô phân bác.

“Nếu như anh có cách thì ổn rồi.” Anh lắc đầu tự chế giễu, “Chỉ cần đôi mắt em vừa nhìn thấy anh, đôi môi em vừa hé mở là anh liền muốn trói em trên giường rồi.”

“Anh... anh!” Mặt Vũ Phong quá thật đã đỏ đến nỗi không thể đỏ hơn được nữa.

“Ngốc nghếch, đàn ông là loài động vật như vậy, em vẫn còn chưa hiểu sao?” Anh cười.

“Em không nói với anh nữa!”

Cứ như vậy, Lam Cảnh Chuyên nắm tay Vũ Phong cùng đi vào thang máy, đến công ty ở lầu 7.

Thái Văn Quân vừa nhìn thấy 2 người liền mở to mắt, do dự hỏi: “Vũ Phong, sao bây giờ em mới đến? Có chuyện gì không? Chị gọi cho em mấy lần vẫn không có ai bắt máy.”

Bởi vì anh ta đang đứng kế bên, Vũ Phong không thể nói sự thật, nhưng Lam Cảnh Chuyên lại thay cô trả lời, “Xin lỗi, 2 vợ chồng chúng tôi lâu lắm mới gặp lại nhau, có rất nhiều chuyện muốn nói, vì vậy cô ấy mới đến trễ thế này.”

“Ồ! Vậy à?” Thái Văn Quân có chút lúng túng, tình huống tới qua và hôm nay khác nhau quá.

Lúc này Anthony cũng đi xuất hiện, “Vũ Phong, anh đợi em cả buổi sáng rồi.”

“Xin lỗi.” Vũ Phong cảm thấy thật áy náy.

Lam Cảnh Chuyên nhìn thẳng vào mắt Anthony, giống như đang nghênh chiến tình địch vậy, “Vợ yêu của tôi thường nhận được sự giúp đỡ của mọi người, cảm ơn.”

Lam Cảnh Chuyên đặc biệt ôm cứng lấy Vũ Phong, đã vậy còn nhấn mạnh 2 chữ “vợ yêu” nhằm nhấn mạnh quan hệ của anh và Vũ Phong.

Anthony cảm thấy không mấy vui vẻ, chỉ có thể lạnh lùng “hừm” 1 tiếng.

Thái Văn Quân nhanh chóng hòa giải, “Đâu có, chúng tôi là đồng nghiệp tốt của nhau mà!”

Sau đó Lam Cảnh Chuyên quay qua Vũ Phong nói: “Vậy lúc tan ca anh đến đón em, đừng để anh tìm không thấy người nha!”

Ngữ khí anh nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại đầy sự cảnh cáo, làm Vũ Phong chỉ có thể gật đầu.

“Tạm biệt.” Anh ôm cô vào lòng, hôn lên đôi môi hồng của cô trước mặt mọi người rồi mới rời đi.

Đợi đến lúc anh bước vào thang máy, Vũ Phong mới hồi phục lại nhịp thở bình thường.

“Vũ Phong, cuối cùng việc này là sao? Chị đã coi báo hôm nay rồi!” Thái Văn Quân lập tức hỏi.

Vũ Phong không biết làm gì bèn thở dài, “Xin lỗi, Anthony, tôi nói chuyện với Văn Quân 1 chút, xong rồi sẽ đến phòng làm việc của anh được không?”

Anthony ở 1 nụ cười phóng khoáng, “Tôi đợi em.”

Anthony vừa xoay người rời khỏi, Thái Văn Quân kéo Vũ Phong vào phòng làm việc của giám đốc liền nói nguyên 1 tràng, “Trời ạ! Tối qua chị mới phát hiện em vẫn chưa ly hôn, sáng hôm nay lại đọc thấy cảnh cáo cô vợ bỏ trốn trên báo, bây giờ em lại cùng anh ta anh anh em em như vậy, chị sắp ngất rồi đây này!”

Vũ Phong ngồi trên sôpha, “Chuyện này rất dài, em vẫn chưa nói xong.”

“Nếu em muốn tìm người thương lượng hay giải quyết thì hãy nói chị nghe.”

Vũ Phong nhìn Thái Văn Quân, 3 năm nay chị ấy là người bạn tốt nhất của cô, hay cô nên nói hết mọi việc với chị ấy, để Thái Văn Quân hiểu được nỗi khổ tâm của cô.

“Được! Chị nghe em nói này...”

6 giờ chiều, Vũ Phong không ở phòng làm việc.

Trời dần tối, cô ở trên sân thượng hít thở gió đêm, gọi điện thoại, “Mẹ, con Vũ Phong đây.”

“Vũ Phong à! Con đang ở đâu?” Giọng nói của Khang Danh Lệ vừa lo lắng vừa khẩn trương.

“Con ở công ty, ba và các anh đều khỏe chứ?”

“Ba con chịu sự dă kích quá lớn, ba nói không ngờ con lại hòa giải với Cảnh Chuyên nhanh đến vậy.”

“Thực ra, con vẫn chưa...”

“Không sao, mọi người đều mong con hạnh phúc, hôm nay mọi người họp hội nghị gia đình, quyết định để con tự giải quyết vấn đề của mình, mọi người sẽ không hỏi nữa.” Ngủ khì Khang Danh Lệ ôn hòa.

“Me...”

“Không cần biết con quyết định như thế nào, mọi người đều ủng hộ con, nhưng mẹ muốn khuyên con 1 câu, hãy cho Cảnh Chuyên 1 cơ hội đi! Thực ra đối với nó mà nói, nếu nó thực sự yêu con sâu đậm, nó sẽ bỏ qua thôi.”

“Con... con không mong anh ta thông cảm con, thương hại con...”

“Con không tin nó à? Mẹ cũng không phải bênh nó, nhưng mẹ cảm thấy cậu nhóc Cảnh Chuyên này rất tốt, con hãy tự mình suy nghĩ đi! Tránh không phải là cách hay.”

“Vâng! Sao ai cũng nói như vậy hết vậy?” Ngay cả Thái Văn Quân cũng khuyên như cô như vậy, làm cô gần như bị dao động.

“Hứa với mẹ, hãy vui vẻ 1 chút, được không nào?”

“Vâng! Con biết.”

“Có chuyện gì nhớ tìm mẹ, tất cả mọi người đều mong con hạnh phúc.”

Sau khi gác máy, Vũ Phong dựa vào lan can, cúi đầu nhìn dòng xe đang di chuyển bên dưới, rất nhiều rất nhiều xe, người thì rất nhỏ rất nhỏ, thế giới này vẫn bận rộn như vậy, không ai biết được chuyện của cô.

“Haizzz...” Cô thờ dài, có thể nói việc này đã biến thành thói quen.

Ngay lúc đó, 1 âm thanh xúc động vang lên phía sau cô, “Vũ Phong, đừng động.”

Vũ Phong vẫn chưa kịp xoay người đã bị 1 đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy, cả 2 người cùng té nhào xuống đất, Vũ Phong ngẩng đầu nhìn, thì ra chính là chồng của cô... Lam Cảnh Chuyên.

“Em đang làm gì vậy? Không cho phép em làm điều dại dột!” Anh lắc mạnh vai cô làm cô đau nhói lên.

“Đại đội?” Cô vẫn còn ngỡ ngàng, không hiểu anh đang nói gì.

“Xém nữa em đã rơi xuống rồi, em muốn dọa chết anh phải không?”

“Em đâu có đâu!” Cô chỉ muốn ngắm nhìn phong cảnh thôi mà.

“Còn nói đâu có!” Anh đem khuôn mặt cô sát vào ngực mình, mắng mỏ cô: “Tim anh muốn rớt khỏi lồng ngực! Anh đến công ty không thấy em đâu, hỏi nhiều người mới biết có thể em ở trên đây, vừa mở cửa thì thấy em dựa vào lan can như muốn nhảy xuống, em không trêu đùa anh tức điên lên thì không được sao? Anh thật cười không nổi rồi!”

Vũ Phong lắng nghe nhịp tim đập của anh, thật sự rất nhanh, đã vậy áo sơ mi của anh ướt đẫm, hình như chảy rất nhiều mồ hôi làm cô cũng hoảng hốt, không nhận được nói: “Xin lỗi, em chỉ đứng lặng người ngắm nhìn phía dưới mà thôi...”

“Lặng người cũng không được đến những nơi như vậy! Nếu như em không cẩn thận, nói không chừng 1 trận gió mạnh cũng thổi bay em xuống dưới rồi, em thật ngốc!” Anh vừa nói vừa kiểm tra khắp người cô, giống như muốn khẳng định cô vẫn an toàn không bị gì.

Anh lo lắng đến phát điên, Vũ Phong thì vẫn ngây ngốc nói: “Nhưng... anh quăng điện thoại em xuống dưới rồi, bây giờ chắc cũng vỡ vụn ra rồi...”

Anh liền ngắt lời cô: “Cái đó anh mua 100 cái cho em cũng được, chỉ cần em không rơi xuống, chỉ cần em đừng bỏ rơi anh nữa là được!”

Cũng không biết tại sao, cô đột nhiên cười, “Hình như anh rất căng thẳng.”

Anh giận dữ trừng mắt, “Căng thẳng? 2 từ này căn bản không thể nói đủ cảm giác của anh lúc này, em tưởng đây là trò đùa sao?”

“Em...”

Cô chưa kịp nói gì liền bị anh bịt mồm lại, nụ hôn nóng như lửa, gió rất lạnh, nhưng nụ hôn này rất nóng, vừa lạnh vừa nóng là cô không thể suy nghĩ được gì nữa.

Lúc anh rời cô, hít 1 hơi thật sâu mới nói: “Sau này không cho phép em làm như vậy nữa!”

“Em đâu có...” Cơ thể cô mềm nhũn.

“Em còn cãi!” Anh tức lên, cúi đầu trừng phạt bằng cách phong tỏa môi cô.

Cuối cùng vì cô bị hôn đến đầu óc mê muội, mệt mỏi dựa vào ngực anh, anh đỡ cô ôm xuống dưới lầu.

“Không cho phép em lên sân thượng nữa! Nghe rõ chưa?”

“Uhm...” Cô hiểu cái lại sẽ có kết quả thế nào, chỉ có thể mơ hồ trả lời anh.

Anh lắc đầu, “Em thật khiến người khác lo lắng!”

Vũ Phong thậm chí không biết mình đã lên xe như thế nào, Lam Cảnh Chuyên thắt dây an toàn cho cô, chỉ nói 1 câu, “Ngồi yên, chúng ta phải về nhà.”

Nhà? Vũ Phong lặng người, đối với từ này có chút xa lạ, hơi khó tưởng tượng, có chút mong chờ lại sợ hãi...

Chiếc xe màu bạc phóng như bay trên đường, trong tiếng nhạc của bài hát bộ phim “Bích Hải Lam Thiên” (The Big Blue), Lam Cảnh Chuyên đưa Vũ Phong về nhà.

“Đến nhà rồi.” Anh vuốt đầu nói.

Vũ Phong nhìn anh, nhìn ngôi nhà quen thuộc đó, trong lòng cảm thấy rồi rấm.

Lam Cảnh Chuyên xuống xe giúp cô mở cửa, duỗi tay ấm ngang cô lên, nói bên tai cô: “Còn nhớ ngày chúng ta kết hôn không?”

Gò má Vũ Phong ửng đỏ, không dám đón ánh nhìn của anh, chỉ có thể vùi mặt vào hõm vai anh.

2 người cứ như vậy đi vào nhà mình, Vũ Phong kinh ngạc nhìn mọi thứ, nội thất trong phòng giống y như hồi 3 năm trước lúc cô bỏ đi, đồ đạc của cô vẫn được đặt ở đó, giống như chúng đang đợi nữ chủ nhân của mình về vậy.

“Anh...” Vũ Phong nghẹn ngào.

“Anh biết có 1 ngày em sẽ trở về nhà.” Anh chỉ nói câu này nhưng ngụ ý rất sâu sắc.

Anh thật ngốc, nhưng ngốc đến mức dễ thương như vậy, Vũ Phong thật sắp khóc đến nơi rồi.

Anh cẩn thận đặt cô lên sôpha, bản thân nửa quỳ trước mặt cô, nắm tay cô hỏi: “Đói chưa? Anh làm cơm cho em.”

“Cái gì?” Cô không nghe lắm chú? Anh muốn nấu cơm.

Khóe miệng anh nhếch lên, “3 năm nay anh đã thay đổi rất nhiều, anh dọn dẹp căn nhà này chờ em trở về, tưởng tượng rằng lúc em trở về bên cạnh anh, anh sẽ làm cho em những gì, vì vậy anh học cách nấu cơm, trồng hoa, lau dọn nhà cửa, còn giặt đồ của em theo định kỳ nữa, bởi vì anh không muốn lúc em trở về nhìn thấy chúng cũ đi.”

Vũ Phong nói không nên lời, ngực cô như có gì đó nghẹn lại.

“Nhưng lúc anh phơi quần áo lót của em ở ban công, nói thật cũng có chút hơi ngại.” Anh tiếp tục nói.

“Đáng ghét!” Mặt cô lập tức đỏ lên, nhưng trong đầu lại hiện ra hình ảnh người đàn ông to lớn này dưới ánh mặt trời rực rỡ, ở trên ban công cầm lấy mấy bộ đồ lót của cô, từng cái từng cái treo lên móc quần áo.

Anh cũng bật cười, “Ngồi chờ 1 chút, anh sẽ làm xong nhanh thôi.”

Anh đứng dậy đi về phía nhà bếp, lấy vật liệu từ trong tủ lạnh, động tác thành thạo chế biến món ăn.

Vũ Phong lẳng lặng ngắm nhìn lưng anh, không ngờ anh thật sự biết làm bếp, so với lúc trước cái gì cũng không biết sao? Không muốn lãng phí thời gian mà? Nhưng anh lại vì cô làm những việc như vậy, 3 năm không gặp, anh đã thay đổi rất nhiều, thay đổi đến nỗi làm cho cô động lòng nhưng cũng làm tim cô nhói đau.

Anh nhất định sẽ là 1 người chồng tốt, người bố tốt, nhưng... cô có thể cho anh những gì anh cần không?

Lam Cảnh Chuyên dùng tốc độ nhanh nhất của mình làm ra 1 bàn thức ăn, gọi cô đến ăn cơm vừa ghẹo cô: “Đừng lo, anh không có bỏ rượu, anh sẽ không xài chiêu cũ nữa đâu.”

Vũ Phong mỉm cười nhưng lại có 1 chút chua xót.

Âm nhạc từ loa nổi lên, 2 người ngồi trước bàn ăn, lần đầu tiên ăn cơm ngon như vậy, lần này không có người nhà 2 bên bao quanh, cũng không có công việc đang chờ họ, chỉ có 2 người, chỉ có anh và cô.

“Ăn nhiều 1 chút, em ốm đi đó.” Anh gấp đồ ăn cho cô.

“Em... làm gì có?”

“Sao lại không?” Anh cười gian xảo, “Lúc anh ôm em đã phát hiện ra, cơ thể của em anh là người hiểu rõ nhất.”

Vũ Phong không biết nói thế nào, chỉ có thể ngượng ngùng liếc anh 1 cái.

Dưới sự khuyên nhủ của Lam Cảnh Chuyên, Vũ Phong bị ép ăn thêm nửa chén cơm.

Sau khi ăn xong, Vũ Phong do dự hỏi: “Anh có định lên phòng làm việc không?”

“Làm việc?” Hình như anh cảm thấy 2 từ này thật hoang đường, “Đương nhiên là không! Anh muốn cùng em trải qua đêm nay, anh lười chẳng thèm để ý đến công việc nữa!”

“Nhưng... trước đây anh...”

“Anh ngày trước quá ngu ngốc, nếu như anh không có em, có thêm nhiều thành tựu cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Trải qua nỗi đau 3 năm không có cô đủ để làm anh biết vật quan trọng nhất trong cuộc đời là gì.

Sự thành thật của anh làm cô cảm động, nhưng lại không thể biểu đạt ra ngoài, chỉ có thể xoay người nói, “Đồ ngốc.”

Anh từ đằng sau kéo vai cô lại, hít lấy hương thơm trên tóc cô, cảm nhận thời khắc đã mong chờ từ lâu này, “Người ngốc cũng có phúc của người ngốc, phải không?”

Vũ Phong không biết nói gì, chỉ có thể im lặng.

Đêm ngày càng sâu, Vũ Phong lấy từ trong túi ra bộ đồ ngủ, quả thực mỗi bộ đều rất sạch sẽ, trên đó còn có hương thơm thoang thoảng.

Cô chớp chớp mắt không muốn nước mắt rơi xuống, cô tự nói với mình, đừng khóc, đừng khóc, không được sụp đổ trong lúc này.

Cuối cùng cô cầm đồ thay bước vào phòng tắm, phát hiện trong phòng vẫn còn dụng cụ tắm gội hời đó cô dùng, Lam Cảnh Chuyên cũng đã thay dầu gội và sữa tắm mới, nhưng vẫn là nhãn hiệu mà cô thích.

Haizz! Anh ta điên rồi sao? Ai lại giống anh ta làm như vậy cơ chứ?

Cô vừa mở nước nóng vừa lặng người đi, không hiểu bản thân nên quyết định như thế nào.

Cuối cùng cô cởi đồ ra, để cơ thể mệt mỏi của mình chìm ngập trong dòng nước nóng.

Cô vừa nhắm mắt, Lam Cảnh Chuyên liền mở cửa phòng tắm ra, làm cô hốt hoảng che thân mình lại, “Anh đừng qua đây, ra ngoài.”

Anh mê mẩn ngắm nhìn thân thể trắng mịn của cô, “Lúc đầu anh chỉ định hỏi em có cần gì không, nhưng chân anh lại tự động bước vào.”

“Anh... anh đang nói nhảm gì vậy?” Vũ Phong đỏ cả mặt.

“Chẳng còn cách nào. Anh vừa nghĩ đến cơ thể trần trụi của em, vừa nghĩ đến em được những dòng nước ấm này bao quanh, anh liền quên mất bản thân định làm gì.” Trong làn hơi nước mờ mờ, ánh mắt anh càng mê hoặc, thâm trầm hơn.

“Đừng... đừng qua đây.” Cô lùi đến cạnh của bồn tắm, muốn thoát cũng không thoát được.

Anh chẳng tốn bao lâu để biến thân mình trần trụi, bước vào bồn tắm rộng rãi, duỗi tay kéo cô đến trước ngực, để cô ngồi trên đùi mình.

“Đừng vậy mà!” Vũ Phong run lấy bầy, bởi vì thân thể anh còn nóng hơn nước nóng nữa.

Anh từ đằng sau ôm cứng lấy cô, than nhẹ bên tai cô, “Anh đã mong chờ điều này từ rất lâu rồi.”

*Giọng nói của anh sao có thể làm tan nát tim người ta như vậy? Vũ Phong khó mà phân kháng được, đành nhắm mắt lại, kiên quyết phản đối nói:
“Em... em muốn ra ngoài.”*

“Không được!” Thận thể cao lớn của anh bao gọn lấy cô, giống như tường đồng vách sắt, biến thành cái cũi của cô.

“Xin anh...” Cô cảm thấy bản thân sắp hôn mê rồi.

“Em nợ anh quá nhiều, em trốn không thoát đâu.” Ngỡ khi anh lạnh lùng, mang đầy tính đe dọa.

Anh ôm cứng cô, đổ ra 1 ít sữa tắm hoa hồng, bắt đầu tắm cho cô, cánh tay dài trượt lên da thịt cô, làm cho cô không có cảm giác cũng khó, nhưng cô nỗ lực giãy giụa nhưng đổi lại chỉ là sự tiếp xúc càng thêm thân mật của anh mà thôi.

Hơi thơ cô bắt đầu hỏn hển, “Không muốn...”

Anh cũng thờ gáp lên, “Tay anh không chịu dừng... anh muốn em tan chảy trong lòng anh, anh muốn nghe em rên rỉ tên anh, anh muốn... anh cái gì cũng không đủ...”

Dưới sự yêu thương càng ngày càng kịch liệt của anh, cô nhịn không được cầu xin: “Em chịu không nổi... tha cho em... xin anh...”

“Đây là hình phạt mà em phải nhận... nếu như em dám rời xa anh lần nữa, anh tuyệt đối sẽ báo thù gấp mấy lần trên cơ thể em.” Sự dịu dàng và cường bạo của anh lần lượt lộ ra, những lời từ miệng nói thật lạnh lùng, đôi tay lại làm những động tác khiêu khích cô.

Vũ Phong cũng không chịu nổi nữa, thò tay kéo đôi tay “tà ác” của anh ra, nếu không nhất định cô sẽ phát điên mất!

Nhưng anh quyết tâm nhất định ép cô điên lên mới vừa lòng, 1 tay khóa chặt đôi tay cô ở phía sau, tay kia lại tiếp tục giày vò cô, còn đạt vô số những nụ hôn khiêu khích lên tai cô, cổ cô.

“Anh thật đáng ghét... em hận anh... hận anh...”

Cô phát ra tiếng gào như khóc, toàn thân nóng như lửa, khuôn mặt vừa mê muội vừa chịu không nổi, làm Lam Cảnh Chuyên nhìn đến nỗi hưng phấn cả lên.

“Đêm dài như vậy, anh nghĩ em chịu được bao nhiêu đau khổ? Anh muốn em biết rằng tin tưởng 1 người khó khăn như thế nào...”

Ngón tay anh càng gia tăng tốc độ, Vũ Phong quay đầu lại cắn lên vai anh, muốn để nên đi tiếng rên rỉ của mình.

“Chịu không nổi rồi đúng không? Nói anh nghe em muốn gì?” Anh xoay người cô lại, để cô ngồi đối diện với anh.

Anh thực giống ác quỷ, nhất định áo thù cô như vậy mới hài lòng, nhưng cô đã hoàn toàn không còn nhận ra mình nữa...

Cô đánh lên vai anh 1 cái, “Em không muốn, không muốn gì hết!”

“Không cho nói bậy!” Anh tách đôi chân mềm mại của cô ra, để cô dựa vào vật cương cứng của anh, “Nói anh nghe, em muốn anh!”

“Em không muốn...”

Lời nói của cô bị ngắt giữa chừng, bởi vì anh đã hôn lên môi cô, đồng thời tiến vào trong cơ thể cô, đoạt lấy hơi thở và lý trí của cô.

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, đôi tay cô vô lực rũ lên vai anh, trong lúc lên đèn trên làn sóng kích tình này, trong đầu cũng không còn ý nghĩ muốn phản kháng nữa.

Đúng vậy, cô muốn anh, cô luôn luôn muốn anh.

“Em muốn anh... đúng không?” Anh hỏn hẻn hỏi.

Cô không thể phủ nhận, cũng không dám thừa nhận, “Em không biết...”

“Anh sẽ làm cho em biết!”

Anh dùng lực đâm thẳng lên làm cô không nhịn được kêu 1 tiếng, đôi tay nắm chặt vai anh, cơ hồ như muốn lột da anh vậy.

“Anh đừng như vậy... đầu em choáng quá...” Cô chau mày, không chấp nhận nỗi sự kích tình quá mạnh mẽ này.

“3 năm nay... có ai đã ôm em như vậy chưa?”

“Không phải việc của anh...” Cô vẫn ương bướng nói.

“Mau trả lời anh!” Anh tiếp tục sự giày vò đó.

Nước nóng như muốn sôi sùng sục lên, 2 người như quên mất bản thân mình, chỉ cảm nhận được đối phương, mỗi lần cùng quán quít nhau, Vũ Phong đều phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ bên tai anh, mỗi lần nũng nịu kêu như vậy đều làm anh hưng phấn lên, càng liên tục kề sát vào cô.

Vũ Phong cuối cùng cũng đầu hàng, nấc nghẹn mà nói: “Đúng vậy... chỉ có mình anh thôi... không có ai khác...nhu vậy anh hài lòng chưa?”

“A, Vũ Phong, Vũ Phong của anh!” Anh ôm chặt cô, than nhẹ nói: “Em là của anh, anh tuyệt đối không để người khác chạm vào em, bởi vì sẽ không có ai yêu em giống như anh.”

Cả 2 người cùng lên đến cao trào, cùng kêu tên của nhau, cũng không thể che dấu được tất cả sự tương tư và đòi hỏi về nhau...

Đêm càng sâu, Lam Cảnh Chuyên ôm Vũ Phong đặt lên giường, dịu dàng lau những giọt mồ hôi cho cô, dù cô xấu hổ muốn che chắn mình lại nhưng không chống đỡ nổi sự ngang ngược và kiên trì của anh.

Cuối cùng anh tắt đèn, trong bóng đêm leo lên giường, ôm lấy cơ thể lả lợ của cô.

Vũ Phong cứng đờ trong giây lát, “Anh cứ phải ôm em như vậy à?”

“Nếu không như vậy anh sợ em sẽ bỏ đi mất.”

“Em sẽ lạnh, em muốn mặc đồ.” Cô kháng nghị.

“Có anh bên cạnh làm sao em có thể lạnh được?” Anh trả lời đầy tự tin.

Đáng ghét, anh ta nói thật chính xác! Vũ Phong bực bội quay người qua, không muốn đối mặt với anh.

Đôi tay anh từ đằng sau quấn lấy cô, giống như bếp lò đang cháy vậy, làm cô ảm áp hẳn lên, thậm chí còn thấy hơi nóng nữa.

“Nói anh nghe, lúc em ở Paris đã làm những gì?”

“Em không có hứng nói chuyện với anh.”

“VẬY Ạ?” Tay anh lập tức thăm hỏi vùng mẫn cảm của cô, “Hay là em lại muốn thêm 1 lần nữa?”

“Anh!” Má cô ửng hồng, vội vàng kéo tay anh ra, “Đừng loạn nữa, em chịu đủ rồi!”

Trời ơi! Anh ta đã 30 tuổi rồi, sao lại giống như những cậu bé mới lớn vậy? Thật là làm cho người ta không chịu được! Nếu như thêm 1 lần nữa, tứ chi của cô chắc sẽ rã rời mất!

“Vậỵ ngoan ngoãn nói chuyện với anh đi!” Anh đắ ý nói.

“Anh phiền phức!” Cô không bắt bẻ được anh, đành kể đơn giản: “Em bắt đầu làm từ chức trợ lý thiết kế, nửa năm sau liền trở thành nhà thiết kế tự do, em ở chung cư mà công ty đã sắp xếp cho em, mỗi tuần 2 lần học tiếng Pháp, nửa năm sau liền dừng, vì vậy em cũng học được không ít. Gần đây bởi vì tác phẩm thiết kế của em nhận được sự hoan nghênh, tổng tài liền mời em trở về Đài Loan đảm nhiệm chức nhà thiết kế chính, vậy đó.”

“Em nhất định đã học được rất nhiều, cũng trưởng thành, độc lập hơn rất nhiều.”

Anh... anh ta sao đột nhiên lại nghiêm chỉnh như vậy? Vũ Phong thật không hiểu nổi anh.

“VẬY em... có nhớ anh không?”

“Tất nhiên là không nhớ!”

Bàn tay to của anh liền phủ lên vùng ngực của cô, dùng ngón tay trỏ chọc nhiệt tình, “Thật à?”

“Anh không phân rõ phải trái, nghe thấy những đáp án anh không thích liền như vậy!” Cô cố gắng kéo ngón tay anh ra, vậy mà lại tốn công vô ích.

“Không sai, tại anh không nghe thấy những lời cự tuyệt, anh chỉ nghe thấy những lời anh muốn nghe mà thôi!” Anh cười nhẹ bên tai cô.

Vũ Phong hoàn toàn bị anh đánh gục, anh thay đổi quá nhiều, cái tính cách bá đạo này không biết học từ ai?

“Nói mau... nói em nhớ anh.” Anh bắt đầu liếm dái tai cô.

“Có... có đôi lúc mà!” Cô bất đắc dĩ nói.

“Nói thêm chút nữa.”

“Cuối cùng anh muốn em nói gì?”

“Anh rất nhớ những lúc cùng em chuyện trò hồi đó, anh thích giọng nói của em, em thích nói gì cứ nói anh đều muốn nghe...”

Tim Vũ Phong nói lên, thực ra cô không nhớ những ngày tháng bên cạnh anh sao? Cô thật sự không rõ...

“Đừng im lặng như vậy, nói chuyện đi!”

“Em... ở Paris... có rất nhiều người đeo đuổi...”

“Cái gì? Là những tên nào? Nói mau!”

“Em không nhớ hết, nhiều quá...”

“Em đừng nghĩ có thể lấp liếm được, mau thành thật nói anh biết!”

“Đáng ghét, tay anh kia! Đừng sờ chỗ đó.”

“Em còn không nói? Mau chóng báo cáo từng tên từng tên một, nếu không anh sẽ không tha cho em!”

“Không muốn... á...”

Tiếng của 2 người chìm vào bóng tối, đây là giấc mộng đẹp bị ngăn cách 3 năm trời, bây giờ lại được tiếp tục...

Chương 9

Đã bao nhiêu buổi sáng Vũ Phong thường là tự mình thức dậy đối diện với thế giới, nhưng hôm nay, cô lại thức dậy trong 1 vòng tay mạnh mẽ.

Vừa mở mắt ra, cô phát hiện Lam Cảnh Chuyên đã thức rồi, dựa vào thân thể cô, chăm chú nhìn cô.

“Anh... anh thức rồi?” Vũ Phong chớp chớp mắt, không biết anh đã thức dậy bao lâu rồi?

“Anh dậy từ lâu rồi.” Khóe miệng anh nhếch lên nhưng có thể thấy được có chút đau thương.

“Anh sao vậy?” Cô không nhận được hỏi.

Tay anh vuốt ve gương mặt cô, “Lúc nhìn thấy em anh vẫn không dám tin, em đã trở về bên anh, anh sợ... đây chỉ là 1 giấc mơ.”

Sợ? Anh ta cũng biết sợ sao? 1 người vừa mạnh mẽ vừa tự tin như anh ta? Ngọc cô cảm thấy ảm áp, không thể kìm nén được sự xúc động sâu sắc này.

Anh dựa vào trán cô than, “Em không biết mỗi buổi sáng khi anh thức dậy, không thấy em bên cạnh, anh đã rất hối hận, anh hối hận vì không nên lừa em, hối hận vì đã không yêu em thật tốt, hối hận vì đã không quý trọng em. Nhưng kể từ sáng hôm nay, nhìn thấy hình dáng em ngủ, anh nhất định phải ghi nhớ bức tranh này, kể từ nay về sau anh muốn hàng ngày cùng em thức dậy, đối diện với thế giới này.”

Vũ Phong cắn môi dưới mới không phát ra tiếng nấc, cô hiểu, cô thật sự hiểu lời anh! Nhưng, cô là thế nào để thực hiện ước mơ của anh đây?

Anh mỉm cười, hôn cô 1 chút, “Đừng có làm bộ dạng muốn khóc như vậy, anh sẽ biến em thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, em phải tin anh.”

Vũ Phong gật đầu, lấy tay vuốt ve gương mặt anh, có thể yêu anh thêm 1 lần nữa không? Có phải ông trời bằng lòng trả lại cô hạnh phúc này? Cô nhen nhóm 1 tia hy vọng.

Cà 2 cùng tận hưởng thời khắc nhẹ nhàng này, không cần lời nói cũng biểu đạt được tâm lòng của mình.

Sau khi cả 2 cùng tắm rửa thay quần áo, Lam Cảnh Chuyên nắm tay Vũ Phong nói: “Đi! Anh dẫn em đi xem 1 thứ.”

“Hà?” Cô hiểu kỳ đi theo anh.

Anh dẫn cô đến căn phòng lúc trước là phòng dành cho khách, mở cửa nói: “Anh đã dọn dẹp lại phòng này, em nhất định sẽ thích.”

Vũ Phong vừa nhìn thấy bên trong căn phòng, cả người liền cứng đờ lại.

Bởi vì, đó chính là phòng dành cho em bé!

Căn phòng rất rộng vì vậy được ngăn làm 2 phần, 1 bên là màu xanh, là giường của bé trai; còn bên kia là màu hồng, là giường của bé gái. Mỗi bên đều có rất nhiều đồ chơi, quần áo, dụng cụ, thậm chí còn có hơn 10 hộp tã giấy bự nữa.

Lam Cảnh Chuyên cười bên lễn, “Thời gian anh ở nhà 1 mình rất dài, liền tưởng tượng những cái có những cái chưa, bởi vì anh không biết đưa con đầu tiên của chúng ta là nam hay nữ, cho nên dứt khoát chuẩn bị đầy đủ đồ cho con trai và con gái, cho đến lúc đó thì có thể dùng được.”

Vũ Phong đi đến bên giường em bé, cầm đôi vớ màu vàng nhạt lên, đặt vào lòng bàn tay vuốt ve, cảm giác thật mềm mại, không biết đưa bé xinh đẹp như thiên sứ lúc mang nó vào sẽ như thế nào?

1 phút sau, đôi vó đó đã ướt đầm, bởi vì nước mắt Vũ Phong rơi xuống thấm vào.

“Sao em lại khóc? Anh đã làm gì khiến em buồn sao?” Lam Cảnh Chuyên lập tức chạy đến trước mặt ôm cô.

Cô lắc đầu, nước mắt nóng hổi càng rơi xuống nhiều hơn làm ướt cả phần ngực áo sômi của anh, cô nên giải thích như thế nào? Cô nên nói rõ như thế nào? Nỗi đau trong lòng sâu sắc thấu đến tận xương như thế này...

“Anh không muốn nói không sao, nhưng đừng khóc, dù thế nào đi nữa anh vẫn không bao giờ muốn nhìn thấy em khóc.” Anh dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô, thấp giọng an ủi cô.

Trong làn nước mắt nhạt nhòa này Vũ Phong đã quyết định, cô phải bỏ đi, cô không có lựa chọn.

Lam Cảnh Chuyên đưa cô đến công ty Hương Tạ, trước lúc đi còn không quên lên đôi mắt đỏ hoe của cô, “Đừng nghỉ nhiều quá, lúc tan ca anh tới đón em.”

Vũ Phong chỉ gạt đầu, ngay lúc anh vừa xoay mình định rời khỏi, đột nhiên từ đằng sau ôm chặt lấy anh, làm anh đột ngột dừng lại.

Anh vuốt ve đôi tay đang để trước ngực mình, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

“Không có...” Giọng nói cô buồn rầu, “Đừng xoay người lại, để em ôm anh như vậy 1 chút.”

Anh mỉm cười, “Kể từ khi chúng ta gặp nhau, đây là lần đầu tiên em chủ động ôm anh.”

“Em không sao, anh đi trước đi.” Cô cuối cùng cũng buông anh ra.

Lam Cảnh Chuyên nắm chặt tay cô 1 lúc, sau đó mới yên tâm rời khỏi.

Vũ Phong nhìn anh dần dần xa, đột nhiên lại cảm thấy hơi hận, không! Không được, cô không có tư cách!

Cuối cùng, cô đi vào phòng làm việc của mình, đối diện là 1 bàn đầy ắp công việc nhưng cô lại chẳng thấy hứng thú tí nào.

Sau khi cô thờ dài đến lần thứ 7 liền vang lên tiếng gõ cửa.

Lúc này cô mới tỉnh lại, “Mời vào.”

Người bước vào là Anthony, anh vẫn ăn mặc lịch thiệp như thế, mái tóc dài màu vàng được cột phía sau, có 1 vẻ phong trần của những người làm nghệ thuật.

“Hi Vũ Phong, em rảnh không? Tôi muốn bàn với em 1 số kế hoạch.”

“Ồ! Được.” Cô mời anh ngồi xuống ghế sofa, rót 1 cốc cà phê cho anh, cả 2 người cùng nghiên cứu bản thiết kế trên bàn.

Bàn luận với nhau cũng được hơn nửa tiếng, Anthony hỏi sang vấn đề khác: “Vũ Phong, mặt em xanh xao quá, không sao chứ?”

“Tôi? Vậy ư?” Cô cười khở, “Có lẽ mới về nước, vẫn còn có chút không thích ứng được!”

“Có phải có liên quan đến Lam tiên sinh?” Anthony vẫn không muốn thừa nhận cô và Lam Cảnh Chuyên là vợ chồng, cho nên mới xưng hô như vậy.

Mặt Vũ Phong đông cứng, “Chẳng lẽ tôi lại thể hiện rõ vậy sao?”

“Tuy tôi không tiện hỏi chuyện riêng của em, nhưng rất vui lòng được giúp em.”

“Cám ơn.” Vũ Phong rất cảm kích, nhưng lại không muốn làm phiền anh.

Anthony có thể thấy được sự khách khí của cô bèn nhiệt thành nói thêm: “Tôi nói thật đấy, nếu có thể giúp được em điều gì, tôi nhất định sẽ không từ chối.”

Vũ Phong lặng người đi, lại cảm thấy có chút do dự.

“Nói tôi biết, tôi có thể giúp em được những gì?” Anthony thấy được thần sắc hoang mang của cô.

“Điều này... có lẽ hơi phiền anh.”

“Không, 1 chút cũng không! Em cứ nói đi!” Tình yêu mà phiền phức 1 chút cũng tốt! Anh chính là thích nhất có cảm giác khiêu chiến!

Vũ Phong cũng đã suy nghĩ qua rồi, nếu như cô thật sự muốn bỏ đi, cô không thể trở về nhà ba mẹ được, càng không thể đến nơi của Thái Văn Quân, cô bắt buộc phải đến 1 nơi mà Lam Cảnh Chuyên tìm không ra mới được!

“Tôi... tôi muốn tìm 1 nơi ở tạm 1 thời gian, tốt nhất là không có ai... có thể tìm thấy được tôi.” Cuối cùng cô cũng nói ra được.

“Không vấn đề!” Anthony vô ngạc tự tin tràn trề nói: “Tôi có 1 biệt thự ở núi Dương Minh, nơi đó sẽ không có ai biết, nếu như em bằng lòng, tôi có thể dẫn em đi, em muốn ở bao lâu cũng được!”

“Có thể sao?” Vũ Phong bắt đầu thấy cảm động.

“Cứ giao phó hết cho tôi!”

Cứ như vậy, trước giờ tan ca 1 tiếng, Anthony lái xe chở Vũ Phong rời khỏi công ty Hương Tạ đi thẳng đến núi Dương Minh.

Trời dần âm u, những giọt mưa trong suốt bắt đầu rơi xuống đập vào cửa sổ, tí tách tí tách từng giọt càng làm người ta cảm thấy sầu muộn hơn.

Vũ Phong nhìn từng cánh vật lướt qua, lặng lẽ nhớ lại toàn bộ sự việc của mấy ngày nay, tình yêu sâu sắc của Lam Cảnh Chuyên làm cô cảm động, cô gần như muốn cùng anh sống đến cuối cuộc đời, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng mong chờ đứa con của anh, cô không thể không bỏ đi, không thể không làm đau lòng anh.

Nỗi đau lâu dài không bằng nỗi đau ngắn ngủi, cứ để anh mất cô 1 thời gian, cô tin rằng sau này sẽ có 1 người phụ nữ khác xuất hiện, có thể yêu thương anh, có thể sinh con cho anh, chỉ cần anh hạnh phúc, cô cũng sẽ thỏa mãn...

Anthony lên lút nhìn 1 bên mặt của Vũ Phong, cảm thấy những biểu tình trên khuôn mặt càng làm người khác nhói đau hơn, anh nhất định sẽ an ủi tâm hồn yếu đuối của cô thật tốt, làm cô có thể mỉm cười lần nữa.

Sau khi ngồi xe cở nửa tiếng đồng hồ, 2 người đã tới 1 tòa biệt thự màu trắng, Anthony lịch thiệp cầm dù cho cô, dẫn cô vào bên trong.

Căn nhà được trang hoàng trang nhã, có thể thấy được là do 1 người nổi tiếng thiết kế, nhưng Vũ Phong lại không có tâm tình thương thức, chỉ hỏi: “Tôi nên ở phòng nào?”

“Tôi dẫn em lên lầu xem, em nhất định sẽ thích.” Anthony dẫn cô đến 1 phòng được trang trí rất nữ tính.

Vũ Phong gật đầu, “Cám ơn anh đã giúp tôi.”

“Có gì đâu, chỉ cần làm em vui lên là được, em nghỉ ngơi tí đi, 1 tiếng sau xuống ăn cơm.”

Anthony rời khỏi phòng, để Vũ Phong làm chủ không gian, sau đó cô tắm gội, thay 1 bộ đồ thích hợp.

Xuống lầu cô thấy 1 bàn đầy thức ăn ngon, đương nhiên là do Anthony chuẩn bị rồi, bởi vì ba của Anthony là đầu bếp của 1 nhà hàng 5 sao, cho nên có 1 đứa con như anh đương nhiên cũng sẽ có khiếu chứ.

“Anh... hà tất phải tốn công như vậy?” Cô nhìn bàn ăn toàn là những món ăn Pháp, đã vậy còn có hoa hồng và ánh nến tô điểm thêm nữa chứ!

Anthony tự hào cười, “Hồi đó ba anh nhờ vào 1 bàn thức ăn ngon mới có thể nắm được trái tim của mẹ anh đó! Em ném thử xem! Bảo đảm sẽ làm em khen không ngớt cho xem.”

Vũ Phong ngồi xuống trước bàn, mỗi 1 món như 1 tác phẩm nghệ thuật, “Đẹp quá, em không nỡ ăn.”

“Không được, không được! Nếu như em không ăn vậy thì anh đã hao tâm tổn sức vô ích rồi.”

2 người cùng dùng bữa trong không khí nhẹ nhàng, dù Vũ Phong thỉnh thoảng cũng tỏ vẻ lo lắng, nhưng phần lớn thời gian cô đều không chế được bản thân.

Anthony kể rất nhiều chuyện hài khi còn nhỏ ở Pháp, Vũ Phong nghe đến nổi nhin không được bật cười.

“Cuối cùng em cũng cười.” Anthony đột nhiên nói.

Vũ Phong lặng người, cảm tình trong mắt của Anthony làm cô có chút mê hoặc.

Ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến 1 tiếng “Ầm”.

...

Anthony và Vũ Phong cùng nhìn ra cửa, thình lình thấy cách cửa bị đập tung ra, có 1 người đàn ông ướt sũng đang đứng ngay ngoài cửa.

Đúng vậy, đó là Lam Cảnh Chuyên đi tìm người vợ bỏ trốn của mình, trên tay anh cầm 1 cây búa to, xem ra đó chính là dụng cụ mà anh dùng để phá ổ khóa, lúc này anh vuốt mái tóc ướt nhẹ trước trán ra, đôi mắt lộ ra ánh nhìn hung dữ.

“Là anh!” Anthony cuối cùng cũng nhận ra người đến là ai, “Anh to gan thật, dám tự tiện xông vào! Tôi có thể kêu cảnh sát bắt anh!”

“Hình như là anh to gan mới đúng?” Lam Cảnh Chuyên quăng cây búa đi, từng bước từng bước đến gần Anthony, “Anh dám dẫn vợ tôi đi! Tôi có thể đập anh thành tàn phế.”

“Sao anh biết em ở đây?” Vũ Phong không thể hiểu nổi nhìn anh.

“Rất đơn giản, dùng dây điện thoại quấn cổ Đạo Nhi Phu và Thái Văn Quân, bọn họ liền ngoan ngoãn nói cho anh biết địa chỉ chỗ này!” Vì tìm kiếm tin tức của Vũ Phong, Lam Cảnh Chuyên có thể nói xúc phạm người trên kẻ dưới của công ty Hương Tạ, nhưng anh không hề để tâm 1 chút nào!

“Anh điên rồi!” Vũ Phong lắc lắc đầu, “Cảnh Chuyên... chúng ta không hợp nhau, em muốn ly hôn!”

“Trừ khi anh chết, nếu không thì em đừng hòng nghĩ đến việc ly hôn với anh!” Lam Cảnh Chuyên liền chạy đến nắm chặt tay cô.

“Buông cô ấy ra, cô ấy có chủ nghĩa tự do của cô ấy, cô ấy có thể lựa chọn cuộc sống mà mình muốn sống.” Anthony phần nộ nói, kéo cánh tay còn lại của Vũ Phong.

Cứ như vậy, 2 người đàn ông mỗi người nắm 1 cánh tay của Vũ Phong, hình như không hề có ý định bỏ ra.

“Xem ra chúng ta không động thủ thì không được rồi!” Lam Cảnh Chuyên trừng mắt nhìn Anthony nói.

“Được thôi, tùy anh thôi.”

Thế là cả 2 người đàn ông đều Vũ Phong ra, đi đến phòng khách rộng lớn, ánh nhìn như muốn choáng nhau.

“2 người đừng làm ồn nữa!” Vũ Phong thấy tình hình như vậy liền vội vàng can ngăn.

“em là của anh, nếu ai muốn cướp em đi thì phải bước qua xác anh trước.” Lam Cảnh Chuyên kiên quyết nói, 1 chút cũng không thương lượng.

Anthony liền nở 1 nụ cười, “Tiếc rằng, tinh thần kỹ sĩ của tôi lại không cho phép 1 cô gái yếu đuối xinh đẹp như vậy bị áp bức!”

“Ra tay đi!” Lam Cảnh Chuyên gầm lên, ngay lập tức nhào về phía Anthony.

Cả 2 cùng vật lộn với nhau trên mặt đất, giống như 2 con dã thú vậy; muốn cắn xé, gặm nát đối phương, động tác càng lúc càng kịch liệt, va vào bàn, ghế, điện thoại và bình hoa làm phát ra những tiếng vỡ nát.

“Đừng vậy mà, 2 người bình tĩnh lại đi!” Vũ Phong không dám tin vào mắt mình, 2 người đàn ông này cứ như là người lạ vậy, cô không thể nhận ra họ nữa.

Anthony thoát ra khỏi sự kềm chặt của Lam Cảnh Chuyên, bò lên chạy đến bên tường, cầm 1 cây kiếm lên, đây chính là sở trường của anh, nhưng anh lại muốn đấu công bằng nên quăng 1 cây cho Lam Cảnh Chuyên, “Cầm lấy!”

Lam Cảnh Chuyên thuận tay bắt lấy, ánh mắt càn thêm sắc bén, thâm trầm, dường như muốn giết chết đối phương.

“Đừng mà!” Vũ Phong hét lên.

Anthony sờ vào vết máu trên miệng mình, “Tôi vẫn luôn muốn có cơ hội như vậy, có thể chiến đấu vì người phụ nữ của mình, thật cũng đáng thôi!”

“Bớt nói nhảm đi!” Lam Cảnh Chuyên liền dậm tới 1 nhát.

Anthony linh hoạt tránh được nhát kiếm đó, cả 2 cùng giao chiến ác liệt, từng đường kiếm xẹt qua xẹt lại, khó có thể biết được ai đang chiếm thế thượng phong.

Từng phút từng giây trôi qua, kinh nghiệm nhiều năm của Anthony giúp anh chiếm được ưu thế, “Keng” 1 tiếng, Anthony đã hất kiếm trên tay Lam Cảnh Chuyên xuống đất và cũng đâm bị thương cổ tay của Lam Cảnh Chuyên, máu tươi theo đó liền lập tức chảy ra.

“Trời ạ!” Vũ Phong khiếp sợ, định chạy lên xem vết thương của Lam Cảnh Chuyên.

Nhưng Anthony lại nắm chặt vai cô giữ lại, “Đừng qua đó, bây giờ anh ta là kẻ bại trận dưới tay anh, nếu em qua đó quan tâm anh ta, chẳng phải là em không giữ vững lập trường của mình, với lại làm sao em có thể bỏ anh ta được?”

Vũ Phong cắn môi dưới, cuối cùng kiềm chế sự xúc động của mình lại, “Cánh Chuyên, mời anh quay về! Em sẽ ký giấy ly hôn gửi anh!”

Lam Cảnh Chuyên thờ đóc, dề chặt vết thương ở tay của mình, “Anh vẫn chưa chết mà! Em nói vẫn còn hơi sớm đó!”

“Anh... anh còn muốn gì nữa?” Vũ Phong thấp thóm không yên hỏi.

“Tôi liều mạng với anh!” Lam Cảnh Chuyên xông lên trước, làm Anthony ngã bổ nhào.

Tất cả mọi việc xảy ra cùng 1 thời điểm, xông thẳng lên, đẩy ngã Anthony.

Tất cả mọi việc xảy ra cùng 1 lúc, phía sau đầu Anthony va vào tường, cuối cùng rơi vào hôn mê.

Vì lực tấn công của Lam Cảnh Chuyên quá mạnh làm bình hoa trên bàn rơi xuống, trực tiếp rớt xuống trán anh, máu lập tức chảy ra không dứt.

“Không!” Vũ Phong chạy đến nắm lấy tay Lam Cảnh Chuyên, “Anh có sao không? Anh chảy nhiều máu quá, trời ạ! Tại sao anh lại làm như vậy?”

“Vì muốn em về nhà, cái gì anh cũng làm.” Hơi thơ Lam Cảnh Chuyên hỏn hẻn.

“Ngốc quá, em không đáng! Em thực không đáng mà!” Nước mắt cô rơi lã chã.

Tay anh run rẩy vuốt ve má cô, “Đáng mà, em đáng để anh phải tốn công tốn sức vì em mà!”

Vũ Phong lau những giọt nước mắt của mình, “Đừng nói nữa, để em gọi xe cứu thương.”

“Không cần!” Anh dùng sức lực còn lại ôm lấy cô, “Nếu như... nếu như anh chết, anh chỉ muốn ôm em, cho đến khi... anh rời khỏi thế gian này.”

“Đừng nói chữ đó! Em không muốn nghe!” Vũ Phong lắc đầu nguầy nguậy.

“Nói cho anh biết, lúc chúng ta... lần đầu tiên gặp nhau... có phải em đã... đã yêu anh rồi?” Anh sắp nhắm mắt rồi, anh tự biết được, nhưng anh nhất định phải nghe đáp án của cô.

Đến lúc này, Vũ Phong sao còn có thể che giấu tình cảm của mình được? Cô dịu dàng hôn anh, chắc chắn nói: “Em yêu anh, em luôn luôn yêu anh.”

Anh cười mãn nguyệt, “Vây là đủ rồi, anh không còn gì hối tiếc nữa.”

Nhìn thấy anh từ từ nhắm mắt, Vũ Phong chỉ có thể hét lên: “Cảnh Chuyên! Cảnh Chuyên!”

Từng tiếng kêu như vậy, đến bao giờ mới có thể đánh thức anh? Đánh thức tình yêu này?

Trong bóng tối mịt mù, sự mệt mỏi nặng nề bao lấy Lam Cảnh Chuyên, giống như chỉ có thể tiếp tục chìm sâu vào, không hề có điểm dừng, nhưng lại có 1 đôi tay gầy yếu vuốt ve anh, đem đến cho anh 1 cảm giác lưu luyến sâu sắc, anh dường như muốn nắm bắt lấy đôi tay đó, liền cảm nhận được sự ấm áp và sức mạnh 1 lần nữa.

Lúc anh mở mắt ra, nhìn thấy thế giới này, anh liền biết rằng đôi tay nhỏ bé ấy là của ai.

Anh nằm trên giường bệnh, bên cạnh có 1 người chăm sóc anh, tuy đang dựa vào cạnh giường ngủ nhưng đôi tay bé nhỏ đó vẫn nắm chặt lấy tay anh, sợ rằng nếu buông ra sẽ mất anh vậy.

“Vũ Phong...” Anh nhớ giọng kêu cô.

*Tuy đang mệt đừ và đang ngủ nhưng khi nghe giọng nói đó, cô vẫn cho rằng mình đang mơ, nhưng cô liền lập tức tỉnh lại, nắm chặt tay anh nói:
“Em đây!”*

Anh nỡ 1 nụ cười yếu ớt, “Anh... đã đánh thắng tên kia... phải không?”

Cô nén tiếng nấc lại, “Ngốc nghếch, anh nói vậy để làm gì?”

“Nhanh... nhanh nói anh biết... cuối cùng anh có thắng không?” Vết thương của anh vẫn còn đau âm ỉ, nhưng anh lại giống như 1 cậu bé, muốn biết kết quả trận chiến của mình.

Cô cười rộ lên, nhưng lại cười ra 1 giọt nước mắt, “Đúng vậy... anh thắng rồi, anh đã đánh anh ta té, bây giờ đầu anh ta bị quấn 1 dải băng, vừa mắng chửi anh vừa đi về nhà rồi.”

“Vậy sao?” Anh cũng cười, nhưng lại động đến vết thương trên đầu, “Đau!”

Vũ Phong vuốt ve trán anh, lại bắt đầu lo lắng, “Đừng động đây, vết thương trên trán anh rất sâu, phải khâu đến 10 mũi lận!”

“Em...” Vũ Phong do dự không biết nên trả lời thế nào.

“Em đã nói em yêu anh, đừng cho rằng anh không nghe thấy!” Anh vội vã nắm chặt tay cô, như sợ rằng cô bỏ đi vậy, “Anh bị thương đều vì em, Nếu như anh không khá hơn thì phải làm sao? Em phải chịu trách nhiệm với anh!”

Vũ Phong thấy hình dáng anh như vậy, liền nghĩ ngay đến buổi sáng nào đó của 3 năm trước, anh cũng đã từng muốn cô chịu trách nhiệm! Lúc đó cả 2 vẫn còn ngốc nghếch không biết gì, nhưng cũng rất hạnh phúc và ngọt ngào!

Cô không muốn làm anh thất vọng, chỉ có thể hứa trước với anh: “Em sẽ chăm sóc anh cẩn thận.”

“Bao lâu?” Anh hỏi liền.

“Cho đến khi anh khỏe hẳn thì thôi.” Cô tự thấy phải có trách nhiệm, là cô có lỗi với anh.

“Thật sao?” Lam Cảnh Chuyên háp háy ánh cười, “Vây đợi anh khỏe lại, anh sẽ mua 1 bình hoa khác nện vào đầu mình, chỉ cần anh bị thương em sẽ bằng lòng chăm sóc anh, đúng không?”

“Anh lại muốn gì đây? Có phải anh bị va đến nỗi khùng luôn rồi không? Đừng hù em nữa...” Anh yêu cầu như 1 đứa trẻ con vậy.

Cô chớp chớp mắt, cố đem nước mắt chảy ngược vào, “Em sẽ ở đây với anh.” Cứ coi như là lời hứa tạm thời đi! Cô thực sự muốn đối xử với anh như vậy.

“Tốt quá... như vậy thì anh yên tâm rồi... anh mệt quá. Anh muốn ngủ.” Anh cười yên tâm, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Ngủ đi! Em sẽ không rời khỏi anh đâu!”

Giọng nói của Vũ Phong vang lên bên tai anh, làm anh cảm nhận được sự ấm áp và an toàn, vì vậy anh liền chìm vào giấc ngủ, trong mơ Vũ Phong đều nắm chặt tay anh.

Lam Cảnh Chuyên nghỉ ngơi cả 1 đêm, Vũ Phong chăm sóc chu đáo cho anh. Anh ngủ chập chờn, có lúc mơ thấy ác mộng, có lúc lại mới mới, rồi lại kêu khát nước, Vũ Phong đều từng chút từng chút lo cho anh, làm thỏa mãn anh, giúp anh có thể trải qua 1 đêm dài.

Đối với cô mà nói đây là sự mệt mỏi, tổn sức, nhưng cũng là cách duy nhất cô có thể bù đắp cho anh.

Sáng hôm sau, lúc Lam Cảnh Chuyên tỉnh lại đã thấy đỡ hơn rất nhiều.

Sau khi Vũ Phong dứt anh ăn bữa sáng xong liền nói: “Em ra ngoài mua trái cây, anh nghỉ ngơi trước đi!”

Anh liền kéo lấy cánh tay cô, “Không muốn, anh muốn ăn trái cây gì hết!”

“Sao lại không muốn chứ? Anh phải bổ sung vitamin đó!” Vũ Phong vừa cười vừa vuốt ve mặt anh.

“Anh sợ nếu em bước ra khỏi cánh cửa này sẽ không bao giờ quay trở lại nữa!” Anh vẫn không có cảm giác an toàn.

“Tin em đi được không? Em sẽ trở về mà, sẽ mang rất nhiều thứ anh thích ăn về.”

Anh do dự 1 chút, “Em chắc chắn?”

“Em chắc chắn, lấy nhũn của em làm bằng chứng, đợi em trở về anh trả lại cho em.” Nói xong cô liền tháo nhũn trên ngón tay mình ra.

“Đừng tháo ra!” Anh ngăn cô, “Em không đeo nhẫn càng làm anh không yên tâm hơn! Em đi đi, anh chờ em về.”

Vũ Phong cười khỏ, cảm thấy mình đang đối mặt với 1 cậu bé to xác nhưng ương bướng.

“Ngoan, em sẽ nhanh chóng trở về.” Cô chậm chậm đi ra khỏi phòng bệnh, cảm giác được ánh mắt anh vẫn dính chặt sau lưng cô.

Sau khi Vũ Phong rời đi, Lam Cảnh Chuyên nằm trở lại giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi nhưng lại nghĩ đến khuôn mặt đau buồn của cô.

Rốt cuộc điều gì lại làm cô muốn bỏ trốn rồi lại bỏ trốn chứ? Đúng là trong quá khứ anh đã gạt cô, nhưng anh tin rằng tình yêu của mình đủ để bù đắp lại mọi thứ, và lại anh cũng tự tai nghe thấy cô nói yêu anh, anh có thể thấy rõ ràng cô không hề diễn kịch với anh, cả 2 người đều yêu nhau.

Vậy thì vì sao cô vẫn không yên tâm chứ? Cuối cùng trong lòng cô còn có mỗi khổ tâm nào nữa?

Lam Cảnh Chuyên trầm ngâm suy nghĩ vấn đề này, rồi từ từ lại chìm vào giấc ngủ.

Lúc này ngoài cửa cũng vang lên tiếng gõ cửa, “Cốc cốc!”

Lam Cảnh Chuyên ngồi dậy nói: “Mời vào!”

1 vị bác sĩ mặc đồng phục trắng tiến vào, nhưng lại không phải bác sĩ đến khám cho anh hồi sáng.

“Cho hỏi anh là... anh Lam Cảnh Chuyên phải không?” Vị bác sĩ đó không chắc chắn hỏi.

“Đúng vậy.” Lam Cảnh Chuyên gật đầu.

“Thật ngại quá, tôi là bác sĩ Lê bên khoa phụ sản.”

“Xin chào, cho hỏi có việc gì không?” Lam Cảnh Chuyên dự liệu rằng bà ấy có chuyện muốn nói với anh.

Bác sĩ Lê Hiền từ nớ 1 nụ cười, “Lúc trước tôi có xem báo, tôi nghĩ... anh chính là người chồng đang cảnh cáo cô vợ bỏ trốn đúng không?”

Lam Cảnh Chuyên không phủ nhận, “Không sai.”

“Là như vậy, có lẽ tôi hơi nhiều chuyện khi xen vào việc của người khác, nhưng rất muốn khuyên anh 1 câu.”

“Mời nói.”

“Khoảng 3 năm trước thì phải! Tôi đã từng khám cho vợ anh, cô ấy tên Lê Vũ Phong đúng không? Lúc đó cô ta đến khám thai, qua kiểm tra cô ấy không hề mang thai, chắc chắn đó là bệnh không thể mang thai, hình như điều này đã kích cô ấy rất lớn, tôi khuyên cô ấy có thể thử các cách nhưng cô ấy không bao giờ trở lại nữa.”

Lam Cảnh Chuyên cứng đờ người, không thể mang thai? Sao từ đó đến giờ anh lại không nghĩ đến nguyên nhân này chứ?

“Bởi vì lúc đó cô ấy ăn mặc rất đẹp đẽ, cho nên sau này mới phát hiện ra cô ấy là 1 nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, ấn tượng cũng sâu sắc hơn. Không ngờ chuyện của 3 năm trước, đọc thấy cảnh cáo cô vợ bỏ trốn trên báo, cũng may 2 người lại ở bệnh viện này, tôi nghĩ cũng là có duyên, nhện không được đến khuyên anh vài câu, tuy vợ anh không thể mang thai nhưng đây cũng không phải là lỗi của cô ấy, anh cũng không nên vì vậy mà ghét bỏ cô ấy, hại cô ấy đến nỗi phải bỏ nhà ra đi, bây giờ anh lại uy hiếp cô ấy như vậy, có phần hơi bất công với cô ấy, đứng trên lập trường của người phụ nữ, tôi hy vọng anh có thể vì cô ấy mà suy nghĩ kỹ hơn.”

Bác sĩ Lê vốn không biết nội dung sự tình, đây là tình huống do bà tự suy đoán, bởi vì bà là tuýp người hơi cổ hủ, nên mới bớt chút thời giờ, hy vọng có thể làm được 1 việc tốt.

“Trời! Vậy mà từ đó đến giờ tôi không phát hiện ra...” Lam Cảnh Chuyên ân hận đánh vào đầu mình.

“Lam tiên sinh, lời tôi nói anh có nghe thấy không? Thực ra nếu 2 vợ chồng cố gắng chút xíu sẽ có thể gặt hái được thành công. Nếu không thì xin con nuôi, đâu cần phải đối địch nhau như vậy, anh nói xem phải không?” Bác sĩ Lê tiếp tục khuyên nhủ anh.

“Tôi hiểu rồi, thì ra là lý do này! Thì ra cô ấy không dám cho tôi biết, luôn muốn bỏ đi, là bởi vì lý do này.”

Lam Cảnh Chuyên bình tĩnh đại ngộ, liền rút dây truyền ra, nhanh chóng khoác áo ngoài vào, xuống giường mang giày, trực tiếp chạy ra ngoài cửa.

“Lam tiên sinh, anh muốn đi đâu?” Bác sĩ Lê hoang mang hỏi.

“Tôi phải đi tìm, tôi muốn nói với cô ấy, tôi yêu cô ấy hơn tất cả mọi thứ, tôi muốn cô ấy cũng không còn lý do bỏ đi nữa!” Lam Cảnh Chuyên vừa chạy vừa hét lên.

Bác sĩ Lê gật đầu hài lòng, “Vậy tốt rồi, mình đã làm được 1 việc tốt!”

Chương 10

Vũ Phong đến 1 khu chợ gần bệnh viện, ở đó có mấy hàng bán trái cây rất ngon, lúc này cô đang ở 1 trong những hàng đó, chọn lựa những trái lê đầu mùa.

Việc mua đồ cho người mình yêu là 1 cảm giác ngọt ngào ấm áp, nhưng cũng mang đến 1 nỗi buồn, vì có thể cô không còn nhiều cơ hội nữa rồi.

“Cô à, mua trái cây đi!” Bà chủ nhiệt tình chào mời cô.

“Vâng! Mua cho chồng ăn.” Ngay cả nói những câu này cũng làm Vũ Phong cảm thấy buồn bã.

Đội Vũ Phong chọn mấy loại trái cây, lúc đưa cho bà chủ mang đi cân, cô nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp từ đằng sau truyền đến, còn có 1 vài người mắng: “Làm gì thế? Bộ đi đâu thai à?”

“Cẩn thận đừng đụng quầy hàng của tôi! Thiết tình.”

Vũ Phong từ từ quay đầu lại, nhìn thấy 1 người đàn ông đang chạy về chỗ cô, người đó mặc đồ bệnh nhân màu lam, khoác thêm áo khoác ngoài màu đen, chân lại mang đôi dép lê màu lục, trên đầu quấn dải băng trắng, nhìn thấy cả người vừa hoảng loạn vừa căng thẳng, thật giống như đi đầu thai à!

Anh ta từng bước tiến đến gần cô, dù không dám tin nhưng cô cũng không thể chối cãi được người đó là Lam Cảnh Chuyên.

“Anh... sao anh lại chạy ra ngoài? Vết thương của anh không sao chứ?” Cô lặng người tại chỗ.

Lam Cảnh Chuyên không ngừng thở hổn hển, khó khăn lắm mới nói rõ ràng được, “ Không cần lo... cho vết thương của anh, điều quan trọng nhất là... anh biết rồi... cuối cùng anh.. biết rồi!”

“Anh biết cái gì?” Không chỉ Vũ Phong muốn biết, rất nhiều người xung quanh đều đang dòm bọn họ, hình như cũng rất muốn nghe xem sao.

“Anh đã biết được nỗi khổ tâm của em rồi, xin lỗi.... là anh làm em chịu khổ rồi!” Anh ôm chặt cô.

“Cánh Chuyên, người ta đang nhìn kia!” Vũ Phong liền nhắc anh.

“Người ta?” Anh nhíu mày nhìn xung quanh, có rất nhiều người mà khi này anh không hề chú ý tới. Vì vậy anh nắm chặt tay Vũ Phong: “Chúng ta đi, anh muốn nói rõ ràng với em!”

“Khoan đã cô à, cô chưa trả tiền trái cây!” Bà chủ đột nhiên la lên.

Lam Cảnh Chuyên móc bóp ra, rút 2 tờ 2 vạn ra, “Không cần thôi, cho hỏi khách sạn gần đây nhất ở đâu?”

Bà chủ có được mối hời liền thân nhiên nói, “Ra khỏi chợ, nhìn xéo qua có khách sạn “Mỹ nhân ngư” rất đẹp đó!”

“Cám ơn!” Lam Cảnh Chuyên cầm lấy bịch trái cây, kéo Vũ Phong đi khỏi tầm mắt của mọi người.

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Không phải anh đang truyền dịch sao? Bác sĩ nói anh chạy được à?” Vũ Phong không hề an tâm chút nào.

“Là bác sĩ kêu anh đi kiểm em!” Anh kiên định nói.

“Thật không?” Vũ Phong vẫn không thể tin nổi.

Anh tìm thấy khách sạn “Mỹ nhân ngư”, quá nhiên phong cách rất đặc biệt, thiết kế theo phong cách biển nhiệt đới, vì vậy anh liền kéo cô đi vào trong.

Vũ Phong có chút ngại ngùng, đây là lần đầu tiên cô đến khách sạn. “Chúng ta... chúng ta trở về bệnh viện rồi hãy nói đi!”

“Không được, giường ở đó không đủ lớn!” Anh xoay về phía cô tiếp tân, đăng ký thủ tục rất nhanh, trả tiền, cầm chìa khóa, dẫn cô đi về phía thang máy.

“Anh định làm gì đây? Vết thương của anh chưa khô hẳn mà!” Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Anh muốn nói chuyện đàng hoàng với em, với lại phải nói nguyên 1 đêm.”

*2 người đến phòng số 317, Lam Cảnh Chuyên mở cửa phòng, bên trong được thiết kế theo phong cách phương Tây, có 1 cái giường màu lam to
kinh khủng, Lam Cảnh Chuyên liền nằm lên đó, sờ vào trán mà thờ hồn hển.*

“Trời ạ! Cũng may là chúng ta đã đến nơi rồi.” Anh không biết bản thân còn chịu được bao lâu nữa.

Nhìn thấy anh mặt toàn mồ hôi, Vũ Phong đi vào nhà tắm lấy ra 1 cái khăn, “Anh vẫn ổn chứ?”

Anh chạy mất 1 tiếng đồng hồ mới tìm được cô, vết thương trên đầu lúc này đau âm ỉ, nói thật là không ổn chút nào, nhưng anh lại cười nói: “Từ hồi nào đến giờ anh chưa bao giờ vui như vậy.”

“Ngóc nghéch.” Cô ngồi xuống giường, tim nhói đau khi lau mồ hôi cho anh, “Bác sĩ đột nhiên kêu anh đi kiểm em có chuyện gì vậy?”

Anh nắm chặt tay cô, làm cô dừng lại động tác, “Vũ Phong, em còn nhớ 3 năm trước... em cũng đã đi đến bệnh viện này không?”

Người Vũ Phong đông cứng lại, chẳng lẽ điều cô sợ nhất sắp xảy ra rồi sao?

Anh nhìn chăm chú đôi mắt vừa kinh ngạc vừa sợ hãi của cô, “Bác sĩ Lê của khoa phụ sản đã đến tìm anh, cho nên... anh đã biết hết mọi việc.”

Vũ Phong mở to mắt, môi thì run run, giã giụa muốn rút tay mình ra, cô không thể đối mặt với sự thực tàn khốc này, cô thật không thể!

“Vũ Phong, em khờ quá! Làm sao anh có thể vì vậy mà bỏ rơi em chứ?” Ah cố gắng ngồi dậy, đôi tay ôm cô chặt chẽ.

“Đừng thương hại em, đừng... nhìn em như vậy!” Vũ Phong lắc đầu, nước mắt đã như dòng suối rơi xuống.

“Đừng khóc, em khóc làm anh cũng muốn khóc theo.” Anh đem mặt cô dán trước ngực mình, cảm nhận được thân thể cô không ngừng run rẩy, “Anh không hề thương hại em, chỉ là anh quá yêu em mà thôi, anh hy vọng chúng ta có thể có những đứa con lành lặn, nhưng anh còn hy vọng hơn nữa rằng em sẽ ở bên cạnh anh suốt cả cuộc đời, thật đấy!”

“Không... em không muốn anh vì... tình yêu đối với em mà chấp nhận mọi thứ... anh có thể... yêu những người phụ nữ khác... em không thể cho anh... nhưng những người phụ nữ khác lại có thể...” Vũ Phong khóc nức không thành tiếng, nghẹn ngào nói những câu đau lòng.

“Sao em có thể nghĩ như vậy? Chẳng lẽ em nghĩ anh muốn kết hôn chính là vì muốn vợ anh sinh con ư? 3 năm trước có lẽ anh cũng nghĩ như vậy, nhưng trải qua 1 quãng thời gian, anh hiểu bản thân mình muốn gì, anh chỉ muốn em! Những cái khác chỉ là thứ yếu, bởi vì có được em là điều quan trọng nhất.”

Vũ Phong lại lắc đầu, “Em cũng đã từng nói với bản thân như vậy... nhưng khi em nhìn thấy anh bố trí căn phòng cho baby đó... em liền không còn chút tự tin nào muốn sống chung với anh... em chỉ có thể không ngừng trốn chạy...”

Anh thâm trầm nói cô, “Cần phòng cho baby đó chỉ nói lên tất cả những điều anh muốn cùng em chia sẻ, bây giờ anh đã hiểu nguyên nhân, anh không thể nói anh không buồn, nhưng anh sẽ cố chấp nhận sự thật này, bởi vì anh hiểu rõ điều quan trọng nhất là gì.”

“Em phải tin anh, điều này không hề khó khăn chút nào, anh sẽ không thấy hối tiếc vì việc này! Những biểu hiện trong quá khứ của anh làm em cho rằng anh chỉ muốn tất cả những thứ có lợi, có hiệu quả, sống trên đời cần phải có, mà anh đã gây cho em những việc đáng chết, làm em 1 mình bỏ đi Paris, nhìn thấy như vậy anh liền không thể tha thứ cho bản thân, hãy để anh bù đắp cho em! Xin em!”

Vũ Phong vẫn không thể tiếp nhận được, “Không! Em không muốn như vậy, em không muốn anh phải chịu bất cứ trách nhiệm gì cả.”

“Trách nhiệm? Nỗi nhớ nhưng mỗi ngày, mỗi đêm đều là trách nhiệm sao? Tâm tình muốn thương em, yêu em đều là trách nhiệm sao? Em không thể hiểu làm anh như vậy, anh muốn em vui vẻ, muốn em hài lòng, bởi vì đó cũng là niềm vui của anh, sự hài lòng của anh, em hiểu không? Không 1 ai có thể khiến cho anh có cảm giác như vậy, dù có những người phụ nữ khác nguyện sinh con cho anh, nhưng người anh muốn chỉ có em mà thôi!”

Vũ Phong ngẩng đầu lên, ánh mắt nhạt nhòa, “Sao có thể? Sao anh có thể đối xử với em như vậy?”

“3 năm trước anh cũng không dám tin mình có thể đối với em lại sâu đậm như vậy, nhưng thời gian dài như vậy đã làm anh trưởng thành hơn, làm anh quyết đoán hơn, chẳng lẽ em không cảm thấy được 1 chút nào sao?”

“Em... em cảm nhận được... nhưng em không dám tin...”

Anh than thở rồi lại ôm lấy cô, “Là anh không tốt, làm em không có cảm giác an toàn, hãy tha thứ cho sai lầm không đáng tha thứ của anh, để anh dùng cả đời mình chứng minh cho em thấy được không?”

“Thật không? Có thể hạnh phúc như vậy sao?” Cô khó mà tin được sự thực này.

Lam Cảnh Chuyên dùng nụ hôn sâu đậm làm câu trả lời, hôn lên khuôn mặt cô, môi cô, tóc cô cực kỳ dịu dàng, cực kỳ tỉ mỉ, “Anh yêu em, đây là câu trả lời cho mọi thứ.”

Nước mắt Vũ Phong lại tiếp tục rơi xuống, lần này không phải những giọt nước mắt vì đau thương mà là vì cảm động.

“3 năm nay hình như đã khiến em lãng phí vô ích...” Cô cảm khái nói.

“Không, 3 năm nay đáng chứ, bởi vì nhờ vậy mà chúng ta càng hiểu nhau hơn, hiểu bản thân mình hơn.” Anh khẳng định nói.

Cô phá ra cười, “Đúng vậy, em càng yêu anh hơn.”

Cả 2 người cùng ngã xuống giường, từ từ thưởng thức hạnh phúc đến muộn này, bởi vì tình yêu của 2 người nên ngay cả cái ôm bình thường nhất cũng trở thành lễ vật quý giá nhất.

“Em đừng lo về việc con cái, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi, chúng ta cùng nỗ lực thử xem sao, không cần biết kết quả thế nào, điều quan trọng nhất là chúng ta được ở bên cạnh nhau. Nhận con nuôi cũng là 1 ý hay, chỉ cần được cùng em trải qua quá trình trưởng thành của con đã là hạnh phúc lớn nhất rồi.”

“Ừ.” Vũ Phong đang dán vào vai anh gật đầu.

“VẬY... anh thuyết phục được em rồi ư?” Anh cực kỳ căng thẳng hỏi.

“Đúng vậy, anh đã thuyết phục được em.” Cô im lặng 1 lúc cuối cùng cũng trả lời.

Anh liền lập tức như trút bỏ được gánh nặng, “Trời ơi! Anh đỡ mệt mỏi nhiều quá, nếu như không thể thuyết phục được em, anh chắc chỉ còn cách nhốt em ở căn phòng này quá.”

Anh lợi dụng thời cơ nói, làm cô bật cười, “Lại đây! Em lau mồ hôi cho anh.”

Đôi tay nhỏ bé của cô cầm lấy khăn, lau trán, mặt, cổ anh, Lam Cảnh Chuyên cảm nhận được âm thanh và sự dịu dàng của cô, bản thân tự mở nút áo nói, “Nơi đây cũng đổ mồ hôi.”

Cô tiếp tục men theo vòm ngực anh mà lau, đau lòng vì thấy anh tốn nhiều sức lực như vậy, không biết thân thể anh có chịu nổi không?

“Còn chỗ này...” Anh kéo tay cô xuống dưới.

Gò má Vũ Phong ứng hồng, “Anh?”

“Dục vọng bị đè nén trong 3 năm thực tế khó mà trong 3 ngày có thể giải quyết xong được.” Anh cười xảo quyết.

“Đừng loạn nữa! Sức khỏe anh vẫn chưa tốt mà!”

“Thì sao? Em không cảm thấy anh rất có sức sống sao?” Anh cố ý nói như vậy.

Vũ Phong cứng họng, không trả lời được.

“Hơn nữa chúng ta cũng đã vô khách sạn rồi, đương nhiên nên làm chút việc ở trong khách sạn nên làm!”

“Anh còn giận? Em kể anh!” Vũ Phong rút tay ra, định bước xuống giường.

“Đừng đi! Anh sẽ không để em bỏ đi nữa đâu.” Anh kéo tay cô, làm cô bị khóa chặt trước lồng ngực mình, cúi đầu hôn lên khuôn mặt, trán và tóc cô.

“Bỏ em ra!” Vũ Phong thực hết cách với anh.

Anh quăn chặt lấy cô không buông, liều mình yêu cầu, “Ai kêu em giúp anh lau mồ hôi mà lại dịu dàng như vậy? Anh chịu không nổi nên hưng phấn thôi. Anh rất muốn có em, muốn đến nỗi chịu không nổi, em lại bỏ mặc anh chạy xa như vậy, đã vậy thân thể đang mang bệnh mà phải bày tỏ với em, đem thân thể em trao cho anh đi!”

“Không được mà!” Cô giãy giụa muốn thoát khỏi anh, nhưng Lam Cảnh Chuyên nhanh tay đã cởi hết y phục của cô, làm lộ ra thân thể đẹp đẽ, làm anh không thể nào rời mắt được.

“Đừng như vậy, em sợ anh sẽ ngắt đi thôi...” “Vũ Phong giãy giụa không được, chỉ có thể van nài nói.

“Nếu như em không cho anh, anh mới thực ngất đi đó!” Đôi tay anh bắt đầu tìm kiếm, khám phá 1 cách trắng trợn, làm cô không nhịn được vặn vẹo thân mình, muốn bỏ trốn nhưng lại không thể tránh khỏi khoái cảm chết người đó.

“Vuốt ve anh..., anh rất thích em vuốt ve anh...” Anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô, muốn cô tháo bỏ y phục của anh.

Đối diện với yêu cầu khẩn thiết của anh như vậy, cô căn bản không thể chống đối, chỉ có thể thỏa mãn dục vọng của anh, nhìn thấy biểu tình mê muội của anh là cô run rẩy theo.

“Đúng vậy, tay em... đừng dừng lại...” Anh cúi đầu cắn nhẹ cổ cô, kích động mà mút lấy không dừng.

Cả 2 nhanh chóng lã lã nhìn nhau, lúc da thịt tiếp xúc với nhau càng mê hồn lạc lối, dẫn đến âm điệu của sự cảm nhận vừa phiến tình vừa mệt mỏi.

“Nói anh nghe, em thích như vậy không?” Anh duỗi tay tiến vào giữa 2 người, bắt đầu sự tìm kiếm rất thân mật, vừa muốn nhìn thấy bộ dạng ngây ngất của cô, vừa muốn nghe những lời nói âu yếm cầu xin của cô.

“Không ghét là được!” Cô không muốn làm hài lòng tính háo thắng của anh.

“Cái gì?” Anh nhướng cao mày, ngón tay càng truy quét điên cuồng là cô đạt đến kích tình cực điểm.

“Cánh Chuyên, anh hư quá... thôi mà...” Cô lại đầu hàng rồi, đầu hàng trong lúc vô cùng nóng bỏng này.

“Câu này phải để anh nói mới đúng, lần này em hãy ở trên được không? Đầu anh còn hơi choáng, nếu có thể nằm sẽ đỡ hơn 1 chút.” Lam Cảnh Chuyên điều chỉnh lại tư thế của cô, làm cô ngồi lên eo của anh, vật cứng của anh khớp với sự mềm mại của cô.

“Em không muốn... vậy thì kỳ quá...” Vũ Phong ngại ngần.

“Được mà, nếu em không muốn anh ngất đi, thì hãy mau mau hy sinh cứu nước đi!”

“Đáng ghét!”

“Đúng! Đúng rồi, chính là như vậy!”

Cả 2 người không nói thêm lời nào, chỉ còn lại tiếng thở dốc và rên rỉ không dứt...

10 giờ sáng chủ nhật, Lam Cảnh Chuyên và Vũ Phong đúng giờ đến nhà họ Lê.

Nhấn chuông cửa, mở cửa ra, vừa bước vào phòng Lam Cảnh Chuyên liền quỳ xuống trước mặt tất cả người nhà họ Lê, “Xin lỗi, là con đã khiến cho Vũ Phong chịu khổ!”

“Cánh Chuyên!” Vũ Phong ngạc nhiên nhìn anh.

Lê Vệ Nhiên gầm lên, “Tiểu tử, cậu cho rằng như vậy có tác dụng sao? Đầu tiên làm con gái tôi rời khỏi quê hương đến 3 năm trời, sau đó lại lên báo đăng việc cảnh cáo kia?”

“Tất cả đều là lỗi của con, lần đó là do con không đủ yêu cô ấy, nên mới để cô ấy bỏ đi, con chỉ có thể lấy cả đời này bù đắp lại cho cô ấy!” Lam Cảnh Chuyên thành tâm thành ý nói.

Khang Danh Lị dựa bên người Lê Vệ Nhiên, nước mắt cứ vậy mà ràn rụa, “Con rể ngốc, con đừng như vậy, mau đứng lên!”

“Không được!” Lê Trung Hằng và Lê Trung Nhạc cùng la lên.

“Không sai! Ngay cả đi ra đường cũng không dám ngẩng đầu lên.” Hoàng Thu Trân cũng thêm vào.

“Mọi người... mọi người đừng trách anh ấy!” Vũ Phong nghẹn ngào, theo đó liền quỳ xuống, “Là con không tốt, con cho rằng rời bỏ anh ấy... rời bỏ anh ấy là đúng, không ngờ tới... đã tự lãng phí 3 năm trời!”

“Không! Vũ Phong, nếu không có 3 năm đó, anh hiểu không thể hiểu được con tim anh, đây là hình phạt anh đáng chịu!” Lam Cảnh Chuyên liền cầm tay cô.

“Cánh Chuyên...” Vũ Phong muốn khóc rồi.

Đôi oan gia này cứ ôm cứng lấy nhau, giống như đôi uyên ương quấn nhau không muốn tách rời.

“Được rồi, đừng nói nữa!” Lê Vệ Nhiên cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng, “Làm mọi người lo lắng 2 đứa như vậy, thật cũng hơi quá đáng, kể từ hôm nay, 2 đứa phải yêu thương nhau, hiểu chưa?”

“Ba, mẹ...” Lam Cảnh Chuyên và Vũ Phong không dám tin mọi người, không ngờ mọi người lại tha thứ cho mình như vậy.

“Không được để em gái khóc nữa, nếu không anh sẽ tính sổ với em.” Lê Trung Nhạc nói.

“Cũng đừng chơi tròn gián điệp gián mỗi gì nữa, 3 năm nay, vì muốn giấu tung tích Vũ Phong ở đâu, con thiệt thấy ngọt ngạt lắm rồi!” Lê Trung Hằng cười khỏ.

Khang Danh Lị nắm lấy tay Vũ Phong và Lam Cảnh Chuyên, để 2 người cùng đứng dậy, “Có thể thấy được 2 đũa hòa hợp như vậy, mọi người thật rất vui mừng.”

Lam Cảnh Chuyên thở hắt ra, “Cám ơn mẹ, hy vọng con không làm phụ lòng những kỳ vọng của mẹ với con.”

Vũ Phong cũng cười, “Đúng đó! Đều tại mẹ! Hại con chạm phải oan gia như anh ta.”

Khang Danh Lị cười ha ha không khép miệng lại, Lê Vệ Nhiên tuyên bố, “Hôm nay cứ để mọi người hàn huyên chuyện cũ đi, đến nhà hàng “Bích Hải” ăn 1 bữa nào!”

“Tán thành!” 4 đứa tiểu quý trong nhà đồng thanh hô to.

1 đoàn người nhà họ vừa đến trước nhà hàng “Bích Hải”, vừa đẩy cửa vào, thì ra người nhà họ Lam đang ngồi phía trong, tất cả đều ngẩn cổ ra mong chờ!

“Nam nữ chính đến rồi!”

“Yeah! Mau khui sâm panh thôi!”

“Cung hỷ cung hỷ! Đuổi theo cô vợ bỏ trốn thành công!”

Lam Cảnh Chuyên và Vũ Phong kinh ngạc nhìn mọi người, không ngờ bức tranh này y hệt 3 năm trước, trời ạ! Mọi người thực rất quan tâm, lo lắng cho cả 2.

Lê gia và Lam gia cùng gặp gỡ nhau, cả 2 gia đình hòa giải làm náo nhiệt hẳn lên!



---Toàn Văn Hoàn---